

S o s y a l i z m İ ç i n

ISSN 1300-3585

KIZIL Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2007/32 • 17 Ağustos 2007 • 50 YK

Sermaye grev hakkına da saldırıyor!..

Püskürtmek için ortak komite, birleşik direniş!

Çok yönlü saldırılara karşı işçilerin ve halkların direnişi!

ABD ve işbirlikçilerinin cumhurbaşkanı seçimi...

AKP'nin Gül tercihinin emperyalist efendilerden yeşil ışık!..

17 Ağustos unutulmasın...

Herkese ihtiyacına göre ve sağlıklı konut için sosyalizm!

Sermaye grev hakkına saldırıyor...

Grev hakkı için devrimci sınıf mücadelesi!

Emperyalist-kapitalist sistem kadın sorununu çözemez, döne döne yeniden üretir...

Çözüm sisteme karşı mücadele içinde özgürleşmekte!

www.kizilbayrak.net

CMYK

İÇİNDEKİLER

Çok yönlü saldırılara karşı işçilerin ve halkların direnişi!	3
Ortadoğu'da etkin rol mü, ABD'yle suç ortaklığını pekiştirmek mi?	4
ABD ve işbirlikçilerinin cumhurbaşkanı seçimi... AKP'nin Gül tercihinin emperyalist efendilerden yeşil ışık!	5
Su sorunu düzenin yerel yönetim anlayışının iflasıdır.	6
Tarımda kuraklık ve emekçilere faturası	7
17 Ağustos unutulmasın!	
Herkese ihtiyacına göre ve sağlıklı konut için sosyalizm!	8
Tekstil TİS'leri ihanet öncesi sessizliği yaşıyor	9
Kamuda toplu görüşme süreci başladı!	10
Elektropak işçileriyle sendikal örgütlenme süreci üzerine konuştuk!	11
Texim Tekstil işçileriyle fabrikada yaşanan sorunlar üzerine konuştuk!	12
Sınıf hareketinden	13-15
Sermaye grev hakkına saldırıyor!	
Grev hakkı için devrimci sınıf mücadelesi! (Orta sayfa)	16-17
Kadın vekiller kadın sorunuyla ne kadar ilgili?	18
Emperyalist-kapitalist sistem kadın sorununu çözemez, döne döne yeniden üretir!	19
Formula 1 sermayenin uluslararası bir sirkidir!	20
Emperyalist barbarlığa, kapitalist sömürüye, faşist saldırganlığa karşı Mamak 4. Kültür Sanat Festivali'nde buluşalım!	21
BM: "Kosova bölünebilir!"	22
BM Irak'ta etkin role hazırlanıyor!	23
Şangay İşbirliği Örgütü'nden askeri tatbikat	24
Savaştan gıdasını alan tüccarlar	25
Filistin, Irak ve Lübnan'da mikro ve kanton devletler kuruluyor! / 3	26-27
Kavel Müzik Grubu'yla devrimci sanat üzerine konuştuk!	28
"Bu makine de faşistleri öldürür!"	29
Kölelik istemiyorsak birlik olalım!	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak'tan

AKP, cumhurbaşkanı adayını sonunda açıkladı. Uzunca süren bir nabız yoklamasının ardından Gül'de ısrar kararı, aynı zamanda, seçimleri erkene aldırın çatışmalı süreci yeniden göze almak anlamına da geliyor. Seçimlerden önce, sistemin seçimlerle istikrar bulamayacağını söylemiştik. Bu tespitimiz seçim sonuçlarıyla da doğrulandı.

Şimdi sistemin önünde yeni bir siyasal istikrarsızlık süreci duruyor. İşçi sınıfının ve devrimci güçlerin bu yeni istikrarsızlık sürecinden hakkıyla yararlanabilmesi gerekiyor. Oysa, Gül'ün cumhurbaşkanlığı seçimi öncesi temalarının da ortaya koyduğu gibi, sınıf cephesinde tam tersi kotarılmaya, sınıf işçi düşmanlarına peşkeş çekilmeye çalışılıyor.

Gül'ün ziyaret ettiği Türk-İş Başkanı Kılıç, Gül'e, dolayısıyla AKP ve hükümetine desteklerini ifade etmiş. Özellikle de Gül'ü hükümette yürüttüğü görev üzerinden övmüş. Kılıç bürokrati bilmiyor mu ki, Gül'ün bakanlığı sırasında Dışişleri, AB üyelik müzakereleri adı altında, Avrupa emperyalizminin dayattığı tüm saldırı programlarını AB'ye uyum paketleri yaftasıyla uygulamaya sokmuş, işsizliğin ve yoksulluğun artmasında, sosyal hakların gaspedilmesinde baş mimarlığı üstlenmiştir.

Kaldı ki, bugün Gül'e verilen destek, Hava-İş grevine yasak getirmeye hazırlanan AKP hükümetine verilen destekle birdir. Bütün bunları elbette Türk-İş bürokratları da biliyor. Hem de çok iyi biliyorlar ki, kendi bağlı sendikalarının üyelerine destek akıllarından geçmezken, tescilli işçi düşmanlarına desteklerini açıklamakta hiçbir sakınca görmüyorlar.

Başta Türk-İş ve Hak-İş olmak üzere, her girişimleriyle sınıf hareketinin engelleri olduklarını kanıtlayan bu sendikal ihanet çetelerine karşı mücadele, giderek daha büyük bir önem kazanıyor. Sınıf hareketinde yeni bir çıkış, bir yükseliş, sendikal bürokrasiye karşı mücadele olmaksızın olmaz görünüyor.

Sınıf hareketinde ileriye doğru bir gelişmenin imkanlarını sunan TİS uyuşmazlıkları ve THY'de olduğu gibi grev konusundaki kararlılık, bu sektörlerin işçilerine yöneltilen topyekün saldırılara karşı bir sınıf dayanışmasını da şart koşuyor.

Grev kararları üzerinden azgınlaşan sermaye

saldırılarına karşı mücadeleyle, işçilerin grev talebi ve kararlılığının arkasında durmadığı gibi, tersinden, işçi düşmanı hükümete desteklerini açıklayan sendika bürokratlarına karşı mücadelenin bir potada eritilebilmesi, aynı kulvarda yürütülebilmesi gerekiyor.

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/32 ● 17 Ağustos 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

H. Fırat
Seçimler
ve sol hareket

H. Fırat
Tasfiyeci sürecin son aşaması:
Parlamentarizm

**Çıktı!..
Kitapçı ve bayiiilerde...**

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Çok yönlü saldırılara karşı işçilerin ve halkların direnişi!

İşçi sınıfıyla emekçilere sosyal yıkım, ezilen Kürt halkına bunların yanısıra baskı ve inkar, bölge halklarına ise savaş ve katliamlar hazırlayan emperyalistlerle Ankara'daki suç ortakları, medyadaki uzantıları aracılığıyla "istikrar" masalıyla emekçileri oyalamaya çalışıyorlar. Bu kan tacirlerinin yaklaşan 1 Eylül vesilesiyle barış adına nutuklar atmak için sahneye çıkacaklarını tahmin etmek de güç değil.

Çankaya'nın tepesine kimin tırmanacağı tartışması, seçim sonuçlarının açıklandığı günden beri büyük sermaye, emperyalistler, militarist güçler ile bu güçlerin medyadaki uzantılarının önemli gündem maddelerinden biri olageldi. Tabii emperyalistler ile içerdeki işbirlikçilerinin siyasi arenadaki temsilcileri de bu tartışmanın aktif tarafları arasındaydı.

Egemen sınıfların faklı kutupları ile Washington merkezli efendileri arasında cereyan eden bu tartışmada, haliyle kendisine başkan tayin edilecek olan "cumhur"un esamesi okunmuyordu. "Cumhur", önüne konan sandığa oy pusulası atmaktan ibaret olan "hakki"ni kullanarak korunaksız sığınaklarına çekilmişti. Artık bundan ötesi, gerici kutuplar arası çatışmada güçler dengesinin durumuna, emperyalist efendilerin bu çatışmada kimden yana tutum alacağına bağlıydı.

Bu tartışmanın mihenk taşı, sömürü ve yağma düzeni kapitalizmin çarkının "istikrar" içinde dönmesi oluşturuyor. Bu "istikrar", bölge halklarına karşı azgın saldırısını sürdüren emperyalist/siyonist güçlerin de beklentilerine uygun düşüyor. Nitekim gerici/dinci takımının Abdullah Gül'ü Çankaya tepesine oturtma kararlılığını gösterebilmesi de, bu iki temel güçten, büyük burjuvazi ve emperyalistlerden aldığı destek sayesinde mümkün olmuştur.

Bu denklemde "gerileyen taraf" gibi görünen militarist güçlerle uzantıları, henüz tepkilerini ortaya koymuş değiller. Abdullah Gül'ün Çankaya tepesine göz dikmesini "27 Nisan Muhtırası" ile karşılayan bu güçlerin tutum değişikliği içine girmesi için bir neden yok ortada. Ancak seçim sonuçları ve büyük burjuvazi ile emperyalistlerin şimdilik "istikrar" yönünde karar kılması, militarist güçleri belli bir süre dizginlese bile, büyük önem atfedilen "istikrar"ın geçici olacağı, dahası bu geçici dönemin yeni istikrarsızlıklara zemin hazırlama ihtimali çok yüksektir. Bu ise sermaye iktidarının önemli açmazlarından biridir.

Nitekim Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanı adaylığını değerlendiren emperyalist ülke merkezli medya tekellerinin neredeyse tümü, bu tercihi, "askerle-hükümet, laik elitlerle islamcılar arası çatışmanın habercisi" olarak tanımlıyor. Devletin derinliklerinde alınan bir takım kritik kararların Washington merkezli medya tekelleri tarafından dünyaya duyurulduğu göz önüne alındığında, bu

yorumlar yabana atılacak cinsten değil.

Her halükarda sömürü çarkının belli bir süreliğine de olsa "istikrarlı" şekilde döneceğini söylemek mümkündür. Bu "istikrarlı" dönemin işçi sınıfı ve emekçilere yansması, tahmin edileceği üzere IMF-TÜSİAD programlarının azgınca uygulanması ile somutlanacaktır. Zaten sermaye uşağı hükümet sözcüleri de bir şekilde bunu dile getiriyorlar. Asalak kapitalistler ise, seçimlerden dolayı ertelenen saldırıların bir an önce başlatılması gerektiğini hükümete hatırlatıp duruyorlar.

Ankara'daki "istikrar"a her zamankinden daha çok önem veren emperyalist güçlerin bölgeye dönük uğrusuz planlarına gelince, başta siyonist İsrail olmak üzere ABD işbirlikçisi rejimleri sınırsızca silahlandırmak, zamanı geldiğinde ise bu silahların bölge halklarına çevrilmesini sağlamak şeklinde özetlemek mümkündür bu kirli planları. Halkları birbirine kırdırma yönünde yapılan bu iğrenç planlar ile Irak bataklığına saplanan büyük Ortadoğu/büyük İsrail projesinin daha yıkıcı araçlar eşliğinde uygulanabileceği var sayılıyor.

İşçi sınıfıyla emekçilere sosyal yıkım, ezilen Kürt halkına bunların yanısıra baskı ve inkar, bölge halklarına ise savaş ve katliamlar hazırlayan emperyalistlerle Ankara'daki suç ortakları, medyadaki uzantıları aracılığıyla "istikrar" masalıyla emekçileri oyalamaya çalışıyorlar. Bu kan tacirlerinin yaklaşan 1 Eylül vesilesiyle barış adına nutuklar atmak için sahneye çıkacaklarını tahmin etmek de güç değil.

Her yılın 1 Eylül'ünde dünya barışından söz edilmesi, bir takım savaş çıkartkanlarının ise cellat suratlarına maske takıp barış adına söylevler çekmesi, alışıldık riyakarlık gösterilerindedir. Oysa barış gibi kapsamlı bir toplumsal-siyasal sorun tek güne sığdırılmayacağı gibi, şiddet ve yıkım temeline dayanan kapitalist/emperyalist düzenin hakimiyeti devam ettiği sürece de "dünya barışı"ndan söz edilemez.

Dünya barışının önündeki en temel engel bizzat kapitalist-emperyalist dünya düzeni olduğu halde, bunun bilincinden büyük ölçüde yoksun olan dünya halkları değişik vesilelerle barış özlemlerini dile getirmektedirler. Savaş ağalarının kimi zaman "barış havarisi" kesilmeleri de, kitlelerin bu özlemlerini istismar etme çabasının en çirkin görünümülerindedir.

1 Eylül "Dünya Barış Günü" salt bir gün olarak

ele alındığında kayda değer bir nitelik taşıyor. Kaldı ki bu günü ilan eden Birleşmiş Milletler, halen emperyalist saldırganlık ve savaş politikasının dolaysız suç ortaklığını üstlenen, savaş aygıtlarının kanlı artıklarını temizlemekle uğraşan bir kurum durumundadır.

Buna karşın 1 Eylül'ü, politik faaliyet açısından değerlendirilmesi gereken bir dönem olarak ele almak gerek. "Barış günü" vesilesiyle öreceğimiz politik faaliyet, içerikten yoksun "barış seremonileri" icra etmek ya da farklı güçler tarafından icra edilen bu tür seremonilere katılmak şeklinde olmayacak elbette.

Devrimci politik faaliyetimiz, savaş kışkırtıcısı, aynı anlama gelmek üzere barışın önündeki temel engel olan kapitalist/emperyalist düzeni teşhir etmek, emekçileri ve ezilen halkları hedef alan azgın saldırıların kapitalizmin dolaysız ve kaçınılmaz sonuçları olduğunu ortaya koymak durumundadır.

Komşu halkları kıyımdan geçiren emperyalist/siyonist saldırganlar ile onlarla suç ortaklığı yapan bölgesel güçlerin teşhiri, bu güçlere karşı mücadelenin önemi, dahası barışa ulaşmak için halkların kanıyla semiren bu vampirlere karşı direnmekten başka bir yol olmadığı gerçeğini döne döne işçi sınıfı ve emekçilere hatırlatmak gerekir. Gerici kışkırtmalarla halkları birbirine kırdırma planı kuran emperyalist/siyonist güçlere karşı direnmenin önemini vurgulamalı, halkların ancak bu tür direniş dönemlerinde birbirine kenetlenerek gerici kışkırtmaları boşa düşürebildiğini, tarihsel örneklerden de yararlanarak somut olarak ortaya koyabilmeliyiz.

Belirtmek gerekir ki, Ankara'da sağlanmak istenen "istikrar"la işbirlikçi büyük burjuvazi ile emperyalist güçlerin yakından ilgilenmesinin savaş/barış olgularıyla da yakından ilgisi var. Zira onlar bu "istikrarı" emekçilere ve ezilen halklara karşı kesintisiz şekilde sürdürdükleri savaşın daha da derinleştirilmesi için bir fırsat sayıyorlar.

Bu durumda sermayenin ve emperyalistlerin dayattığı "istikrarlı saldırı"yı püskürtmek için işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların da "istikrarlı bir direniş"le karşılık vermeleri yegane çıkış yoludur. Bu direniş, savaşların kaynağı olan kapitalizmi yıkma, emekçilerin barış içinde yaşayabileceği sosyalizmi kurma mücadelesinin gelişimi açısından da paha biçilmez bir değer taşıyacaktır.

Ortadoğu'da etkin rol mü, ABD'yle suç ortaklığını pekiştirmek mi?

Devlet satmaya devam ediyor!

Devlet son yıllarda özelleştirmelere hız verirken birçok KİT haraç mezat satıldı, satılmaya da devam ediyor. Su kesintilerini fırsat bilen hükümet akarsu ve suları da satmayı planlıyor.

Yaşanan su sıkıntısının, bu konuda önlem alınmamasının, yatırım yapılmamasının nedenini suyun özelleştirilmesine bağlayanlar az değil. Nükleer santral ve elektrik dağıtımında özelleştirme saldırısı her gündeme geldiğinde yaşanan elektrik kesintileri ve "elektriğe ihtiyacımız var" hezeyanları da bu söylemi doğrular nitelikte. Ayrıca otoyolların satışı da gündemde.

Akarsuların ve otoyolların özelleştirilmesi tartışmaları olgunlaşmaya bırakılırken, TEKEL'in özelleştirilmesi de gündemdeki TEKEL astronomik kâr oranı ile zarar eden KİT demagojisinin tamamen dışında bir kuruluştur.

1986 yılında start verilen ve AKP hükümeti ile hızlanan özelleştirmeler ile bugüne kadar 29,3 milyar dolarlık satış yapıldı. Ancak AKP hükümeti bu konuda çığır açarak ormanları, sahilleri, akarsuları, köprüleri, otoyolları da satış tezgahına dizdi. Bugüne kadar gerçekleştirilen en büyük özelleştirmeler:

* Kasım 2005'te TÜRK TELEKOM'un yüzde 55 hissesinin 6.5 milyar dolara Oger Telecom'a satışı,

* Ocak 2006'da TÜPRAŞ'ın yüzde 51 hissesinin 4.15 milyar dolara Koç-Shell

ortaklığına satışı,

* Şubat 2006'da ERDEMİR'in 2.8 milyar dolara OYAK'a satışı,

* PETKİM'in yüzde 51 hissesinin 2 milyar dolara Trans Central Asia Petrochemical Holding Ortak Girişim Grubu'na satışı,

* İzmir Limanı'nın 49 yıllık işletme hakkı devrinin 1.3 milyar dolar Türk ve Hong Kong konsorsiyumuna verilmesi,

* Mersin Limanı'nın 36 yıllık işletme hakkı devrinin 755 milyar dolara PSA Akfen Grubu'na verilmesi,

* Karayolları Genel Müdürlüğü'nün İstanbul Zincirlikuyu'daki arazisinin 800 milyon dolara Zorlu Grubu'na satışı,

* Araç muayene istasyonlarının 613,5 milyar dolara Akfen-Doğuş TÜVSÜD Ortak Girişim Grubu'na satışı,

* Eti Alüminyum'un 305 milyar dolara Ce-Ka İnşaat'a satışı.

1986-2005 döneminde yapılan satışlardan 17,7 milyar dolar elde edilirken, 2006 yılında 8,1 milyar dolar, 2007 yılında ise 3,5 milyar dolar özelleştirme geliri yağma edildi.

Önümüzdeki dönem hükümetin özelleştirmelere dönük ilgisi devam edecek. Tekel'e ait sigara fabrikalarının blok satış yoluyla özelleştirilmesi için hazırlıklar tamamlandı ve özelleştirme ihalesine çıkılabilmesi için hükümet kararı beklenmeye başladı.

Ankara'daki Amerikancı takımı bir kez daha ırkçı siyonistlerin ayağına düştü. Amaç yine Washington'a etkili mesaj iletmek. Filistin halkının celladı ve emperyalistlerin Ortadoğu halklarına karşı en temel dayanağı olan İsrail, bilindiği üzere kimi zaman Türk sermaye devleti için "Washington'un kapılarını aralayan anahtar" işlevi de görebilmektedir. Nitekim 1 Mart tezkeresinin kazaya uğramasının ardından Beyaz Saray kapısını defalarca arşınlayan dinci-gerici hükümetin başı Tayyip Erdoğan, ancak Beyrut kasabı Ariel Şaron'un yardımıyla girebilmişti Beyaz Saray'a.

İrkçı siyonistler bu tür "hizmetler"i boşuna sunuyor değiller elbet. Nitekim Filistin'de vahşi yıkım ve katliamlar yapan, bundan dolayı gayri meşru konuma düşen İsrail, bu aynı dönemde dinci-gerici AKP hükümeti ile ilişkileri pekiştirebilmiş, hatta işi Şaron'la Tayyip arasında "kırmızı telefon hattı" bağlama noktasına vardırıbilmişti. Öte yandan milyar dolarları bulan silah ihaleleri açan Türk ordusu da, bu ihalelerden en büyük payı çoğu zaman İsrail şirketlerine vermektedir.

Siyonistlere başvuran Ankara'daki işbirlikçi takımının gündeminde, bu sefer Bush liderliğindeki neo-faşist çetenin toplayacağını ilan ettiği "Uluslararası Ortadoğu Barış Konferansı"na katılma hedefi var.

Bush'un önerisiyle sonbaharda toplanacağı söylenen "Uluslararası Ortadoğu Barış Konferansı"na ABD, İsrail ve Filistinliler'in yanı sıra, Körfez ülkeleri, Mısır, Ürdün gibi Amerikancı Arap devletlerinin katılımı öngörülüyor. Kasım ayının ilk yarısında dışişleri bakanları düzeyinde yapılması planlanan toplantıya, Türkiye henüz davet edilmedi. Washington'dan çağrı gelmeyince, sürecin dışında kalmak istemeyen Ankara'daki Amerikancılar, bu defa da "kapıyı aralamak" için siyonistlere başvurular. Yüzünü Tel Aviv'e dönen Ankara'daki rejim yetkilileri, İsrail'den ABD'yi ikna etmesini istiyorlar.

Daha önce de siyonistlerle Filistinliler arasında arabuluculuk yapma önerilerinde bulunan işbirlikçi takımı, şimdi de siyonist şeflerin getireceği yanıtı bekliyorlar. İrkçı-siyonistlerin ise, Türkiye'nin gerek toplantıya katılımına, gerekse ev sahipliği yapma önerisine sıcak baktığı belirtiliyor.

Görünen o ki, İsrail, Ankara'daki destekçilerine bir kez daha Washington'dan vize alabilecek.

Bush yönetimi, 63 milyar dolarlık savaş malzemesini bölgedeki Amerikancı rejimlere aktarma kararı olarak duyurmuştu sözkonusu konferansın toplanacağını. Kolaylıkla anlaşılacağı üzere bu planlarla, barışı tesis etmenin değil fakat halkları birbirine kırdırmanın hazırlığı yapılıyor. Direniş odakları ile İran'ın açıktan hedef gösterilmesi ise, hazırlığın kime karşı yapıldığını gösteriyor.

Yarım asırdır emperyalistler adına tetikçilik yapan Türk egemenleri, bu uğursuz rollerinin -Kürt sorununa ABD'yle yaklaşım farkından dolayı- kısmen de olsa gerilemesine tahammül edemedikleri için, "tetikçiliğe devam" etmek istediklerini, siyonist dostları aracılığıyla Washington'daki efendilerine iletiyorlar.

İşbirlikçi egemenler bu girişimle Ortadoğu'da etkili bir dış politika izleme hevesi içindedirler. Ancak daha önce sayısız kere görüldüğü gibi, "etkin dış politika" izlemek emperyalist-siyonist güçlerin saldırgan politikalarına hizmet etmenin ötesine geçmemektedir. Bu defa da farklı olması için hiçbir neden bulunmamaktadır. Bu suç ortaklığını önlemenin yolu ise, emperyalizme ve her türden işbirlikçilerine karşı etkili bir direnişten geçiyor.

ABD ve işbirlikçilerinin cumhurbaşkanı seçimi...**AKP'nin Gül tercihinine emperyalist efendilerden yeşil ışık!..**

Rejimi krize sokan cumhurbaşkanlığı seçimlerinde bu hafta kritik bir eşikten geçildi. AKP nihayet cumhurbaşkanı adayını açıkladı. Abdullah Gül 22 Temmuz seçimleri öncesinde olduğu gibi AKP'nin adayı. Fakat bu hiç de kolay olmadı. Hatta son ana kadar Gül'ün çekileceği ve yerine üzerinde "kurumlar arasında uzlaşma sağlayacak" bir başka ismin aday gösterileceği çok daha yüksek bir ihtimal olarak görülüyordu.

Oysa AKP 22 Temmuz seçimlerinde elde ettiği büyük oy desteğini önemli ölçüde Gül'ün mağduriyetine borçluydu ve Tayyip meydanlarda Gül'ü cumhurbaşkanı adayı olarak sahipleniyordu. Bundan dolayı AKP'nin seçim başarısı bir yerde Gül'ün adaylığının onaylanması olarak da algılanmaktaydı. Böyle olduğu ölçüde, gelen seçim başarısı, Gül'ün adaylığı için gerekli gücü ve dahası mecliste gerekli üstünlüğü sağlamaktaydı. Fakat tüm bu koşullara rağmen AKP, Gül'ün adaylığını açıklarken büyük bir zorlanma yaşadı.

Bunun böyle olmasının nedenleri var elbette. Sahip olduğu halk desteği ne olursa olsun AKP'nin, düzenin gerçek karar verici güçlerinin, yani egemenlerin onayından geçmeksizin böyle bir karar alması kolay değildir. Seçmen desteği bu durumda AKP için sadece düzen bekçileri karşısında bir korunak işlevi görmektedir. Bunun dışında da iyi bir kendini pazarlama ögesidir. Zaten AKP'nin herşeye karşın Gül gibi bir ismi cumhurbaşkanı adayı olarak çıkarabilmesinin sırrı da buradadır. 22 Temmuz seçimleriyle teyit edilen seçmen desteği ona düzen bekçileri karşısında önemli bir korunak sağlamıştır. Ayrıca bu desteğin ortaya çıkardığı siyasal güç, düzenin efendileri için de son derece işlevsel bir olanak anlamına gelmektedir. Yine de düzenin efendileri, gündemdeki tartışmalı sorunda düzen bekçilerini hiçe saymayı da göze alamamaktadırlar. Bundan dolayı düzen bekçilerinin öfkelerini çekerek rejimin iç dengelerini bozabilecek böyle bir karar

Burada üzerinde özellikle durulması gereken nokta, cumhurbaşkanının belirlenmesinde esas olan düzenin egemen güç odaklarının tercihleridir. Hiyerarşik olarak son karar ABD emperyalizmi tarafından verilmektedir. İşbirlikçi büyük burjuvazi ABD'nin verdiği karara göre tutum belirlemektedir.

karşısında, ABD emperyalizmi ve işbirlikçi büyük burjuvazi "uzlaşma"dan yana tavır belirlemişlerdir.

Bu tavrın bir gereği olarak, gerek doğrudan gerekse de medyanın baş köşelerini tutan yazarları aracılığıyla bu tutumlarını ortaya koyma yoluna gittiler. Böylelikle siyasal atmosferi "uzlaşma" yönünde biçimlendirmeye ve AKP'nin gerek iç dengelerine gerekse de imajına zarar vermeden sonuca ulaşmaya çalıştılar. Bu durumda AKP'ye başka bir yol görünmüyordu. Bundan dolayı, Tayyip başta olmak üzere AKP'nin ileri gelenleri Gül'ü adaylıktan vazgeçirebilmek ve beraberinde parti içerisinde Gül'ün adaylığı yönündeki güçlü isteği kırabilmek amacıyla bir dizi senaryo oluşturup uygulamaya soktular. Bu girişimler neredeyse tüm ayrıntılarıyla burjuva medya üzerinden açığa da vurulmaktaydı.

Böylelikle ortaya çıkan tablo AKP'nin Gül'den artık vazgeçip yeni bir aday çıkaracağı biçimdeydi. Fakat sistemli müdahalelerle yaratılan bu tabloya karşın beklenen olmadı ve AKP düzen bekçilerini ve onların uzantılarını rahatsız etmek pahasına Gül'ü aday olarak açıkladı. Bu karar, rejimin yaşadığı kriz halinin devam edeceğini göstermekle birlikte, şu durumda, Gül'ün cumhurbaşkanlığını engelleyecek yegane güç ordunun yapacağı sert bir müdahale olacaktır ancak. Ordunun ise efendilerinden destek almaksızın böyle bir müdahale yapması mümkün olmadığı ölçüde, Gül cumhurbaşkanı olacak, fakat rejim ciddi bir kriz dinamiğiyle yol almaya devam edecektir.

Bu sürecin nasıl gelişeceği büyük ölçüde ABD emperyalizmi ve işbirlikçi burjuvazinin ellerindedir. Bu güçler uşaklarının yaşadığı krizden onlar üzerinde denetimlerini artırmak için azami ölçüde yararlanmaya bakacakları gibi, rejimin yoldan çıkmasına da engel olacaklardır. Ortada duran tablo, süreci bizzat yönettiklerini de göstermektedir zaten. Diğer taraftan, sürecin böylesi bir dalgalanma göstermesinin gerisinde, ABD yönetimi içerisindeki bir takım fikir ayrılıklarının önemli bir payı vardır. Yani ABD emperyalizmi, AKP ve ordu arasındaki dengeyi nasıl kuracağına dair karar vermekte zorlandığı ölçüde, AKP'nin karar alması da zorlaşmıştır.

Gül'ün adaylığının belli olduğu 13 Ağustos tarihinde, *Milliyet* gazetesinde Yasemin Çongar, "Gül çünkü" başlıklı yazısında bu durumu sergiliyerek, bir yerde ABD yönetimindeki fikir ayrılığının nasıl çözümlendiğini de ilan ediyordu. Çongar yazısında *Yeni Şafak* yazarı Taha Kıvanç'ın "Gül'ün önünün Washington'daki neo-çılımlar tarafından kesilmek istendiği söyleniyor" biçimindeki iddiası karşısında duruma açıklık kazandırıyor. Çongar, bu bilginin "yarı haklı" olduğunu, zira Washington'da bir kesimin Gül'e karşı olduğunu, fakat bunun ABD yönetiminin fikri haline gelmediğini söylüyor. Devamında ise, Gül'e karşı gelenlerin İran'a hemen girmek isteyen ve bunun için de askeri bir yönetim peşinde olan şahinler olduğunu belirtiyor. Diğer tarafta ise bu şahinlerin karşısında yer alan Bush ve Rice'in Gül'ün cumhurbaşkanlığının karar almada işleri kolaylaştıracağı ve onun dışişlerindeki becerilerinden yararlanılacağı gerekçesiyle destek verdiklerini ifade ediyor. Çongar buradan ABD yönetiminin Gül'e onay verdiği sonucunu çıkarıyor. Yazısının başlığında kullandığı ifade de zaten bunun bir mesaj olarak Türkiye'deki muhataplarına iletilmesi anlamına gelmektedir.

Nitekim aynı günün akşamı Gül'ün adaylığı açıklanmıştır...

Burada üzerinde özellikle durulması gereken nokta, cumhurbaşkanının belirlenmesinde esas olan düzenin egemen güç odaklarının tercihleridir. Hiyerarşik olarak son karar ABD emperyalizmi tarafından verilmektedir. İşbirlikçi büyük burjuvazi ABD'nin verdiği karara göre tutum belirlemektedir. Bu güçler adına hükümet eden AKP ile bekçilik yapan ordu da, aralarındaki mücadelenin seyrini efendilerinin alacağı tutuma göre belirlemektedirler.

Cumhurbaşkanlığının belirlenmesinde süreç bu iken, belirtmek gerekir ki, bu son derece anlaşılır ve doğal bir durumdur. Zira Amerikan çiftliğine dönmüş bir burjuva cumhuriyetine başkan seçmek başka türlü de olmaz. Zaten düzen cephesi de, güçlü bir sınıf ve emekçi hareketi olmadığı ölçüde durumu başka türlü göstermek için herhangi bir çaba da sarfetmemektedir. O nedenle işlerini alenen yürütmekte, saklama gereği duymamaktadır.

Bu tablodan sınıf ve emekçiler payına çıkarılacak yegane sonuç ise, bu açık gerçeğe rağmen boş hayallerle kendilerini avutup düzen güçlerinin kavgasına destek vermek değil, bu çürümüş Amerikancı burjuva cumhuriyetini yıkmak ve yerine bağımsız-sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyeti kurmak olabilir ancak.

Hükümet saldırı yasalarını görüşecek!

60. hükümet de işçi ve emekçilere saldırı hükümeti olacak. Kabinenin oluşturulmasının ardından bir dizi yasanın çıkarılması hedefleniyor. Bilindiği gibi TİSK geçtiğimiz günlerde sermayenin ihtiyaçları çerçevesinde, yeni kurulacak AKP hükümetine direktiflerini vermişti. Sermayeyi rahatlatacak, işçi ve emekçilerin boynuna ise bir ilmek daha geçirecek yeni yasaları gündeme almadan önce, geçen dönemden yarım kalan yasa tasarılarının tamamlanması planlanıyor.

Bunların başında devletin 1 Ocak 2007'de yürürlüğe girmesini planladığı ancak 1 Ocak 2008'e ertelenen "Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasası" bulunuyor. Bu yasa işçi sınıfının kazanılmış bir dizi hakkını gaspettiği gibi, prim gün sayısının 7 binden 9 bine yükseltilmesini içeriyor.

Bir diğer yasa tasarısı ise Sendikalar Yasa Tasarısı Taslağı ve Toplu İş sözleşmesi, Grev ve

Lokavt Yasa Tasarısı. Devlet, işsizlik sigortasından faydalanılmasında da değişiklikler yapmayı düşünüyor.

"İş Sağlığı ve Güvenliği Kanun Tasarısı Taslağı" da görüşülecek bir diğer konu. Taslağa göre, iş sağlığı ve güvenliği düzenlemelerinin, sadece iş kanunu ve iş güvencesi kapsamındaki işyerlerinde değil, bütün işyerlerinde uygulanmasını içeriyor.

Bir diğer tasarı hava çalışanlarına dair. Hava araçlarında iş sözleşmesi ile çalışan uçucu personelin çalışma koşullarının düzenlenmesi amacıyla hazırlanan "Hava İş Kanunu" tasarısı uzun süredir bekliyor. Bu yasa taslağı kapsamında uçucu personelin çalışma süreleri, izin günleri, işten ayrılma ile iş akdinin fesih nedenleri ve personele ödenecek kıdem tazminatları görüşülecek.

Görünen o ki, 60. hükümet işçi ve emekçilere düşmanlıkta sınır tanımayacak.

Su sorunu düzenin yerel yönetim anlayışının iflasıdır

Kuraklık ciddi bir tehlike olarak günlerdir karşımızda duruyor. Bu sorunun en ciddi sonuçlarını Ankara'da görüyoruz. Ankara halkı günlerdir susuzlukla boğuşuyor. İki günde bir verileceği söylenmesine rağmen, boruların patlaması sonucu bazı semtlere bir hafta boyunca su verilemedi. Ankara'da hastanelerde suyun kesilmesi nedeniyle bakımlar durduruldu, insanlar hastanelerden tahliye edildi, vb...

Su krizinin aldığı boyut nedeniyle Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek hedef haline geldi. Partilerden kitle örgütlerine, sendikalardan meslek örgütlerine kadar herkes Gökçek'i eleştiriyor. Gökçek'in günlerdir süren kışkırtıcı açıklamaları bu eleştirileri daha da şiddetlendiriyor. Eleştirenler, sorunun kötü yerel yönetim politikasının ürünü olduğunu, M. Gökçek'in beceriksizliğinin buna yol açtığını, bu nedenle istifa etmesi gerektiğini söylüyorlar.

Gökçek'in yaşanan sorundaki sorumluluğu

yeterince açık olmakla birlikte, sorunun yalnızca Gökçek ile açıklanamayacağı, onun çürümüş düzenin yerel yönetimler alanındaki temsilcilerinden yalnızca birisi olduğu unutulmamalıdır. Zira, Gökçek Ankara'daki susuzluk karşısında ne kadar beceriksizse, örneğin Kadir Topbaş da İstanbul'da yağmur yağdığında o denli acizdir. Eskişehir Belediyesi ne kadar yolsuzluğa batmışsa, İzmir Büyükşehir Belediyesi de benzer bir bataklık içinde.

Sicili bozuk M. Gökçek!

Gökçek'in sicili yine de fazlasıyla kabarık... Uzun bir dönemdir Ankara'nın su rezervlerinin tükeneneceğinin bilinmesine rağmen, Büyükşehir Belediyesi hiçbir önlem almamıştır. Nitekim belediye yönetiminin uzun yıllardır temel bir sorun olarak varolan ve krize yol açma ihtimali olan bu konuda

hiçbir şey yapmadığı da basına yansımıştır. Örneğin, DSİ, daha öncesinden içme suyu planı çıkarılmasına rağmen, Gökçek'in hiçbir öneriye itibar etmediğini, 2004 yılında Gerede projesini Belediye'nin reddettiğini belirtiyor. Bu süre zarfında Gökçek'in, ayrılan kaynaklarla katlı kavşak ve köprüler yaptığı söyleniyor.

Gökçek de günlerdir Ankara'nın su sorununa çözüm olarak bir takım projeler öne sürüyor. Bunlardan biri de Kızılırmak projesi. Gökçek, Kızılırmak'ın suyunu Ankara'ya getirmekten bahsediyor. Ancak, Kızılırmak suyunun sülfat oranının yüksek olması, 500 metre gibi kot farkının bulunması ve maliyetinin yüksek olması nedeniyle, konunun uzmanları bunun "işe yaramaz" bir proje olduğunu söylüyorlar.

Gökçek, hiçbir seçenek çözüm olmayınca çareyi, Ankaralıları tatile çıkarmakta, eş-dost ziyaretleri yapmayı önermekte ve nihayetinde dua etmekte buldu. Ve en "gerçekçi çözüm" olarak da suları kesintili vermeye başladı. Ancak bu çözüm de pahalıya patladı. 13 yıldır boruların yenilenmemesi, ardından su kesildikten sonra biriken havanın boşaltılmadan suyun tekrar verilmesi boruların patlamasına yol açtı. Bu susuzlukta Ankara'yı iki kez su bastı.

Gökçek bu düzenin yerel yönetim anlayışının temsilcisidir

Su krizinin patlak vermesi üzerine, asıl sorumlunun "küresel ısınma" olduğu söylendi. Ancak bu söylem de düzenin temsilcilerini kurtarmıyor. Zira küresel ısınma da kapitalizmin yarattığı tahribatın ürünüdür. Bir an için küresel ısınmanın "doğadan kaynaklı" olduğunu düşünsek bile, buna karşı önlem almayan, çözüm üretmeyen sermaye düzeni ve onun temsilcileri yine de suçludurlar.

Su krizi ile birlikte Ankara'nın altyapısı değil, bu sistemin yerel yönetim anlayışı çökmüştür. Zira kapitalist sistem, insanların temel ihtiyaçlarının karşılanmasına göre değil, kâr üzerine kurulu bir sistemdir. Bundan dolayıdır ki, bu sistemde şehirlerin yönetiminde sağlıklı bir altyapı, doğanın, suyun, çevrenin korunması esas alınmaz. Bu düzende kentlerin yöneticilerinin mevcut sorunları çözmek diye bir sorunları yoktur. Onlar yerel yönetimleri elde tuttukları sürece, rant, rüşvet ve yolsuzluk ile kaynakları yağmalamakla meşguldürler.

Bugün verilen o çok sınırlı hizmetleri bile paralı hale getirmek ve bu hizmetlerden kâr etmek için canla başla uğraşıyorlar, yasalar çıkarıyorlar, belediye hizmetlerini özelleştiriyorlar, kaynakları yağma ediyorlar.

Dolayısıyla, bugün Gökçek ya da başka birisi, kim olursa olsun, aynı çarkın parçası olacak, aynı şekilde davranacaktır. Sorun "beceriksiz" ya da "yağmacı" kişiler sorunu değildir. Sorun, kâra, ranta dayanan sistem sorundur. Bu nedendir ki, bu düzenin belediyelerinde görev yapanların hepsi, yağma, soygun ve rant peşinde koşacak, boğazına kadar yolsuzluğa batacaktırlar. Doğanın, çevrenin ve suyun korunmasının yolu, Gökçek'in istifa etmesinden değil, Melih Gökçekler'in düzeninin yok edilmesinden geçmektedir.

Mamak'ta su kesintisine öfke!

Ankara'da 1 Ağustos'tan itibaren su alamayan bölgelerde emekçilerin öfkesi sokağa taşı. Mamak'ın emekçi mahalleleri, belediyenin kendilerini göz ardı eden tutumuna karşı 12 Ağustos günü akşam saatlerinde sokaklara çıktı ve yolu trafiğe kapadı.

Şahintepe, General Zeki Doğan, Ege Mahallesi ve çevre sakinleri akşam saat 19:00 civarında ellerinde bidonları ile sokağa çıktılar. NATO Yolu üzerinde General Zeki Doğan kavşağını trafiğe kapayan kitlenin sayısı bini aştı. Burada bekleyiş bir süre devam ettikten sonra konuşma yapıldı.

13 Ağustos günü de eylemler devam etti. Nato Yolu Zabıta Blokları girişinde toplanan kitle "Melih istifa!", "Su haktır satılamaz!", "Temiz su hakkımız söke söke alırız!" sloganları ile Nato Yolu'nu trafiğe kesti. Burada yaklaşık bin kişi toplandı. Yapılan konuşmalarda Büyükşehir Belediyesi'ne ve Gökçek'e karşı duyulan öfke dile getirildi. Yaklaşık bir saat boyunca Nato Yolu iki taraflı trafiğe kesilmiş oldu. Halka su kesintisi sona erene kadar bekleme çağrısı yapıldı. Kitle ellerinde bidonlarla oldukça coşkulu ve kararlı bir şekilde sloganlarla bekledi. Bu sırada sıklıkla Büyükşehir Belediye Başkanı yuhalandı. Düzenin kolluk kuvvetlerinin önceki gün çevik kuvvet polisleri ve sivil ekipleri ile kitleye seslenen yoldaşımızı gözaltına alma girişimi emekçilerin sahiplenmesi ile boşa düşürülmüştü. Düzenin kolluk kuvvetleri eylemi uzaktan izlemeyi yeğlediler.

14 Ağustos günü saat 20.00'de aynı yerde toplanma çağrısının ardından emekçiler Nato Yolu üzerinden Tuzluca'yı güzergahına yürüyüşe geçtiler. Kararlı ve öfkeli kitle burada "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Sağlıklı temiz su devrimde, sosyalizmde!", "Direne direne kazanacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" ve Melih Gökçek karşıtı

sloganlar haykırdılar. Nato Yolu'nu trafiğe kapatarak sloganlarla yürüyüş yapan kitle Tuzluca'yı göbekte yolu trafiğe bir kez daha kapattı. Daha sonra kitle eylemin başladığı noktaya tekrar yürüdü. Yürüyüş sırasında sloganlar aynı coşkuyla atıldı.

İşçileri, emekçileri, kadınları ve gençliği sokağa döken su kesintisine karşı kitlenin öfkesi büyüktü. Şahintepe Mahallesi'nde oturan emekçilerin ağırlıklı olarak katıldığı eylemde gençlerin ve kadınların katılımı dikkat çekiciydi.

Eylem önceki günden itibaren emekçilerin tepkilerinin ürünü olarak ortaya çıkarken bölgede faaliyet yürüten sol ve devrimci kurumlar da eylemliliğin içerisinde yer aldılar.

Eylemlerin sonucusu 15 Ağustos günü gerçekleştirildi. Şirintepe Mahallesi 1. Cadde üzerinde toplanan kitle Nato Yolu Caddesi'ni trafiğe kapatarak Tek Mezar Parkı'na kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. Buradan Şirintepe'ye kadar mahalle arasından sloganlarla yüründü. Eylem boyunca "Susma, sustukça susuz kalırsın!", "Melih Gökçek istifa etmelidir!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Temiz su hakkımız söke söke alırız!" sloganları sıklıkla atıldı. Eyleme 100 kişi katıldı.

Mamak BDSP

Tarımda kuraklık ve emekçilere faturası

Yaşanan su sıkıntısıyla ilgili olarak medyada her gün pek çok köşe yazısı ve haber yayımlanıyor. Fakat esas olarak öne çıkan, büyük kentlerde yaşanan su kesintileri. Özellikle de Ankara'nın tam bir susuz kente dönüşmesi ve bunun sonucunda insanların çektiği sıkıntılar değişik yönleriyle tartışma gündeminde yer buluyor. Fakat elbette yaşanan kuraklığın tek sonucu büyük kentlerin susuz kalması değil. Gelen haberler kuraklığın en büyük darbeyi tarımsal üretime vurmuş olduğunu, pek çok üründe rekoltenin önceki yıllara göre oldukça düştüğünü gösteriyor.

Buğday: Türkiye Ziraat Odaları Birliği geçtiğimiz günlerde kuraklığın tarımda yarattığı tahribata dair ayrıntılı bir rapor yayınladı. Buna göre, kuraklıkta en büyük zararı İç Anadolu Bölgesi gördü. Türkiye genelindeki kuraklık zararının yüzde 43'ü bu bölgede gerçekleşti. Ürünler bazında da en büyük maddi kayıp, İç Anadolu'nun tarım gelirlerinin önemli kısmını oluşturan hububatta meydana geldi. Marmara ve Karadeniz başta olmak üzere diğer bölgelerde de tarımsal üretimin ciddi yaralar aldığı, toplamda ise en büyük ürün kaybının ve maddi zararın hububatta yaşandığı gene aynı raporda belirtiliyor. Yani buğday, ülke genelinde kuraklığın en çok vurduğu ürün oldu. 20 milyon 10 bin ton olan toplam buğday üretimi kuraklık nedeniyle bu yıl 3 milyon 992 bin 240 ton azaldı. Bu yaklaşık yüzde 20'lik bir kayıp demek. Kuraklığın hububat üreticileri açısından yol açtığı toplam maddi zarar da 2,3 milyar YTL olarak hesaplanıyor.

Bunun yol açacağı sonuç, emekçilerin temel besin maddelerinden olan ekmek ve unun fiyatının önümüzdeki kısa zaman dilimi içerisinde yükselmesi olacaktır. Yani Ziraat Mühendisleri Odası İstanbul Şube Başkanı, fırıncıların Ekim ayı başlarında ekmek fiyatlarına yüzde 25'e yakın zam yapmaya hazırlandıklarını söylerken hiç de haksız değildir.

Süt : Kuraklığın dolaylı olarak etkilediği bir diğer tarımsal üretim alanı da sütçülük. Kuraklık birçok bölgede otlak ve meraların işe yaramaz hale gelmesine yol açınca, hayvanları beslemekte kullanılan bitki ve yemlerin fiyatları yükselişe geçti. Süt üretiminin ülke genelinde ortalama yüzde 25 düşmesi buna karşılık yem fiyatlarının artması, süt fiyatlarını son 1-2 ay içerisinde ciddi ölçüde arttırdı. Konuyu yakından bilenler süt fiyatlarında asıl artışın Eylül sonu itibarıyla yaşanacağını ifade ediyorlar.

Ayçiçek Yağı : Kuraklık nedeniyle ayçiçeğinde de rekolte düşüşü bekleniyor. Geçen yıl 1 milyon ton olan üretim rakamının bu yıl yüzde 25'lik bir azalmayla 700-750 bin ton seviyelerinde olacağı söyleniyor. Yemeklik yağ talebinin karşılanabilmesi için üretimdeki düşüşün ithalatla kapatılması düşünülüyor. Fakat bu fiyat artışını önlemeye yeterli değil. Çünkü Türkiye'nin ayçiçeği ithalatı yaptığı belli başlı ülkelerde henüz hasat yapılmış değil. Oysa Türkiye'de

yemeklik yağ en çok Ramazan ayı içerisinde tüketiliyor. Bu da Eylül ayı ortalarında yağ talebinin artması, buna bağlı olarak da fiyatların yukarı çekilmesi demek. Önümüzdeki yakın dönemde yağ fiyatlarının yüzde 5 ila 20 arasında artacağı ifade ediliyor.

Kuraklığın vurduğu tarımsal üretim alanları bu sıraladıklarımızla sınırlı değil elbette. Uzman kuruluşlar tarafından yayınlanan raporlar bu yıl için fındıkta yüzde 30, narenciyede yüzde 10, zeytinde yüzde 35 düşme olacağını tahmin ediyor.

Üretim azalmasının sonuçları

Başlıca tarım ürünlerinde kuraklığın da etkili olduğu bu üretim azalmasının önemli sonuçları olacaktır. İlk akla gelen olasılık özellikle kentlerde yaşanabilecek kıtlık ve açlıktır. Fakat yakın vadede böyle bir şey söz konusu olamayacağı da ortadadır. Üretim ile talep arasında oluşan farkın ithalatla kapatılması pekala mümkündür. Zaten bunun böyle olacağı, başta buğday ve ayçiçeği olmak üzere pek çok tarımsal üründe açığın ithalatla kapatılmasının planlandığı yapılan açıklamalardan anlaşılmaktadır.

Fakat bu ortada problem olmadığı anlamına gelmiyor. Kuraklığa bağlı üretim azalmasının ilk ciddi sonucu, bugün İMF politikaları sonucu tarımda yaşanan yıkımın daha da ağır ve tahrip edici bir hal alması olacaktır. Örneğin, ilk elden yaşanacak gelir kayıpları kırdaki yoksullaşmayı daha da hızlandıracaktır. Fakat mesele bundan ibaret de değildir. Küresel iklim değişiklikleri nedeniyle kuraklık sorununun sonraki yıllarda da şu ya da bu ölçüde yaşanacağı gözetildiğinde, ancak buna uygun modern tarım tekniklerinden faydalananların, bir başka ifadeyle kırdaki kapitalistleşme sürecine ayak uydurabilenlerin ayakta kalmayı başarabileceği, geleneksel yöntemlerle üretim yapan, ezici çoğunluğu küçük üretici köylülükten oluşan tarımsal işletmelerin ise kısa zaman dilimi içine sıkışan acımasız bir tasfiyeyle yüzyüze kalacağı ortadadır. Bunun sonucunda yaşanacak dayanılmaz boyutlardaki işsizlik ve açlık, kırlardaki milyonlarca insanı topraktan koparacak, onları ucuz işgücü olarak kentlere sürecektir.

Kuraklığın tarımda yol açtığı verim ve üretim düşüşünün kentlerdeki işçi ve emekçiler açısından yarattığı ilk ciddi sonuç yoksullaşmanın derinleşmesi olacaktır. Gıda ürünleri ile tarıma dayalı sanayi ürünlerinin fiyatları önümüzdeki dönemde ciddi bir yükselme eğilimi içerisinde olacaktır. Başta ekmek olmak üzere hemen tüm temel gıda maddelerinin fiyatlarının önümüzdeki yakın dönemde yüzde 20-30 dolayında artacağı konunun uzmanlarınca açıkça ifade edilmektedir. Bu ise işçi ve emekçilerin mevcut şekilde beslenebilmeleri için yüzde 20-30 daha fazla para harcamak zorunda kalmaları demektir. Yıllık ücret artışlarının yüzde 4-8 düzeylerinde olduğu göz önüne alındığında, bunun pek de kolay olmayacağı, işçi ve emekçilerin bugünkünden daha kötü beslenmek zorunda kalacakları ortadadır. Üstelik söz konusu bu fiyat artışları çoğu zaman yaşandığı gibi dönemsel olmayacaktır. Elbette gıda dışında tarıma dayalı sanayi ürünleri üzerinden yaşanacak fiyat artışları da benzer sonuçlara yol açacaktır.

Kentlerdeki işçi ve emekçilerin belli bir bölümünün yıllar önce göç ettiği köyü ile ekonomik ilişkisini bir biçimde sürdürdüğü, köyden gelen gıda maddelerinin kentlerdeki bir çok emekçi ailesinin gıda harcaması yükünü şu ya da bu ölçüde azalttığı bilinmektedir. Bugün ortaya çıkan koşullar bu ilişkinin tahribatını da yoğunlaştıracak, tarımdaki yıkım kentteki işçi ve emekçilerin kırla olan bağlarını iyice zayıflatacak ya da tümten kopartacaktır.

Son yıllarda işçi ve emekçi yığınlar sermayenin kendilerini hedefe koyan temel önemdeki saldırılarını izlemekle yetindiler. İşçi ve emekçileri mücadeleden alıkoyan etkenlerden biri de yaşanan yüksek orandaki işsizlikti. İMF-Dünya Bankası politikalarının tarımda yol açtığı yıkım son yıllarda milyonlarca insanı ucuz işgücü olarak kentlere itti. Sermaye, kentlere akan bu büyük işsizler ordusunu hem ücret ve sosyal hakların düzeyini aşağı çekmek, kuralsız çalışmayı hayata geçirmek ve elbette üç kuruş karşılığında kölece çalışan işçi ve emekçileri kendi durumlarına razı etmek için kullandı. Kırlarda kuraklık nedeniyle yoğunlaşacak olan yıkım şimdi sermayenin elindeki bu silahın daha da etkili hale gelmesini sağlayacak yönde işlemektedir. Kentlere yığılma arttıkça, işsizler ordusu büyüdükçe, açık ki kentlerdeki işçi ve emekçilerin sermayeye karşı mücadelede işi daha da zorlaşacaktır. Aynı süreç sayesinde gelişip biriken sosyal patlama dinamikleri türlü yöntemlerle denetim altında tutabildiği ölçüde, sermaye bu durumdan fazlasıyla memnun olacaktır.

Görüldüğü gibi sermaye sınıfı, bugün için iklim değişikliği ve kuraklık gibi sorunlardan kendi kısa vadeli çıkarları için yararlanmaya bakmaktadır. Bu sorunların doğurduğu sıkıntılar karşısında çözüm olarak ortaya attığı şeyler gıda maddeleri ithalatı yapmak, akarsu kaynaklarını özelleştirmek ya da uzaktaki su kaynaklarını büyük kentlere taşıyacak yatırımlara yönelmek türünden şeylerdir. Dikkat edileceği üzere ortaya atılan "çözüm"lerin hepsi de astarı yüzünden pahalıya mal olacak, sorunu kalıcı olarak çözmekten uzak, sermayeye yeni vurgun ve rant olanakları yaratan önerilerdir. Hem zaten sermaye, sorumlusu olduğu bütün bu sorunları insanlığın yararına ve kalıcı olarak çözüme yeteneğinden yoksun bir sınıftır.

Çözüm dünyanın başına bela olan bu asalak sınıfın egemenliğine son verilmesinden geçmektedir. Çözüm barbarlığa karşı sosyalizm alternatifinin güçlendirilmesinden, kavga bayrağının yükseltilmesinden başka bir şey değildir.

17 Ağustos unutulmasın...

Herkesi ihtiyacına göre ve sağlıklı konut için sosyalizm!

Onbinlerce insanın birkaç saniye içinde beton mezarlara gömülmesiyle sonuçlanan Güney Marmara depremleri iki önemli konuyu açığa çıkarmıştı. Bunlardan biri, bu toplu kıyımın tek sorumlusunun, yaptıkları ve yapmadıklarıyla, sermaye devleti olduğudur. İkincisi de, bundan daha büyük bir kıyımın, çok da uzak olmayan bir süreçte İstanbul halkını beklediğidir.

Birinci gerçek için kimsenin bir şey yapması gerekmedi. Bizzat sermaye devleti, kendi elleriyle ortaya çıkardı kendi kirli gerçeğini. Bu teşhir faaliyetinin başında, deprem sırasında yapmadıkları bulunuyordu. Devlet 'baba', onbinlerce 'evladının' çığlıklarını, yardım çağrılarını duymamış, ölüm acısını hissetmemiş, kazara ölmeyip de sağ kalanların perişanlığını hiç görmemişti. Fakat sonrasında yaptıkları, depremin ardından yapmadıklarına baskın çıkacak bir rezaletle imza atmak oldu. Ölümleri ve acıları fırsat bilerek, ve aceleyle, işçi sınıfı ve emekçilere saldırı yasalarını çıkarmaya girişti. Deprem için toplanamayan meclis, mezarda emeklilik yasası için toplandı ve onayladı. Yardımların depremlere ulaştırılmasına engel olmaya çalıştı. Parasal yardımlara el koydu ve sermayeye aktardı.

Bu arada, bu rezaleti hükümet üzerinden açıklamaya kalkanlara hatırlatmak gerekiyor: Deprem sırasında 'sosyal demokrat' Ecevit'in hükümeti işbaşındaydı. Deprem yardımlarına el koyup sermayeye aktarma işini başlatanlar da onlar oldu. Sosyal demokrat olmalarından kaynaklanacak ki, onlar bu işi gizlice yapmaya çalıştılar. Fakat yardımlar öyle 3-5 günde yağmalanacak kadar az olmadığından, bu iş takip eden hükümet döneminde

de devam etti. Yani 'dinci' AKP'nin hükümet döneminde de... Bu kez ilgili bakanlık bu hırsızlığa yasal bir kılıf uydurmaya da kalktı. Açıkta itiraf ettiler, savundular. "Bu yardımlar bizden önce de depremlere kullanılmadı, biz de kullanmayacağız, başka yerlerde ihtiyacımız var" dediler. Ne de olsa onların utanmasını gerektirecek bir 'sosyal demokrat' yaftası yoktu alınlarında. Sonuçta, hükümetin hangi burjuva akımın temsilcisi partinin elinde olduğu temelden bir fark yaratmıyor. Hangi parti ya da partiler tarafından kurulursa kurulsun, burjuva meclis ve hükümet burjuva düzen ve devletin temsilcisidir, ona hizmet etmekle yükümlüdür.

17 Ağustos depremiyle birlikte ve özellikle İstanbul depremine ilişkin canhıraş uyarılara girişen bilim insanları tarafından devlet, gerekli önlemleri almamakla suçlandı. Çünkü bu bilim insanlarının pek çoğu, ciddi ciddi, devletin önlem almak zorunda olduğunu, bunun devletin temel görevlerinden biri olduğunu düşünüyordu. Çünkü o bilim insanlarının pek çoğu -bilim insanı olmalarına rağmen- devletle sınıflar ilişkisinden bihaberdi.

Oysa sermayenin devleti, İstanbul ve olası diğer tüm depremler için önlem almayı düşünmediğini, ölü sayısı ne derece yüksek olursa olsun kendini fazlaca ilgilendirmediğini, 17 Ağustos depremi ve takibeden süreçte açıkça ortaya koymuştu. Bu tavrın en belirgin örneğini de, deprem yardımlarının -her türlü utanmazlık ele alınarak- amaç dışı kullanımınıdır. Bölgedeki depremlere harcanmasa bile, en azından sonraki ve çok yakında beklenen depremlere yönelik önlemlere yatırım yapılırsa, tablo daha farklı

olabilirdi. Bilim insanlarının kaygıları kuşku ve korkuya dönüşmezdi. Oysa, bu kadar yaygaranın üzerine, İstanbul depremine hazırlık babında ortaya konan tek çalışma, ceset torbası siparişiyle, devlete yönelik olası tepkilerin güvenliğini alma hazırlığı oldu. Yani beklenen büyük deprem için sermaye devletinin tek telaşı, 'cesetleri ortada bıraktı' dedirtmemek ve 17 Ağustos'tan aldığı dersle, olası isyan girişimlerini bastırabilmek üzerine idi.

Bilim insanları meseleye sınıfsal bakabilselerdi, bunca uyarılarına rağmen böylesine duyarsızlık sergilenmesi karşısında şaşırmaslardı.

Öncelikle, devlet Türkiye'nin deprem gerçekliğinden bihaber değildir. Çalışmalar onun bilgisi ve denetimi çerçevesinde yapılmakta, haritalar önünde durmaktadır. Öte yandan nerdeyse her on yılda bir büyük bir deprem yaşanmakta, onbinlerce yurttaş bu depremlerde ölmekte, milyonlarca hesaplanan maddi kayıplar buna eklenmektedir. Yani ne bilgi ne de tecrübe konusunda bir eksiklik bulunmaktadır. Buna rağmen tedbir alınmıyorsa eğer, bu, öncelikle sermaye devletinin toplumun, toplumsal ihtiyaçların ötesinde, bireylerin yaşam hakkını da asla önemsemediğini gösterir. Elbette bunlar daha çok yoksul, daha çok emekçi bireylerdir. Çünkü devletin de sahibi bulunan kapitalist sınıf ve onu oluşturan bireyler, genelde tedbirli davranır. Yoksul köylülerle, yoksul işçi ve emekçilerin ise, tedbir almak gibi bir 'ekonomik' imkanı hiçbir zaman olmamıştır. Beklenen İstanbul depreminde de, İstanbul'un 'yıkılacak' olan yarısı, bundan hiç kimsenin kuşkusu yok, işçi ve emekçilerin oturduğu derme çatma evlerden oluşan kenar mahallelerdir. Yine, en yoksulların, işsizlerin vb. barındığı, depreme ihtiyaç duymadan da çöküp çöküp giden o 'eski'nin eskisi İstanbul evleridir. Dolayısıyla İstanbul'da da deprem azrailinin tırpanı yine işçi ve emekçileri işaret ediyor. Bir kez daha bu konu sermaye devletini zerre kadar ilgilendirmiyor.

Bu devlet, önlem de almayacak, yıkıldı yıkılacak durumdaki binaları da yıkmayacak, işçi ve emekçi kitlelerin konut sorunuyla da ilgilenmeyecektir. Asgari ücreti açlık sınırının altında tutan bir devletten söz ediyorsak eğer, açlık-tokluğuyla ilgilenmediği insanların konut gibi bir sorunuyla ilgilenmesini elbette ve hiç beklememek gerekiyor.

İlk depremden mezarımız olacak konutlardan kurtulmanın, sağlıklı ve ihtiyaca uygun konutlara kavuşmanın bir tek yolu var; işçi sınıfının sosyalist iktidarını kurmak. İşçi sınıfının devrimci partisi, düzen partilerinin aksine, programında konut sorununa yer veren tek partidir. Konut sorununu, bu kapsamıyla ancak işçi sınıfı çözebilir, çünkü konutsuzluğu en ağır yaşayan kesimlerin başında geldiği gibi, depremlerde de en fazla ölen kesimi oluşturmaktadır. Diğer yandan, konut sorununun çözümü, daha pek çok sorunun çözümü konusunda olduğu gibi, işçi sınıfının topluma verdiği başlıca sözlerden biridir. Sonuçta sosyalizm, adı üzerine, toplumcu bir düzendir. Sermaye düzeni gibi bireyci, ama sadece sermaye sahibi bireyler için bireyci bir düzen değildir.

Mevsimlik işçilerin ölümlerinden devlet sorumlu!

Bu dram her yıl böyle yaşanıyor. Yol parasını bile zor denkleştiren insanlar, çoluk-çocuklarıyla doluştukları kamyon, traktör kasalarında veya minibüslerde, yine çoluk-çocuklarıyla ölüp gidiyorlar.

Trafik kazası deniyor. Şoför uyukluyordu deniyor. Suç daha ziyade, 20 kişilik minibüse 40 kişi doluşanlara yüklenmeye çalışılıyor.

Ama, bu insanları bu koşullarda evinden barkından uzaklarda iş bulup çalışmak, üç kuruş ekmek parası çıkarmak için yollara düşüren nedir, işsizliğin, yoksulluğun sorumlusu kimdir diye soran yok. Her yıl yaşanan bu drama son vermenin imkanı yok mu, bu yolculukların hiç mi denetimi yok, diye soran da...

En sonunda, bu sezon ardı ardına üç kaza yaşanıp onlarca insan daha ölünce, ilgili bakanlık bir genelge ile valilikleri uyarılmış. Yol parası temin edemeyenlere yardım yapılacak mı, araçların denetlenmesi gibi maddelerle yüklü genelge işe yarayacak mı göreceğiz. Daha doğrusu, bu genelgeyle gönderilmiş olan direktifler yerine getirilecek mi?

Ama genelgenin ortaya çıkardığı gerçek şu ki, demek ki önlemek mümkündür, demek ki bu

devletin sorumluluğundadır ve bugüne dek bu sorumluluk yerine getirilmemiştir.

Hiç kimsenin kuşkusu olmasın, bundan sonra da yerine getirilmeyecek. Çünkü sermaye devletinin işsizlerin ve yarı işsizlerin (mevsimlik işçiler) durumu umurunda değildir. Çünkü milyonlarca işçiyi işsizliğe mahkum eden, bizzat sermaye devletinin kendisidir.

Bu yoksul insanların gittikleri yerlerdeki çalışma ve yaşam koşulları da tümüyle insanlık dışıdır. Her türlü insani ihtiyaçtan uzakta, tarlalarda kurulan derme çatma çadırlarda üst üste yaşamaya, saat sınırı olmaksızın ölesiye çalışmaya mahkum köleler gibidir onlar. Sırrı Sakık'ın çok farklı bir konu üzerinden yaptığı benzetmeyle, onlara zenci muamelesi yapılır. Bir farkla ki, bugünün değil 300 yıl öncesinin köle zencileri.

Mevsimlik işçilerin ve zenci muamelesi gören herkesin kaderi elbet bir gün değişecek. Fakat bu bir ilahi yazgı olmadığına göre, değişim için ayağa kalkmak, tüm emekçilerin kaderini değiştirme güç ve iradesine sahip olan işçi sınıfının sosyalizm mücadelesine katılmak gerekiyor.

Tekstil TİS'leri ihanet öncesi sessizliği yaşıyor

Tekstil TİS'lerinde alınan grev kararından sonra tekstil patronları lokavt kararı aldılar. Tekstil patronları işçilere adeta meydan okuyorlar. Hava-İş kolunda yaşanan TİS sürecinin bir benzerinin tekstilde yaşandığı söylenebilir. Ancak önemli bir farkla!

Gerek THY yönetimi gerekse de tekstil patronları TİS süreci boyunca uzlaşmaz, taviz vermeyen bir tutum takınmışlar ve grev kararı karşısında da aynı uzlaşmaz tavırlarını sürdürmeye devam etmişlerdir. Bu açıdan her iki sektörde "işverenler" cephesinden ortak bir kararlılığın ve sınıfsal tutumun olduğu söylemek yanlış olmaz.

Peki, aynı şeyi her iki sektördeki işçiler adına TİS görüşmelerinde taraf olan sendikalar açısından söyleyebilir miyiz? Sözleşme taslaklarının içeriğine, sürecin gidişatına ve her iki sendika tarafından yapılan açıklamalara bakıldığında, durumun ne yazık ki işçi sendikaları açısından aynı olmadığı ortadadır.

Herşeyden önce TİS sürecinde Hava-İş Sendikası, üyelerinin hakları ve çıkarları doğrultusunda masada savunmacı bir pozisyonda değil, daha kararlı ve mücadeleci bir tavırla yer almaktadır. Bu anlamda yıllardır pasif, savunmacı, güçsüzlük ruhaliyle hareket eden "sendikal mücadele anlayışının" bir nebze de olsa dışına çıkmaktadır. Üstelik bunu sadece THY yönetimi karşısında değil, ihracatçısından turizmcişine, medyasından hükümetine kadar geniş bir sermaye cephesi karşısında, bu baskı koşulları altında yapmıştır. Bu durum sendikanın sözleşme taslağından da yansıyor. Kısacası Hava-İş Sendikası başarılı bir sözleşme dönemi açısından gerekli olan kararlı tavrını asgari temelde ortaya koymuştur.

Aynı şeyi tekstil TİS'leri için, tekstil işçileri adına masaya oturan sendikalar -en başta da Teksif- için söylemek pek mümkün görünmüyor. Teksif Sendikası masada "savunmacı", patronların bir önceki döneme göre "yeni ve daha ileriden saldırılarına" karşı "direnmeye gayret gösteren", deyim yerindeyse dönemi idare etmeye çalışan bir tavır sergiliyor. Grev kararını kendi inisiyatifi sonucunda ve işçilerin çıkarlarını savunmak için değil, tekstil patronlarının yeni saldırıları hayata geçirme noktasında gösterdiği kararlılık karşısında adeta bir "zorunluluk" olarak alıyor. Bu anlamıyla tekstil işçileri açısından başarılı bir TİS sürecinin yaşanmasının imkanı daha başında kaybedilmiş olunuyor.

Teklif edilen sözleşme taslaklarından da bu durum rahatlıkla anlaşılabilir. Örneğin tekstil patronlarının birinci altı ay için sıfır zam dayatması karşısında Teksif Sendikası sadece yüzde 6 oranında bir artış teklifinde bulunuyor. "Her iki taraf da fedakarlıkta bulundu" açıklamalarıyla bitecek bir sözleşme açısından bunun anlamı, yüzde 3 oranındaki bir artışa onay vermek demektir. Oysa Hava-İş'in verdiği yüzde 20 gibi bir artış oranı neden talep edilmesini ki? Denilebilir ki sektörler farklı, patronların kâr marjı farklı, vb... Bu patronların sorunudur. Önemli olan işçilerin çıkarının aynı olmasıdır.

Bir işçi sendikası olarak TİS'lere patronların kârı üzerinden yaklaşarsanız, daha başından kaybetmiş, işçi sınıfına ihanet etmiş olursunuz. Sektörler farklı olabilir, ama o sektörlerde çalışan işçilerin aldığı ücretler de farklıdır. Bugün sendikacı fabrikalarda dahi ücretler hızlı bir şekilde asgari ücret düzeyine gerilemiştir. Asgari ücret dışında kalan kesimlerin

ücretlerinde de bir erime sözkonusudur.

Aynı şey ikramiyeler için de geçerlidir. Tekstil patronlarının ikramiye hakkını tamamen ortadan kaldırmak gibi planlı bir hedefle hareket ettikleri ortadayken Teksif Sendikası, patronların dayatmalarını kabul etmeyen bir açıklamayla mı yetinecektir? Önceki sözleşmenin yarattığı kayıplar tüm sonuçlarıyla ortadayken, hazır "yeni yönetim" yeni bir "iddiayla" ortaya çıktığını ileri sürüyorken, neden geçmiş dönemki kayıpları aşan talepler ileri sürülmemektedir? Kaç dönemdir "fedakarlığa" katlanan tekstil işçileri bunu hak etmiyor mu?

Hava-İş'in üye sayısı 10 bini bulmaktadır. 3 sendikada örgütlü tekstil işçilerinin sayısı 25 binin üzerindedir. Tekstil sektöründe örgütlü üç sendikanın da ortak bir irade oluşturmaları koşulunda tekstil patronlarını dize getirmek mümkündür. Böyle bir irade sergilemeleri durumunda tekstil işçilerinden destek alacaklarını, aksi durumdaysa tepkiyle karşılanacaklarını geçen dönemki TİS sürecinden çok iyi biliyor olmalılar.

Başarılı bir TİS dönemi geçirebilmek, birçok etkenin yanı sıra, en başta masaya oturan sendikanın, sürecin başından sonuna kadar nasıl hareket ettiğine, TİS'e nasıl yaklaştığına bağlıdır. Sözleşme taslağına nasıl hazırlandığından nasıl bir sözleşmeyle masaya oturduğuna, grev silahının nasıl kullanılacağından kamuoyu desteğini alma yönünde gösterilen çabaya kadar birçok noktada sendikanın sergilediği pratik sürecin gidişatı ve sonucu bakımından birçok ipucu verir. Örneğin bu noktada Hava-İş ve THY arasında süren mücadele gündemi epey bir süredir meşgul etmektedir. Aynı şeyi tekstil TİS'leri açısından söylemekse mümkün değildir. Elbette ulaşım sektörü gibi sermayenin birçok kesimini etkileyecek stratejik bir alanda grev yaşanmasından duyulan kaygı ve korku, konuyu sermaye medyası açısından önemli kılmaktadır. Ancak tek etken bu değildir.

Durumu tek başına bununla açıklamak, sendikanın bu yöndeki çabasını ve mücadelesini gözardı etmek eksik bir değerlendirme olur. Ekonominin canlandığının bolca propagandasının

yapıldığı bu dönemde 25 bin tekstil işçisinin greve çıkacağına dair ciddi bir hareketlenme olduğunda sermayenin buna kayıtsız kalacağını düşünmek saflık olur. Ancak bu konuda tam bir kayıtsızlık ve sessizlik hakim. Teksif'in dostlar alışverişte görsün hesabı yaptığı bir-iki açıklama dışında bir hazırlık sözkonusu değil.

Oysa bugün fiili olarak üç sektörde uyumsuzlukla sonuçlanmış bir TİS dönemi yaşanmaktadır. Diğer yandan kamu emekçilerinin görüşmeleri başlamıştır. Yani koşullar sınıf dayanışması açısından son derece elverişlidir. Eğer tekstil işçilerinin TİS'lerden kazanımla çıkması hedefleniyorsa, bundan daha iyi bir konjonktür bulunamaz. Tüm bu koşullara rağmen süreci sessizlikle geçirmenin tek bir anlamı yeni bir ihanet hazırlığı olabilir.

Tekstil işçileri yeni bir ihanetle yüzyüze kalmamak için bir an önce ayağa kalkmalı, sessiz giden bu sürece bir son vermelidirler. Öncü işçilerden oluşan TİS komiteleri bir an önce kurulmalıdır. Üç sendikanın da ortak sözleşme talepleri doğrultusunda hareket etmeleri noktasında tabandan bir basınç uygulanmalıdır. TİS sürecinin patronların saldırıları karşısında "savunmacı" bir tarzda geçiştirilmesi yerine daha ileri ve geçmiş dönem kayıpların telafisini içeren talepler belirlenmelidir. Grev komiteleri oluşturularak, bu silahın en etkili tarzda kullanılması için neler yapılabileceğine dair planlar yapılmalı, tüm tekstil işçilerinin iradesini sürece katarak sendikalar üzerinde basınç yaratılmalıdır. Sınıf dayanışması ve kamuoyu desteğini alabilmek için her türlü araç devreye sokulmalıdır. Grev hakkının önündeki engeller etkin bir şekilde teşhir edilmeli, mücadele ortaklığı sağlanmalıdır. Grev hakkının fiili grevlerle kazanıldığı unutulmamalı, bu hakkın savunulması için fiili eylemler gerçekleştirilmelidir.

Bir dönem daha kayıpla geçirilmek istenmiyorsa, başta tekstil sektöründe olmak üzere her üç sektördeki öncü işçiler görevlerine sahip çıkmalı ve sürece müdahale etmelidirler. Zira saldırıları püskürtmenin ve yeni kazanımlar elde etmenin mücadeleden başka bir yolu yoktur.

Kamuda toplu görüşme süreci başladı...

Hak ve taleplerimiz için fiili-meşru mücadeleye!

THY’de baskılar devam ediyor!

THY’de yaşanan gerilimli süreç geçen hafta grev oylaması ile hat safhaya tırmanmıştı. Sermaye, kendi hukukunu dahi tanımadan hayata geçirdiği grev oylamasında baskı ve tehditlerle sandıktan hayır kararı çıkartmayı, böylece üzerindeki yükten kurtulmayı hedeflemişti. Ancak sonuç istediği gibi olmadı. Yaşanan baskılar, grev oylamasının dört güne yayılması, kapsam dışı personelin oylamaya dahil edilmesi dahi sandıktan hayır kararının çıkması için yeterli olmadı. Sonuçta THY işçileri tüm baskılara rağmen taleplerinin arkasında olduklarını bir kez daha “greve evet” diyerek göstermiş oldular.

Grev oylamasının da geride kalması ile birlikte grev için resmi 60 günlük süre başlamış oldu. Bu süre içerisinde Hava-İş 6 işgünü önceden haber vermek kaydıyla grev uygulamasını başlatabilecek.

THY yönetimi oylamanın hemen ardından yeni bir teklif getirmeyeceğini ifade etti. TİM başta olmak üzere bir dizi sermaye kuruluşu ise grevin ertelenmesi için hukuki yollara başvuracağını açıkladı. Burjuva medya da bir kez daha bu koroya katılarak Almanya’da demiryolu işçilerinin grevinin ertelenmesini örnek gösterdi. Alman Mahkemeleri turizmin en yoğun olduğu dönemde ekonomiye darbe vuracağı gerekçesi ile demiryolu işçilerinin grev kararını yasaklamıştı. Burjuva medya bu kararın THY için de örnek olması gerektiğini ifade etmekte gecikmedi.

Ortamin bu derecede sertleşmesi ile birlikte ise AKP hükümeti de devreye girmiş oldu. Hafta başında yapılan Bakanlar Kurulu toplantısında konu gündeme alınarak bir “uzlaştırma komisyonu” kuruldu. Bu komisyonun uzlaştırmadan öte grevi ezme, THY çalışanlarının haklarını budama komisyonu olduğu ise bugünden görülen bir gerçek.

Kurulan komisyon önce Türk-İş Başkanı Salih Kılıç ile görüşerek ondan da ihanet yemini almış oldu. Hemen ardından ise sorunun çözüleceğine dair açıklamalar yapmaya başladı. Çalışma Bakanı Başesgioğlu bir açıklamasında “İleri demokrasilerde grev ve lokavt kararlarına alışmak gerekir!” diyerek grevin demokratik bir hak olduğunu vurguladı ve olası bir grev durumunda ekonominin zarar göreceğine dair açıklama yapanları eleştirdi, sakin olmaya çağırdı. Ancak Başesgioğlu bu açıklamayı yaparken Maliye Bakanı Kemal Unakıtan’ın bu kapsamda yaptığı açıklamaların adını bile anmadı.

Bu arada hükümetin “uzlaştırma” komisyonu 15 Ağustos günü tarafları biraraya getirdi. Bu toplantıdan halen bir bilgi yansımamış olmakla birlikte, Kamu İşverenleri Sendikası Genel Sekreteri Adnan Çiçek ve Çalışma Genel Müdürü Saadetin Akyıl 16 Ağustos günü THY yetkililerini, 18 Ağustos günü ise Hava-İş yetkililerini ziyaret edecekler. Bu tekil ziyaretlerin ardından taraflar 20 Ağustos Pazartesi günü tekrar biraraya gelecekler.

Sorunu “barışçıl” yollarla çözmek istediğini ifade eden hükümet yetkilileri gerektiği koşullarda grevi erteleyeceklerinin de sinyalini veriyorlar. Başesgioğlu, yaptığı “umut” dolu açıklamada Bakanlar Kurulu’nun erteleme hakkını kullanıp kullanmayacağına ilişkin bir soru üzerine “*Erteleme konusunu hiç telafuz etmek istemiyorum. Umarım süreç böyle bir noktaya gelmez*” diyerek, olası bir durumda bu kararı vereceklerini üstü kapalı bir dille ifade etmiş oldu. “Grev demokratik bir hak” diyen Başesgioğlu, aslında yalan söylediğini, bir kez daha sermayenin çıkarı için “demokratik bir hak” yasaklamaktan çekinmeyeceklerinin sinyalini vermiş oldu.

KESK: “Görüşmelere katılmıyoruz!”

Kamuda toplu görüşme süreci 15 Ağustos günü başladı. Görüşmelere Kamu-Sen, KESK ve Memur Sen katıldı. KESK heyeti başbakanlığa eylemle uğurlandı.

Başbakanlık önünde İ. Hakkı Tombul tarafından basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada kamu emekçilerinin toplu sözleşme yapması için hukuki herhangi bir engel olmadığı, engelin siyasi olduğu belirtildi. Görüşme sürecinin toplu sözleşme olması gerektiği, masaya hükümetin tavrını öğrenmek için gidildiği ve ona göre KESK’in tavır belirleyeceği ifade edildi. Ekonomik programları da eleştiren tombul IMF programının işçi, memur, işsiz herkesi mağdur ettiğini ve KESK’in bugüne kadar olduğu gibi

bundan sonra da tüm ezilenlerin sesi olmaya devam edeceğini söyledi. Son olarak KESK’i masada güçlü kılacak şeyin sokaklar ve işyerleri olduğu belirtildi. Heyet alkışlarla Başbakanlığa gönderildi. Ardından yeniden YKM önüne giden emekçiler KESK heyetini beklemeye başladı.

Toplantıdan çıkan ve YKM önünde açıklama yapan Tombul, “sözleşme talebinin” karşılık bulmadığını, bu nedenle görüşmelere katılmayacaklarını ifade etti.

Eylemde “Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız!”, “Hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır!”, “Yoksullukta eşitlik istemiyoruz”, “Gerici, ırkçı kadrolaşmaya son!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Kamu sendikalarıyla hükümet arasındaki toplu görüşme süreci 15 Ağustos’ta başlıyor. Görüşmelerle kamu emekçilerinin ücretlerine yapılacak zam konusu bir kez daha belirlenecek. Daha doğrusu devlet bunu böyle sunmaya çalışıyor. Aslında zam oranlarının İMF bürolarında çoktan belirlendiği, bu görüşmelerle yapılmaya çalışılanın sadece belirlenen bu oranların sendikalara onaylatılması olduğu artık biliniyor.

Bu yıl 6.’sı yapılan görüşmeler de tam bir ortaoyunu. Zira hükümet önden belirlediklerini masada sendikalara dayatıyor. Devlet güdümlü sendikalar da hükümetin ekmeğine yağ sürerek milyonlarca kamu emekçinin hak gasplarına sessiz kalıyor.

Bu yıl da değişen bir şey olmayacak. Güdümlü sendikalar devletin muhatabı olarak bu görüşmelere katılacak. KESK ise, kendi hatalarının devletin oyunları ile birleşmesi sonucu, biri hariç tüm sendikalarında görüşme yetkisini yitirdikten sonra, bu yıl da görüşmelere katılmayacağını açıkladı. Geri dönüp “fiili meşru mücadele” argümanı ile ortaya çıkıyor, fakat kamuoyuna açıkladığı eylem takviminin, o geçmiş ‘fiili meşru mücadele’ ile uzaktan yakından ilgisi yoktur.

Fiili meşru mücadelenin nasıl olduğunu en iyi bilenler, yine, KESK’e bağlı sendikalarda örgütlü olan kamu emekçileridir. Çünkü kamu emekçisinin sendika hakkını kazanması onların dışı mücadelesi sayesinde gerçekleşmiştir.

Sendika hakkı kazanıldı ama, onun temel direklerinden TİS hakkı budanarak. Yani kamu alanında faaliyet gösteren sendikalar henüz tam sendika sayılmaz. En azından, toplu sözleşme ve grev hakkı kazanılınca kadar bunu böyle kabul etmek ve sendikaları gerçek birer sendika haline getirebilmek için, yeniden, fiili meşru mücadele hattını oluşturmak gerekiyor.

Görüşme dönemi nedeniyle oluşturulan eylem takvimine, KESK bürokratlarının gözüyle değil, hak ve özgürlüklerin kazanılması için gerekenler açısından bakmak gerekiyor. Eylemlerin kitleliliği ve taleplerini bu bakışla ele almak gerekiyor. Doğal olarak, en başta yer alması gereken temel taleplerden birisi grev ve toplu sözleşme hakkıdır. Sendika hakkı nasıl sendikalar kurularak kazanıldıysa, grev hakkı da grev yaparak kazanılabilir. Kamu emekçisi sendikalarından ve konfederasyonundan grev kararı istemeli, buna hazır olmalıdır.

Sosyal hakların gaspı, iş güvencesine yönelik saldırılar, ücretler ve çalışma koşulları her zaman olduğu gibi bugün de talepler arasındadır. Hak ve talepler için fiili-meşru eylem biçimleri işyerlerinden başlayarak alanlara doğru örgütlenmelidir, meydanlara akmalıdır.

Bu aynı süreç kamu TİS’lerinin de yürütüldüğü bir dönemdir. Kamu sektöründe TİS süreci tıkanan ve grev aşamasına gelen işletmelerin başında da THY gelmektedir. Havayolu çalışanları grev adını anmaya başladığından beri ise, sadece işverenleri THY’nin değil, başta sermaye devleti olmak üzere, nerdeyse tüm sermaye örgütlerinin, tek tek sermayedarların, düzen medyasının saldırı kampanyasıyla karşı karşıyadır. Bugün hava işçileriyle dayanışma, sınıf mücadelesinin zorunlu gereklerinden biridir. Kamu emekçileri sadece kendi hak ve talepleri için değil, TİS’leri tıkanan, kölelik koşullarında çalışan işçi sınıfıyla dayanışmayı yükseltmeli, taleplerini ortaklaştırmalıdır.

Ortak mücadelenin örgütlenmesi, grev hakkının daha güçlü dillendirilmesi ve hayata geçirilebilmesinin imkanları her zamankinden daha fazla vardır. Yeter ki bu sorumlulukla davranalım. İşyerlerini ve meydanları mücadele alanlarına çevirelim!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Elektropak işçileriyle sendikal örgütlenme süreci üzerine konuştuk...

“Mücadele eden işçi kazanır!”

- *Sendikal örgütlenme mücadelesine nasıl başladınız?*

- Sendikaya 1 Aralık 2006 tarihinde üyeliklerimizi verdik. 2006 yılının Nisan ayında bazı dostlarla tanıştık ve bu sayede sendikayla buluştuk. Sendikaya üye olmadan önce ön çalışmalar yaptık. Çoğunluk tespitinin gelmesiyle beraber patron, işkolunun metal işkolu olmadığı yönünde bir itirazda bulundu. Mahkeme süreci devam ediyor. 18 Eylül’de Bakırköy İş Mahkemesi’nde duruşmamız var.

- *Örgütlenme ihtiyacı nereden doğdu?*

- Bir işçi bir işyerinde 15 sene boyunca asgari ücrette çalışır mı? Eğer 15 senelik bir işçi hala asgari ücret alıyorsa sendika ister tabii ki. Şimdiye kadar sendika tercihlerinde yanlış davrandık. Çalıştığımız fabrikada daha önce Türk Metal Sendikası vardı. Sendikanın talimatıyla arkadaşlarımız işten çıkartıldı. En başında sendika tercihi yanlış yapıldı. Bu seferki sendika tercihinin doğru, ön çalışmanın güçlü olması

nedeniyle örgütlenme sürecimiz dört dörtlük oldu. 1 Aralık 2006 günü eski sendikadan istifa ederek Birleşik Metal-İş Sendikası’na üye olduk. Çoğunluğu kısa bir sürede sağladık.

- *Sendikal örgütlülüğü patron nasıl karşıladı, baskı uyguladı mı?*

Sendikaya üye olunca herşey bitmiyor. Patronun,

ustanın, müdürün baskıları sendikaya üye olduktan sonra da devam etti.

2006 1 Aralık’ta fabrikada çalışan işçi sayısı 465’ti. Bu sayı şu anda 420-430 civarında. Bu azalmanın sebebi işten atma değil, çeşitli sebeplerle ayrılma şeklinde oluştu. Fabrikamızda çoğunluk olarak bayan arkadaşlarımız çalışıyor. Memurları çıkardıktan sonra kalan 380 kişiden 250’si bayandır. Fabrika elektrikli ev aletleri üretiyor (el süpürgesi, ütü, fritöz vs.) Fabrika fason çalışıyor. Almanya’ya ve Ürdün’e mal gönderiyor. İçimizde asgari ücretin üzerinde alan yok.

Patron sendikalı olduktan sonra çalıştığımız alanı değiştirdi. Konuşma yasağı getirdi. Ama hiçbir arkadaşımıza para teklif edilmedi. Ancak patron yanlılarının “işçiler 650 YTL ücret alsaydı sendikaya gitmezdi!” şeklinde lafları oldu. Arkadaşlarımız ücretsiz izne çıkartılmak istendi. Patron ücretsiz izin uygulamasıyla sendikal örgütlülüğü dağıtmak istedi.

- *Bu süreçte öncü işçilere özel bir baskı uygulandı mı?*

- Öncü işçilere bir baskı yapılmadı. Çünkü öncü işçileri bulamadılar, belki bulmuş olsalardı daha farklı olabilirdi. Dışarda görüştüğümüz arkadaşlarımızla içeride birebir görüşmedik. Başka bir arkadaşımız görüştü örneğin. Ücretsiz izin dayatılmasının ardından fabrika önünde toplandık. Çalışma Bakanlığı’na dilekçelerimizi verdikten sonra fabrikadan şehir merkezine kadar yürüyerek eylem yaptık.

- *Bu süreçte sendikanın tutumu nasıldı?*

- Karşılaştığımız her türlü olumsuzlukta sendikayla temasa geçildi. Yapılması gereken neyse birlik ve beraberlik içinde kararları aldık. Bizim aldığımız kararlara onlar da sahip çıktılar. Şimdi ise ücretlilere ücretsiz, ücretsizlere ise yine ücretsiz izin kağıdı imzalatmak istendi. Tabii bu kağıtları imzalamadık. Buna karşı eylemler yapıyoruz şu anda. Sendikamızla beraber ileriki dönemde gerekli kararları alacağız.

- *Ne gibi eylemler yapıyorsunuz?*

- Yemek boykotu yapıyoruz. Geçtiğimiz hafta içerisinde sendikanın armalarını taktık. 9 Temmuz’da Bölge Çalışma Müdürlüğü’ne verdiğimiz dilekçelerin ardından alkış ve sloganlarla Birleşik Metal-İş’in 2 No’lu Şubesi’ne kadar yürüdük. Fabrikada üretiminde önemli yerler tutan arkadaşlarımız var ve bu arkadaşlar işlerinde iyi olan arkadaşlar. Motor, enjeksiyon, taban ve montaj olmak üzere 4 bölüm var fabrikada.

- *Örgütlenme sürecinizde çevre fabrikalardan nasıl tepkiler aldınız?*

Hemen yanımızda Oktaş Oluklu Mukavva Fabrikası var. Orası zaten bizden önce örgütlenmeye başlamıştı. Biz de onların peşinden gittik diyebilirim. Oktaş’ın fazlasıyla etkisi oldu. Oktaş’ta ikramiye vardı. Bizim 2000 yılında kaldırılan bir ikramiyemiz vardı. Şimdi bu hakkımız da elimizden alındı.

Patron önceki yıllarda sendika mücadelesi verenleri işten çıkardı. Ama şimdi bunu yaparsa toptan bir direnişle karşılaşacak. Şu saatten sonra birimizin canı yansa onun için daha kötü olur.

Mücadele eden bir işçi hedefine mutlaka ulaşır. Birlik ve beraberlik mücadele için çok önemlidir. Bizim fabrikanın bundan bir sene önceki halini düşünüyorum da; kimin geldiği, kimin gittiği, işten atıldığı hiç önemli değildi. Şu anda birimize “dur!” dendiği zaman arkadaşlarımızın hepsi (400 kişi) hesap sorabilecek güçte.

Elektropak işçisi eylemde

Elektropak (Güven Elektronik) işçileri patronun sendikal örgütlenmeyi dağıtma çabalarına karşı eylemlerine devam ediyorlar. Daha önce ücretsiz izin saldırısına karşı üretimi durduran ve sendikaya yürüyüş gerçekleştiren işçiler, geçen hafta tekrar ücretsiz izin dayatmasıyla karşı karşıya kaldılar. İşçiler bir haftayı aşkın bir süredir üretimi %40’lara düşürerek çalışıyorlar.

Sefalet ücretiyle köle gibi çalışan işçilerin hiçbir sosyal hakkı yok. İşçiler yaklaşık 10 ay önce (1 Aralık 2006) DİSK/Birleşik Metal-İş Sendikası 2 No’lu Şube’ye üye olmuşlardı. Sendikaya üyeliklerini tanımayan Elektropak patronu %100 metal sektörü olan işkoluna itiraz etmiş ve süreci mahkemeye taşımıştı. Aynı dönemde işçilerin ücretlerine zam talebini de karşılamayan patron bu da yetmezmiş gibi işyerinde sendikal örgütlülüğü dağıtmak için “ücretsiz izin” saldırısına başvurdu.

Bir aydır yaptıkları eylemlerle sendikal örgütlenme haklarına sahip çıkan Elektropak

işçileri halen eylemlerine devam ediyorlar. İşçiler “Ya fabrika kapanacak, ya da işyerine sendika girecek” şiarıyla mücadele kararlılıklarını dile getiriyorlar.

İşçiler 13 Ağustos Pazartesi günü 5 gün sürecek bir yemek boykotu eylemine başladılar. Aynı gün öğlen yemekhanede tabaklarını masalara bırakan işçiler “Sendika hakkımız söke söke alırız!”, “Ölmek var dönmek yok!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Sendika hakkımız engellenemez!” sloganlarını atarak fabrikanın bahçesine çıktılar. Buradan tüm bölümleri dolaşarak “patron sendikayı tanıyana kadar eylemlerini sürdüreceklerini” dile getirdiler.

Yemek boykotu eylemini başarıyla sürdüren Elektropak işçileri son olarak 15 Ağustos günü yemekhaneden çıkarak fabrika kapısına kadar sloganlarla yürüdüler. Yüzlerce işçi coşkulu ve militan sloganlar atarak fabrika kapısına geldi.

Elektropak işçileri hak arama mücadelelerini eylemlerle sürdürmeye kararlılar. 460 işçinin 3 vardiya halinde çalıştığı fabrikada sayısal olarak fazla olan kadın işçiler de büyük bir kararlılıkla mücadelenin ön saflarda yer alıyorlar. 15 Ağustos günü yapılan eylemde öncü kadın işçiler attıkları sloganlarla “mücadelede biz de varız!” dediler. Fabrika önüne geldiklerinde “Baskılar bizi yıldıramaz!” sloganını atan yüzlerce işçi sendikasızlaştırma saldırısına karşı mücadelede kararlı olduklarını haykırdılar. Bir süre “Direne direne kazanacağız!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Sendika hakkımız söke söke alırız!”, “Ölmek var dönmek yok!” sloganlarını attılar.

Elektropak işçileri patronun sendikal örgütlülüğü dağıtma çabalarına karşı eylemlerine devam edecekler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Kızıl Bayrak/İstanbul

Texim Tekstil işçileriyle fabrikada yaşanan sorunlar üzerine konuştuk...

“Birlik ve beraberliğimizi geliştirmeliyiz!”

10 Ağustos günü Merter Tekstil Merkezi'nde kurulu bulunan Texim Tekstil'de patronun %0 zam dayatmasına karşı işçiler eylem yaptılar. Texim Tekstil işçileriyle yaşadıkları sorunları konuştuk...

- Çalışma koşullarınızdan bahsedermisiniz?

13 yıldır fabrikanın çalışma koşullarını biliyorum. Daha önce de bu fabrikada 3,5 yıl çalıştım. Önceden fabrikanın şartları daha iyiydi. Yemeklerimiz temiz geliyordu. Altı ayda bir zam alıyorduk ve ikramiyemiz vardı. Son 4 yılda zamlar düşürüldü. Asgari ücretle çalıştırılıyor, haftada üç gün sabahlayarak çalışıyoruz.

Fabrikada 400'ün üzerinde işçi çalışıyor. Üretim yoğun olduğu yaz aylarında çalışan sayısı 600'ü buluyor. Yeni giren işçileri ise seneleri dolmadan işten atıyorlar. Çalışma şartlarımız oldukça zor. Sabah 07.30'da işyerinde oluyoruz, 18.30'da paydos

ediyoruz. Bazı bölümlerde özellikle ütü bölümünde 65 derece sıcaklık altında çalışıyoruz. Dikimhane iki kat yerin altında ve burada çalışan 120 kişi de raporlu durumda. Doktor yer için “çalışılmaz” diye rapor yazıyor.

Geçtiğimiz ay içerisinde zam yapıp yapılmayacağı konusu vardı. Patron geçtiğimiz hafta rest çekti ve “zam yapmayacağız!” dedi. Biz geçen sene zam almıştık, senede bir zam veriyorlardı. Bu sene de zam almazsak ikinci sene olacak. İşçi

arkadaşlar da bu durumdan rahatsız oldular. Fiziki çalışma koşullarımız oldukça zor. Zaten asgari ücret alıyoruz, işçilerin bu duruma bir öfkesi var. Mesailer zorunlu, “kalmazsan kapının önüne” diyor patron. “Tutanak tutarım” diyerek tehdit ediyor bizi.

Sözcülerimiz geçtiğimiz Pazartesi günü zam meselesiyle ilgili müdürle konuştular. İşçilerin sorunlarını dinlemesi için toplantıya çağırıldı. Müdür geçtiğimiz Cumartesi için görüşme sözü vermişti. Aniden Cuma günü “toplantı yapacağım” dedi. İşçiler Cumartesi günü için hazırlıktı ama ne hikmetse toplantıyı kendi kafasına göre Cuma gününe aldı. Saat 12.00'de tüm çalışanlar yemekhanede toplandı. “Bu sene zam yapamıyoruz. Kazanamıyoruz” dedi genel müdür. Oysa ben şahidim ne kadar kazanıp kazanmadığına. Fabrika 13 ülkeye çalışıyor ve çok yoğun sipariş alıyor. Siparişlerin adetlerini biliyorum, geçen seneden bugüne ne kadar arttığını biliyorum. Geçen sene bir maldan 20 model yaptırırsak bu sene 120 model yapıyoruz.

- Geçen hafta yaptığınız eylem nasıl gelişti?

Öğlen yemekhanede yapılan toplantıda müdüre “Bu durumdan rahatsızız, böyle giderse çalışamayız ve işi bırakırız. Zam yapılmadığı sürece kölece koşullarda çalışamayız” dedik. Müdür ise patronun ağzından “Ben zam yapmıyorum. İşine gelmeyen ayrılabilir. İşini bırakıp gidene tutanağı tutarım, tazminatı gönderirim” tehdidini ilettiler. Bunun üzerine işçi arkadaşlarla ayaklandık.

Biz de yasal çalışma süremizin dışına çıkmadan, yani patronun eline koz vermeden saat 18.30'da 70 kadar arkadaşımızla şalterleri indirerek eylem yaptık. Fabrikadaki bazı kısımlar kendi iradesiyle, bazıları da şirket ustalarının, şeflerin baskılarıyla eyleme katılmadılar. Bunun üzerine müdür da kartlarımızı elimizden alarak bizleri gönderdi. Bu arkadaşlar şu anda çalışmıyorlar zaten. Önümüzdeki günlerde bundan sonrası için ne yapmamız gerektiğini kararlaştıracacağız.

- Sizce bundan sonrası için ne yapılmalı?

Bundan sonraki süreçte içerideki arkadaşlardan da destek alıp süreci hızlandırmamız gerekiyor. Şu anda üç gün işe gelmediğimiz için hakkımızda tutanak tutuldu.

Eylemin yapıldığı gün patron 150 tane yevmiyeli işçi getirdi fabrikaya. 70 kişi bunu yaptığı zaman patron bunu yapabiliyor ama 300-400 kişi bunu yaptığı zaman patron şimdi davrandığı gibi davranamayacak. Bu süreçte elimize geçen fırsatı iyi değerlendirip haklarımızı kazanmamız gerekiyor.

- Tekstil sektörü çalışma koşulları çok ağır olan, düşük ücret ve uzun çalışma süreleri olan bir sektör. Böyle bir süreçte fabrikada sendika fikrine nasıl bakılıyor?

Şu anda bir örgütsüzlük ve bilinçsizlik var. Ayrıca sendikalara karşı da bir güvensizlik var. Bu alanda birilerinin bize destek vermesi gerekiyor. Çünkü elimize geçen bu fırsatı bir daha bulamayız. Tamamen olmasa bile Taksim'deki çalışma koşullarımızı düzeltebiliriz. Asıl yapmamız gereken örgütlülüğümüzü geliştirmek, birlik ve beraberliğimizi pekiştirmek olmalıdır.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Texim Tekstil'de iş bırakma!

Merter'de kurulu olan ve yaklaşık 400 çalışanın bulunduğu Texim Tekstil firmasında zam döneminin gelmesine rağmen ücretlere artış yapılmaması üzerine işçiler iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

Hiçbir sosyal hakkın bulunmadığı, zorunlu mesainin yapıldığı fabrikada çalışma koşulları kötü. Birçok işçide meslek hastalığı var. Bu yıl da ücretlere zam yapılmaması üzerine işçiler Genel Müdür ile görüştiler.

Genel Müdürün zam yapılmayacağını söylemesi üzerine ütü paket bölümünden 70 işçi mesaiye kalmayarak fabrika önünde eylem yaptı.

Genel Müdür de mesaiye kalmayan işçileri kartlarını bastırarak geri gönderdi ve hızla yevmiyeci işçileri fabrikaya getirdi. Ancak Texim işçileri haklarını savunmada ve tazminatlarını almada kararlılar.

Kızıl Bayrak/Küçükçekmece

Patronlarla aynı gemideler!

TEKSİF ile Türkiye Tekstil Sanayi İşverenleri Sendikası arasında süren toplu sözleşme görüşmeleri tıkanıp, TEKSİF'e üye 20 bin işçi 11 işyerinde 10 Eylül tarihinde greve çıkacak.

Tekstil işçilerinin bu toplu sözleşme dönemini kazanması, işçilerin kararlılığı kadar, TEKSİF'in alacağı tutuma da bağlı. Zira bugüne kadarki toplu sözleşme dönemlerinde sendika bürokratları uğursuz rollerini oynadılar. Grev aşamasına geçmeden satış sözleşmelerini imzaladılar. TEKSİF tarafından yapılan açıklamalar ise yeni satış sözleşmesinin söz konusu olabileceğini gösteriyor.

TEKSİF Sendikası Genel Başkanı Nazmi Irgat, greve ilişkin yaptığı açıklamada “İşverenlerle kendimizi aynı gemide kabul ediyoruz. Sektörün sorunlarının aşılmasında işverenle beraberiz ama çalışanların da günümüz şartlarında insanca yaşayacağı bir ücreti talep ediyoruz” dedi.

Nazmi Irgat, tipik bir sendika bürokratu gibi konuşuyor. Bir sendika bürokratu olarak hizmetinde olduğu, işbirliği yaptığı patronlarla kendini aynı gemide görebilir. Ancak işçilerle

patronlarla asla aynı gemide değildir. Çünkü çıkarları birbirine zıt iki sınıfın hiçbir şeyi aynı değildir. Birinin zenginliği öbürünün yoksulluğu, birinin sefahati öbürünün sefaletidir.

Nazmi Irgat, sendika başkanı olduğunu hatırlayarak işçilerin taleplerini dile getirmeyi unutmamış. “İnsanca yaşayacağı bir ücret talep ediyoruz” sözüne “tabii ki günümüz koşullarında” diye ek yapmış. Irgat patronlara “Sizinle aynı gemideyiz, hiç sizin de zarar etmenizi ister miyiz. Bizim derdimiz en asgaride uzlaşmak” mesajını vermektedir. Bir sendika bürokratu için günümüz koşulları ifadesi, işsizliğin had safhada, ücretlerin düşüğü, sosyal hakların yok denecek kadar az olduğu sektörde çok şey istememek, azla yetinmek anlamına geliyor.

Nazmi Irgat, hem işçilerin çıkarlarını düşündüğünü ifade ediyor, hem de paronlarla aynı gemide olduğunu... Ancak sınıf mücadelesi tarihi, Irgat gibilerin gemi batarken ilk onların terkettiklerini anlatıyor. Aynı zamanda işçi sınıfının patronların yanısıra hain sendika ağalarıyla hesaplaştıklarını da...

Tersanede direniş kazandı!

Tersane işçilerinin ücret gasplarına karşı mücadelesi Tersane İşçileri Birliği önderliğinde devam ediyor. Son dönemde birçok işçi ücret alacakları ve sigortasız çalışma sorunu nedeniyle birliğe başvurdu. Birliğin yol göstericiliği işçilerin kararlı duruşu ile birleşince, birçok kazanıma imza atıldı.

Son olarak RMK Tersanesi'nde Gülle Denizcilik adına çalışan tersane işçileri ücretlerini alamadıkları için Tersane İşçileri Birliği Derneği'ne başvurdu. Tersanenin ve taşeronun ücretleri ödemeyi reddetmesi üzerine RMK Tersanesi önünde direnişe geçen işçiler 4 saat içerisinde taleplerini kazandılar, ücretlerinin tamamını aldılar.

Direne direne kazanıldı!

Gülle Denizcilik'te çalışan tersane işçileri ücretlerini alamadıkları için derneğimize başvurdu. İşlerinin bir ay önce bitmiş olmasına rağmen ücretlerini hala alamadıklarını ifade ettiler. Hemen ardından sözkonusu taşeron arandı ve işçilerin ücretlerinin hemen ödenmesi talep edildi. Taşeron ücretleri ödemeyi kabul etti fakat bir tarih veremedi. Bunun üzerine Tersane İşçileri Birliği Derneği'nde bir toplantı yapan işçiler RMK Tersanesi'ne başvurmayı, ödenmeyen ücretleri bu

tersaneden talep etmeyi kararlaştırdılar. Tersanenin ödeme yapmayı kabul etmemesi durumunda direnişe geçme kararlılığı gösteren işçiler, bu 11 Ağustos sabahı 07.30'da RMK Tersanesi'ne gittiler. RMK idaresinin Dernek yöneticilerinin görüşme talebini kabul etmemesi üzerine tersane önünde direnişe geçen işçiler "Ücret haktır gaspedilemez! Direne direne kazanacağız!/Tersane İşçileri Birliği" pankartı açtılar. Coşkulu sloganlarla süren direniş boyunca tersane kapısı işçiler tarafından giriş çıkışa kapatıldı.

İşçilerin kararlılığı karşısında emniyet güçleri ve tersane güvenliği uzaktan izlemek zorunda kaldılar. Eylem boyunca "Direne direne kazanacağız!", "Ücret haktır gaspedilemez!", "Sigorta haktır gaspedilemez!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganları gür bir şekilde haykırıldı.

İşçilerin kararlılığı karşısında tersane yönetimi direnişçilerin alacaklarını eksiksiz olarak ödedi. Direniş 4 saat sürdü.

Bir kez daha tersane işçileri, kararlılık, irade ve örgütlülükle çok zor ya da hiç çözülmeyecekmiş gibi görünen sorunlarının üstesinden gelebileceklerini göstermiş oldular. Ancak yaşanan sorunlara kalıcı bir çözüm için tüm tersane işçilerinin dernek çatısı altında örgütlü bir mücadele yürütmesi gerekmektedir.

Tersane İşçileri Birliği

OSİM-DER: "Sınıf kardeşlerimizle dayanışmayı yükseltelim!"

OSB-İMES İşçileri Derneği yazılı bir açıklama yaparak, sermaye sınıfının THY, Türk Telekom ve tekstil sektörüne yönelik saldırılarını kınadı, direnme kararlılığında olan işçilerle dayanışma çağrısı yaptı. Yapılan açıklamada sermaye medyasının işçilere dönük karalama kampanyalarının altı çizildi. Sermaye sınıfının asıl korkusunun grevlerin yaygınlaşması ile birlikte işçi sınıfının üretimden gelen gücünün farkına varma ihtimali olduğu vurgulandı.

"Böyle bir tablo içerisinde işçi sınıfının bir parçası olarak bizlere düşen görev de dünyayı yaratan bir sınıfa mensup olmanın bilinciyle hareket etmektir. Sermaye sınıfının bugün THY,

Telekom gibi işletmelere yönelttiği saldırılar bir bütün olarak işçi sınıfını hedeflemektedir. Dolayısıyla bu saldırılara verilecek tepkileri de işçi sınıfının bir bütün olarak vermesi gerekmektedir.

THY'de, Türk Telekom'da, tekstil sektöründe çalışan sınıf kardeşlerimizin sorunları aynı zamanda bizim de sorunlarımızdır. Mücadeleleri bizim mücadelemizdir. Onlar kaybederse biz de kaybedeceğiz. Onlar kazanırsa biz de kazanacağız" ifadeleri ile devam eden açıklamada, gerçekleştirilen eylemli süreçlere destek olma çağrısı yapıldı. Açıklama sınıf dayanışmasını ve mücadelesini yükseltme çağrısı ile sona erdi.

Su sorunu meclise iletilmiş!

İstanbul, Ankara gibi büyük kentler çarpık kentleşme, altyapı yetersizliği, kötü yönetim vb. nedenlerden dolayı bugün susuzlukla karşı karşıya. Ama devletin bütün yönetim organları halkın ve ülkenin sorunlarına ilgisiz. Türkiye'de kuraklık baş gösterecekmiş, deprem olacaktı, onbinlerce insan ölüm riski altındaymış, salgın hastalıklar kapıdaymış onları hiç ilgilendirmiyor.

Yaklaşık altı ay önce meclise sunulan ve rafa kaldırılan rapor bu gerçeği bir kez daha teyit ediyor. Türkiye'nin su fakiri olduğunu ortaya koyan ve "Ülkemiz, yakın gelecekte su sorunları yaşamaya aday ülke konumundadır" sonucuna varan rapor, araya giren erken seçimle arşivin tozlu raflarına kaldırılmış. Bugün yaşanmakta olan sorunları, önerilen çözümleri gündeme getiren 141 sayfalık Meclis Araştırma Komisyonu Raporu'nun, 'Genel Kurul Gündemi'ne dahi giremediği ortaya çıktı.

2 Kasım 2001'de "Yeraltı ve Yerüstü Su Kaynaklarının Daha Etkin Kullanımını Sağlamak ve Komşu Ülkelerle Olan Su Sorununa Çözüm" Meclis Araştırma Komisyonu kurulmuş ve bu komisyon dört ay çalışarak 141 sayfalık rapor hazırlamış. Komisyon raporda, Türkiye'deki suların yüzde 75'inin tarımsal sulama amaçlı kullanıldığını; 1990'da yüzde 17 olan içme ve kullanma suyu tüketiminin 2000'de yüzde 15'e düştüğünü; Türkiye'nin 2030 yılında 110 milyar metreküp suyunun 'tamamının' kullanılacağını vurgulamış. Çözüm olarak günü kurtarmaya çalışan plansız, geleceksiz politikaların terkedilmesi gerektiği ifade edilmiş. Su ve toprak konseyi kurulması; toplam sulanabilir alanların yüzde 25'lik bölümünde damla sulama yöntemine geçilmesi (bu, yüzde 40 oranında su tasarrufu anlamına geliyor), tarımsal su kullanımında tasarrufa gidilmesi; 'suyu kirleten öder' prensibinin benimsenmesi önerilmiş. "Ülkemiz, su zengini bir ülke değildir. Gerekli önlemler alınmadığı takdirde, yakın gelecekte su sorunları yaşamaya aday ülke konumundadır" ifadelerine yer verilmiş.

Sözkonusu rapor 6 ay önce TBMM'ye sunulmuş, ancak ilgi görmemiş. Eğer rapor suyu özelleştirmenin "nimetleri"ni anlatsaydı, hiç kuşku duyulmasın ki, meclisinden burjuva medyasına kadar günlerce gündemden düşmezdi!

Kılıç: "Grevin sonuçlarına katlanırsınız!"

Hava-İş'le THY arasında süren TİS'lerin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine yapılan oylama sonucunda çalışanlar greve "evet" dedi. Tüm bu süreç boyunca sessizliğini koruyan Türk-İş yönetimi nihayet konuştu. Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç, AA muhabirine yaptığı açıklamada, grev oylamasında işçilerin çoğunun greve "evet" dediğini hatırlattı. Grevin uygulanması için 60 günlük yasal sürenin devam ettiğini, ancak henüz sendikanın grev tarihini belirlemediğini, etkili ve yetkili kişilerin uzlaşma imkanlarını aramaya devam etmesi gerektiğini ifade etti.

Sendikanın aldığı grev kararının "yasal ve demokratik hak" olduğunu belirten Kılıç, "Grev uygulanırsa taraflar sonuçlarına katlanır" diyerek iki tarafa da aynı mesafede durduğunu dile getirmiş oldu. Türk-İş Başkanı sendikasına cepheden sahip çıkacağına, günler sonra yaptığı açıklamada "greve giderseniz sonuçlarına da katlanırsınız" uyarısında bulundu.

İşçi-emekçi hareketinden...

Net Civata işçileri huzursuz!

Sefaköy Halkalı Caddesi üzerinde kurulu bulunan Net Civata'da 200 işçi çalışıyor. Fabrika Türk Metal Sendikası'nda örgütlü. Ancak işçilerin çalışma koşulları ve sosyal hakları örgütsüz iş yerlerini aratmıyor. Uzun bir dönemdir işçilerin ücretleri zamanında ödenmediği gibi iki parça halinde ve geç ödeniyor.

Net Civata işçileri bu duruma tepkililer. Ücretlerin zamanında ödenmesi talebi karşısında patron her defasında "sabredin, zor durumdayız" vb. yalanlarla işçileri oyalıyor. İşyeri temsilcileri de kraldan çok kralcı kesilerek patronun çıkarını savunuyor.

İşçileri fabrikada yaşanan sorunlara karşı mücadeleye çağıran, sendika değiştirme önerisi yapan **Küçükçekmece İşçi Platformu** imzalı özel sayı işyeri temsilcilerini rahatsız etti. Dağıtım sırasında güvenlik ve işbirlikçi temsilcileri bildirimlerin işçilere ulaşmasını engellemek istediler fakat başarısız oldular. Bu kez işyerinde işçileri tehdit etmeye "siz nasıl onlardan akıl alırsınız, bu bilgileri size kim veriyor?" gibi söylemlerle işçilerin gözünü korkutmaya çalıştılar. Ancak bunu başaramayacaklarını biliyorlar. Net Civata işçileri artık suskunluklarını bozarak taleplerini daha gür haykırma kararlılığıyla hareket edecekler.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Haber-İş: "Greve hazırız!"

Türk Haber-İş üyeleri 13 Ağustos günü öğle saatlerinde Ankara Yüksel Caddesi'ndeki sendika Genel Merkezi önünde eylem yaptı.

Haber-İş ile Telekom A.Ş. Genel Müdürlüğü arasında süren TİS'lerin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine yapılan açıklamada Haber-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Akcan, işvereni uzlaşmaz tutumundan vazgeçmeye çağırdı, toplu sözleşmeyi masa başında bitirmek istediklerini belirtti. Akcan, patronun TİS görüşmelerinde kapsam dışı işçi sayısını artırarak sendikal örgütlülüğü bitirmek istediğini söyledi. İşverenin önerisini kabul etmeleri durumunda, bir sonraki toplu iş sözleşmesi sürecinde işkolu barajının altında kalarak, toplu sözleşme yetkilerini

kaybedeceklerini dile getirdi. Ücret, ikramiye, çalışma süreleri ve harcıraha ilişkin maddelerde de anlaşma sağlanmadığını ifade eden Akcan, hiçbir sendikanın, kendisini 2 yıl sonra bitirecek bir sözleşmeye imza atmayacağını söyledi. "Bedeli nereye varırsa varsın, sonuna kadar gitmeye hazırız" diye konuştu.

Konuşmasında işçilere "Bizlere sokağı gösterirlerse, grev hakkımızı kullanalım mı?" diye soran Akcan, "evet" yanıtını aldı. Eylemde Haber-İş Sendikası Ankara Şube Başkanı Selami Terkan da bir konuşma yaptı.

Sloganlarla konuşmaları destekleyen işçiler greve hazır olduklarını vurguladılar.

Tekstil patronlarından lokavt!

Tekstil sektöründe Türkiye Tekstil Sanayii İşverenleri Sendikası (TÜTSİS) ile TEKSİF Sendikası arasında süren TİS'lerde uyuşmazlık yaşanması sonucu sendika grev kararı aldı. TÜTSİS uyuşmazlık kapsamındaki üye işyerlerinde lokavt ilan ettiğini açıkladı.

Türk-İş'e bağlı TEKSİF sendikasıyla DİSK'e bağlı Tekstil Sendikası, geçen hafta yetkili oldukları işyerlerinde grev kararı almışlardı. Hak-İş'e bağlı Öz İplik-İş Sendikası'nın da bu hafta grev kararı alması bekleniyor. Grev kararı yasal süre olan 60 gün içinde uygulamaya geçerse toplam 35 işyerinde yaklaşık 22 bin işçi greve gidecek.

TÜTSİS Başkanı Halit Narin, grev ve lokavt kararlarının alınmasının görüşme sürecinin kesildiği anlamına geldiğini ifade etti. Bu hafta ve önümüzdeki hafta görüşmelere devam etmeyi düşündüklerini söyledi.

Tekstil patronları ilk altı ayda sıfır, sonraki altı aylık dönemlerde yüzde 3 zam ve yeni işe girecek işçilerin ikramiyelerden faydalanmamasını dayatıyor.

"THY çalışanlarının yanındayız!"

200'e yakın gazeteci, yazar, sanatçı, bilim insanı, emek ve meslek örgütü yöneticisi tarafından hazırlanan THY çalışanlarına dayanışma çağrısı 15 Ağustos günü saat 12.00'de TMMOB Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi'nde yapılan basın toplantısıyla duyuruldu.

"THY çalışanlarının yanındayız!" pankartının açıldığı açıklamada, ilk olarak TTB Başkanı Gençay Gürsoy bir konuşma yaptı. Gürsoy, konuşmasında Türkiye'nin bir seçim sürecinden geçtiğini, AKP'nin %47'lik bir oyla iktidara geldiğini ve parlamantoyu şekillendireceğini ifade etti. Böyle bir parlamantoda cumhurbaşkanlığı seçimlerinin giderek ortamı daha da gerginleştireceğini belirtti. Ulusal güvenlik bahanesinin sadece emekçilerin hakları için mücadele ettiği sırada kullanıldığını ve sadece emekçilere gelince böyle bahaneler üretildiğini vurguladı. THY yönetiminin zorlamasıyla grev oylamasına gidildiğini, oylamadan 'greve evet' çıktığı halde, yönetimin ulusal güvenlik bahanesiyle grevi ertelemeye çalıştığını belirtti.

Gürsoy konuşmasını şu sözlerle sonlandırdı: "Bizler demokrasi ve emeğin mücadelesini veren bütün kurumlar olarak, başta TTB olarak her türlü desteği ve dayanışmayı sürdüreceğiz".

Daha sonra ortak basın açıklamasına geçildi. Yapılan açıklamada, ortaya çıkan uyuşmazlığın çalışanların taleplerinin dikkate alınarak

çözülmesi için hükümete ve THY yönetimine büyük görev düştüğü, sendikanın grev kararı almış olmasına rağmen mutlaka greve çıkmak anlamına gelmediğini ve uzlaşma kapısının açık olduğunu vurguladı.

Açıklama, "Hükümet bugüne değin defalarca yaptığı gibi inandırıcılığı olmayan 'milli güvenlik' gerekçesine dayanarak grev erteleme yoluna başvurmamalı, uyuşmazlığın sendikal haklara saygı temelinde, demokratik ve sosyal hukuk devleti anlayışı içinde ve çalışanların taleplerinin dikkate alınarak çözülmesi için samimi çaba harcanmalıdır" sözleriyle sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Deri-İş Genel Kurulu yapıldı

Deri İş Sendikası 29. Genel Kurulu 11-12 Ağustos tarihlerinde Petrol-İş Sendikası Genel Merkez Konferans Salonu'nda gerçekleştirildi. Deri-İş Sendikası Genel Başkan Vekili Musa Servi ve Tuzla Deri-İş Sendikası Yönetim Kurulu Üyesi Bayram Ateşoğlu'nun genel başkanlık için iki liste oluşturduğu kurulda, Deri-İş Genel Başkan Vekili Musa Servi 130 oya 51 oyla genel başkanlığa seçildi.

Musa Servi'nin listesinden aday olan Hasan Erdoğan, Nihat Çilemli, Makum Alagöz, Hasan Ulaşan ve Namet Zorlu genel yönetim kuruluna seçildiler. Deri-İş Genel Teşkilatlanma Sekreteri Gürsel Menteşe de Servi'nin listesinden Genel Yönetim Kurulu'na seçildi.

29. Genel Kurul'da eski Genel Başkan Yener Kaya kendi isteğiyle Deri-İş yönetiminden ayrıldı. Yener'e plaketini Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç verdi.

Tüm Bel-Sen 8 işçiyi çıkarttı

Ekonomik nedenlerle 8 sendika çalışanını işten çıkartan Tüm Bel-Sen, Tez Koop-İş ile görüşmeme tutumunu sürdürüyor. İşten çıkartılan 8 işçi Tez Koop-İş Sendikası'na üye. Tez Koop-İş tarafından yapılan açıklamada emek, özgürlük ve demokrasi mücadelesinin en önemli bileşenlerinden Tüm Bel-Sen'in bazı yöneticilerinin keyfi tutumları nedeniyle kendi geçmişi ile uyuşmayan icraatlara imza atıldığı söylendi.

Tez Koop-İş Genel Yönetim Kurulu adına yazılı açıklama yapan Gürsel Doğru şunları ifade etti: "Tüm

Bel-Sen'de örgütlü olan sendikamız yıllardan beridir bu işyerinde Toplu İş Sözleşmesi imzalamaktadır. Ancak çalışanlar, Tüm Bel-Sen'in zor günler geçirdiği dönemlerde, kendi sendikalarının zor durumda kalmaması adına, Toplu İş Sözleşmesiyle elde edilmiş haklarından dahi feragat etmiştir. Sendikamız ise bu konularda mevcut yönetimi zorlamamış, ödenmeyen TİS farklarını sorun haline getirmemiştir. Öyle ki çalışanlardan sendika aidatının kesilmesine ve hesabımıza

yatırılmamasına rağmen bu konuda dahi hiçbir işlem yapılmamıştır... Hem sendikamızın hem de çalışanların yıllardan beridir sürdürdüğü bu iyi niyetli yaklaşımlar, öyle anlaşılıyor ki Tüm Bel-Sen Yönetimi tarafından zafiyet olarak değerlendirilmiştir. Tüm-Bel-Sen'in mevcut yönetimi, temsil ettiği misyonu bir tarafa bırakarak ticari şirket gibi hareket etmeyi ve şikayet ettiği Belediye yönetimleri gibi davranmayı kendine yakıştırabilmiştir..."

Açıklama Tüm Bel-Sen'in bu tutumu devam ettiği sürece eylem yapacakları duyurusuyla sona erdi.

DMH'den Hava-İş'e destek

Devrimci Memur Hareketi 13 Ağustos günü Hava-İş Genel Merkez Toplantı Salonu'nda THY A.O. ve THY Teknik A.Ş.ile toplu sözleşme sürecinde olan Hava-İş Sendikası'na destek amaçlı ziyaret düzenledi, basın toplantısı gerçekleştirdi. Hava-İş Sendikası Genel Başkanı Atılay Ayçin'in de konuşma yaptığı toplantıda basın metnini Devrimci Memur Hareketi adına Eğitim-Sen 8 No'lu yönetiminden Berivan Doğan okudu.

Açıklamada THY yönetiminin savurduğu lokavt ve ulusal güvenlik tehdidinin grevi yasaklamak için kullandığı vurgulandı. Grev hakkının uzun yıllar sonra kazanıldığı belirtildi. Grev ve toplu sözleşme hakkına dönük saldırıları tersine çevirmenin sendikaların görevi olduğu ifade edildi.

Toplantıda sözcü Hava-İş Genel Başkanı Atılay Ayçin grev söylemleri gündeme gelince işveren-hükümet ve medya çevrelerinin baskılarının yoğunlaştığını belirtti. 1993 yılından beri Türkiye'de grev oylaması yapan tek sendikanın kendileri olduğunu belirtti. Ayçin; sınıf dayanışmasının unutturulduğu bir süreçte ezberi bozduklarını söyledi. Grev oylaması sandıklarının baskı ve zorla koyan THY işvereni seslenen Ayçin, "Madem sandık sonucuna uymayacaktınız sandıkları niye kurdunuz?" sorusunu yöneltti. Ayçin; "Grevse grev de yaparız" diyerek işverenin eski teklifinde ısrarcı davranması durumunda greve gideceklerini söyledi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Sazcılar Otomotiv'te işten atma

Adana'da atıl duran eski bir fabrika alanını kullanarak üretim faaliyetlerine devam eden ve TEMSA'ya çalışan, 100'den fazla yan sanayici ile işbirliğini daha ileri noktalara taşımak amacı ile oluşturulan "Adana Yan Sanayi Merkezi"nde (AYM) bulunan Sazcılar Otomotiv'de 15 işçi süresiz olarak işten çıkarıldılar.

Daha önceki dönemlerde TEMSA'da yaz döneminde yaşanan üretim azalması nedeniyle işçiler dönem dönem ücretsiz izne çıkarılıyorlardı. Ancak bu dönemde TEMSA'da üretimin geçtiğimiz dönemlerin aksine artmasına rağmen Bursa merkezden gelen emir

doğrultusunda yaklaşık 60 kişinin çalıştığı firmada 15 işçi ücretsiz ve süresiz olarak izne çıkarıldılar. Çıkarılan işçilere izne çıkarılış gerekçeleri ve izin sürelerine dair herhangi bir açıklama yapılmadı. Bu durum işçilerin "ücretsiz izin" adı altında işten atıldıklarını göstermektedir.

Kızıl Bayrak/Adana

Carrefour'da anlaşma!

2003 yılından itibaren Carrefour'da örgütlenme faaliyeti yürüten Tez Koop-İş Sendikası 2007 yılı başında yetkiyi aldı ve TİS görüşmelerine başladı. Sabancı Holding bünyesinde faaliyet yürüten Carrefour'da Şubat ayında başlayan TİS görüşmeleri 9 Ağustos'ta anlaşma ile sonuçlandı. Sendikadan yapılan açıklamaya göre TİS'lerde eski Gima T.A.Ş işçilerinin hakları korunduğu gibi, Carrefour işçileri için yeni kazanımlar sağlandı. Daha önce Carrefour Sabancı Ticaret Merkezi A.Ş.'de çalışan ve 2 ikramiye alan işçiler yeni bir ikramiye daha aldı. Hiç ikramiye almayan işçilere ise sözleşme bitimine kadar 3 ikramiye verilmesi konusunda anlaşma sağlandı.

1 Ocak 07-31 Aralık 09 tarihleri arasında geçerli olacak anlaşmaya göre Carrefour'da çalışan sendika üyesi işçilerin ücretlerine %6 oranında zam yapılacak, sözleşmenin, ikinci yıl birinci 6 ay, ikinci yıl ikinci 6 ay, üçüncü yıl birinci 6 ay ve üçüncü yıl ikinci 6 ay dönemlerinde altışar aylık enflasyon oranlarında artırıma gidilecek.

"Köle değil işçi olmak için yola çıktılar!"

SES ve Dev Sağlık-İş 10 Ağustos günü Heykel-AVP Tiyatro önünde yaptıkları eylemle Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'ndeki sendikalaşma mücadelesi nedeniyle taşeron tarafından 2 işçinin işten çıkarılmasını protesto etti. Açıklamada taşeronlaştırmaya ve sağlık hakkının paralı hale getirilmesine karşı mücadele çağrısı yapıldı. Eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Bursa

İşyerinde dayak!

Kurulduktan sonra "ihracat şampiyonu" olan Yenibosna'daki GİSAD'daki olay 9 Ağustos günü yaşandı. Yönetim Kurulu Başkanı İbrahim Özdoğan, çalışanları odasına çağırttı. Burada avukatlar ve korumalar bulunuyordu. Çalışanlar odaya girmeden firmanın Dış İlişkiler Departmanı İngiltere Bölüm Başkanı Göksel Akgün'ü arayarak durumu bildirdi. Görüşmede personelden işlerine son verildiği bildirilerek, kendi istekleri ile işten ayrıldıklarına dair kağıtları imzalamaları istendi. Çalışanlar kabul etmeyince kapılar kilitlendi ve dışarı çıkmalarına izin verilmedi.

Daha sonra odaya gelen Akgün, yaşadıklarıyla ilgili olarak Milliyet gazetesine şöyle konuştu: "Şirket sahibiyile alacak verecek meselem vardı. Olaydan bir gün önce tartışmıştık. Ancak nişanım dahil olmak üzere 9 kişinin tazminatsız olarak işten çıkarılmasını kabullenemedim. Konuşmak istedim ancak İbrahim ve kardeşi Doğan Özdoğan ile birlikte korumalar ve güvenlik görevlileri üzerime çullandı. Yere düştüğümde bile dövmeye devam ediyorlardı. Nişanım araya girince saçlarından tutarak duvara vurdular. Silahı kafamıza dayayıp tehdit edilince arkadaşlarla imzalamak zorunda kaldım."

Olayı polise bildiren, Aışan Öztürk de işine son verilenler arasında yer aldı. Kağıtlar imzalandıktan sonra personel dışarı çıkarıldı. Bu sırada binaya gelen polis, dışarıda çalışanları beklediği öne sürülen silahlı 2 kişiyi gözaltına aldı.

Çalışanlar Bakırköy İş Mahkemesi'ne başvurdu.

Emekçinin Gündemi'ni emekçilere ulaştırıyoruz!

Emekçinin Gündemi'nin yeni sayısı işçi ve emekçilerle buluşmaya devam ediyor. Bölgemizdeki birçok fabrikadan, sendikalaşma faaliyetlerinden, toplu sözleşme süreçlerinden ve iş kazalarından haber-yorum yazılarının olduğu 7. sayısı sanayi ve fabrika havzalarındaki yüzlerce işçi ve emekçiye ulaştı. Küçükçekmece, İkitelli, Sefaköy, Yenibosna, Güneşli ve Merter bölgelerinde düzenli okuyucuların da bulunduğu fabrikaların çıkışlarında Emekçinin Gündemi'nin satış ve dağıtımını gerçekleştirdik.

Ayrıca işçi ve emekçilerin yoğun geçiş noktaları olan Merter, Beşyol, Doğu Sanayi Sitesi gibi merkezi yerlerde de sokak satışları gerçekleştirdik. İnönü Mahallesi ve Şahintepesi'nde de sokak satışlarıyla Emekçinin Gündemi işçi ve emekçilere ulaştırmaya devam

edeceğiz.

Emekçinin Gündemi'nin satışında işçi ve emekçilerin ilgisiyle, patronların emirleriyle de fabrika özel güvenliklerinin engelleme çabalarıyla karşılaştık. Fabrikanın önünden kalkan servisleri fabrika içine alarak Emekçinin Gündemi'nin işçilere ulaşmasını engelleyebileceklerini düşünen asalak patronlar, işçilerin fabrikadan çıkarken servislerin camlarından ellerini uzatarak Emekçinin Gündemi'ni almalarına engel olamadılar. Kimi yerlerde çalışma koşullarının çok çok iyi olduğunu savunan müdürler işçilerin tepkileriyle karşılaştılar. Kısacası Emekçinin Gündemi emekçilerin nabızı, sesi, soluğu olmaya devam ediyor.

*Emekçinin Gündemi
çalışanları/Küçükçekmece*

Sermaye grev hakkına saldırıyor...

Grev hakkı için devrim

THY’de başlayan süreç ile birlikte Türkiye işçi sınıfı yıllardır neredeyse unuttuğu bir eylemi yeniden hatırlamaya başladı. Sermaye sınıfı ise duyduğu derin korkunun da etkisi ile konuyu fazlasıyla gündeme taşımış, işçi sınıfının en önemli silahlarından biri olan “grev”i yeniden tüm topluma hatırlatmış oldu.

İlk önce THY’de sözleşme tıkanı ve grev aşamasına gelindi. Ardından Telekom’da, ve en son tekstil sektöründe.

Halen grup toplu sözleşme görüşmeleri devam eden bir dizi işkolunda da uzlaşma sağlanamadı ve süreç grev aşamasına doğru ilerliyor. Ayrıca kamu sendikaları da 15 Ağustos tarihinde başlayan toplu görüşmelerde grev ve toplu sözleşme hakkı isteyeceklerini ifade ediyorlar.

Sermayenin grev korkusu!

İlk tartışmalar THY’de yaşanan süreçle başladı ve halen de esas yoğunluğu ile buradaki gelişmeler üzerinden devam ediyor. Bu sektörde gerçekleşecek bir grevin sonuçları üzerine haftalardır sermaye medyasında bir karalama kampanyasıdır gidiyor. Çeşitli sermaye gruplarının temsilcileri, burjuva kalemşörlere ve bir dizi hükümet yetkilisi ardı ardına konu ile ilgili açıklamalar yaparak THY işçisinin mücadele kararlılığını kırmaya, tüm toplumu bu haklı mücadelenin karşısında seferber etmeye çalışıyor. Turizmin ve ülke ekonomisinin gerçekleşecek bir grevden ne kadar büyük zarar göreceğinden dem vuruluyor. Aynı zamanda burjuva yasalarının sermaye sınıfına tanıdığı tüm olanaklar kullanılarak olası bir grev daha başlamadan engellenmeye çalışılıyor. Lokavt ve erteleme yoluyla grevi boğma tehditleri birbirini izliyor.

Sadece THY’de değil diğer sektörlerde de benzer tehditler söz konusu. En son tekstil sektöründe olası bir grev uygulamasına karşı lokavt kararı ilan edilmiş durumda. Önümüzdeki günlerde gerilim devam ettiği oranda diğer sektörlerde de benzer kararlar mutlaka hayata geçirilecektir. Bu tehditler sökmediği koşullarda ise erteleme adı altında grevlerin fiilen engelleneceği şimdiden telaffuz ediliyor. Zaten son yıllarda neredeyse gündeme gelen tüm grevlerin Bakanlar Kurulu kararları ile ertelendiğini, daha doğrusu yasaklandığını düşündüğümüzde, bunun şaşırtıcı bir yanı da bulunmuyor.

“Grev, sahibini vuran demode bir silah” mış!

Gerilimin ilk tırmandığı günlerde saldırılar daha çok “vatan hainliği” vurgusu üzerinden şekillendi,

işçiler ve sendikaları çalıştıkları kurumları ve ülkelerini düşünmemekle itham edildi. Kendi sınıf çıkarlarından başka hiçbir şey düşünmeyen bu asalakların vatanseverlikten kasıtları kendi kârları olduğu halde, grev hakkına saldırarak toplumu haklı bir mücadele yürüten işçilerin karşısına dikmeye çalıştılar. Bu nedenle işçilerin talepleri her defasında çarpıtıldı. THY çalışanları greve “evet” dedikten

sonra ise sınıf mücadelesinin “gereksizliğini” ve grevin “modası geçmişliğini” ispatlamaya giriştiler.

Burjuva kalemşörlere bu açıdan görevlerini ifşa etmede hiç de gecikmediler. Yoğunlaşan grev sesleri arasında zehirli kalemlerini tam da bu hedefe, “grev hakkı”na yönelttiler.

Kalemşörlere önce, THY sürecinin başından beri adını sıkça duyduğumuz TİM Başkanı Oğuz Satıcı zaten grevin modası geçmiş bir eylem olduğunu açıklama ihtiyacı hissetmişti. Bu zat 2003-2004 yıllarında Şişecam’da yaşanan grev ertelemelerinde de önemli görevlerde bulunmuş, yoğun bir kulis çalışması yürütmüştü. Bu çıkışla birlikte meşhur kalemşörlümüz de silahlarına dört elle sarıldılar. Önce bir “bilim insanı” olan Eser Karakaş 7 Ağustos tarihinde *Star* gazetesindeki köşe yazısında “çalışanların da daha özgür bir çalışma ortamına ve daha tatmin edici parasal ücretlere layık olduklarına kuşku yok” diyerek söze başlıyor, sendikacılığın ilk ortaya çıkışına ilişkin gerçeğe bağdaşmayan tespitler yaptıktan sonra “bilgi ve becerinin ön plana çıktığı bir sektörde sözleşmelerin artık toplu değil tam tersine bireysel bazda yapılmasının çok daha mantıklı” olduğunu buyuruyordu. Aslında Karakaş böylece, sermayenin sendikasılaştırma saldırısına kılıf uyduruyor, işçi sınıfının örgütlü mücadelesinin gereksizliğinden dem vuruyordu.

Sermayenin saldırılarını püskürtme

Türkiye’de sınıf mücadelesi cephesinde, uzun zamandır hiç olmadığı kadar yoğun bir şekilde grev tartışması yaşanıyor. Kamu sektöründeki grup toplu iş sözleşmelerinin hemen hiçbirinde anlaşma sağlanamazken, ardı ardına grev kararları gündeme geliyor. Yine tekstil sektöründe çıkan uyuşmazlık grev kararının alınması ile sonuçlandı.

THY’de başlayan süreç ile birlikte önümüzdeki dönemde sınıf mücadelesinin seyri yükselme potansiyeli taşıyor. Eş zamanlı olarak gündeme gelen grev süreçleri ise hem birleşik mücadelenin ihtiyacını gösteriyor, hem de bu açıdan ciddi olanaklar barındırıyor.

Sermayenin temel taktiği zora giriyor!

Bugüne kadar sermaye sınıfının işçi sınıfını denetim altına tutmada kullandığı en temel politiklardan biri “böl-parçala-yönet” oldu. Bu politika ile, işçi sınıfını topyekûn ilgilendiren sorunlar sınırlı bir kesimi ilgilendiriyormuş gibi gösterilir ve bu kesimin tek başına boğulması hedeflenir.

Sendika bürokratlarının da yardımıyla bu taktiğin nasıl sonuçlar verdiğini yakın dönemde özelleştirme saldırılarında hep birlikte yaşadık. Sanki özelleştirme sermayenin topyekûn bir saldırısı değilmiş gibi, özelleştirilen işletmeler ancak sıra kendilerine geldiğinde harekete geçtiler. Bu nedenle işçi sınıfı böylesine kapsamlı bir saldırıyı püskürtmekte yetersiz

kaldı. Yine çeşitli sektörlerde aynı zamanlarda yaşanan kimi grev ve direnişlerde ortak bir hat izlenememesi, sınıf dayanışmasının yeterince güçlü örülebilmesi nedeniyle bu direnişler ya yenilgiyle ya da ancak kısmi kazanımlarla sonuçlanabildi.

Bugün ise kendi kabuğuna çekilme durumu kırılma eğilimi göstermekte, birleşik mücadele eğilimi belirlemektedir. Bu açıdan geçtiğimiz hafta Türk Telekom’da gerçekleşen eyleme yine grev süreçlerinde olan Hava-İş ve Harb-İş temsilcilerinin katılmış olmaları anlamlıdır. Bu başlangıç iyi bir şekilde değerlendirilebildiği, ortak bir mücadele hattına kanalize edilebildiği oranda, sermayenin böl-parçala-yönet politikası da boşa düşürülmüş olacaktır. Ancak yönetici düzeyinde verilen bu destek tabana yayılmalı, grev kararı alan sektörlerdeki işçiler tabanda birleşmelidir.

Bu durumda hem bu tekil süreçlerden başarıyla çıkma şansını yükselecek, hem de ilerleyen süreçlerde birleşik mücadele açısından önemli bir adım atılmış olacaktır. Zira, dayanışma sınıf mücadelesinin gelişmesi açısından işçi sınıfı için çok temel bir ihtiyaçtır.

Bugün mücadelenin sertleştiği bu alanlarda süreçler her ne kadar farklı biçimlerde şekillense de tüm alanlarda esnek çalışma dayatması süreçlerin tıkanmasında en temel faktör durumundadır. Genel bir ihtiyacın ötesinde, aynı kapsamda bir saldırıyı püskürtmenin yolu birleşik mücadelenin hayata

Emekçi sınıf mücadelesi!

Genellikle Kürt sorunu konusunda derin devletin sözcüsü olan Taha Akyol ise artık bir “milli mesele” olan THY grevi konusuna 8 Ağustos tarihli köşe yazısında “parmak basmış” oldu. Akyol, Karakaş gibi sendikacılık tarihi anlatmaya kalkmadı. Ancak 1980 öncesinin “uzlaşmaz sınıf sendikacılığı” anlayışını kendince yerden yere vurmaya çalıştı. Grevin geçmiş dönemlerde önemli bir eylem biçimi olduğunu söyleyerek hakkını veren Akyol, “grev, teknik ve büro hizmetlerinin öne geçtiği çağımızda artık sahibine zarar veren demode bir silahtır” diyerek THY çalışanlarını “kendi ayağına kurşun sıkılmaya” çağırdı. Akyol, “militan sendikacılık” ve “sınıf savaşı”nın geçmişte kaldığını vurgulayarak “D”İSK’in bugünkü uzlaşmacı çizgisini “rasyonel ve verimli çalışan sendika” örneği olarak göstermeyi de ihmal etmedi.

Sermayenin huzuru bozuluyor mu?

Sermaye sınıfını bir bütün olarak saldırıya geçiren bu gelişmelerin gerisinde yıllardır yaşadıkları “huzur” ortamı yatıyor. Milyonlarla ifade edilen işsizliğin sürekli olarak tırmandığı, işsizlik sopsasıyla çalışanların terbiye edildiği, grevsiz, toplu sözleşmesiz, sendikasız ve sigortasız çalışmanın

sıradan hale geldiği, kısacası sermaye için “iş barışı”nın tesis edildiği bir “huzur” ortamında arka arkaya gelen grev sesleri elbette ki onların huzurunu bozacaktır. Hele hele işçi sınıfının bölünüp parçalandığı bir ortamda bu seslerin eş zamanlı olarak gündeme gelmesi ve birleşme zeminleri onları çok daha fazla tedirgin edecektir.

Bu nedenle gelinen aşamada sermaye sınıfını rahatsız edenin, herhangi bir sektörde yaşanacak grevin ekonomik etkileri değil, tam tersine bu unutturulan silahın tekrar hatırlanması ve gücünün ispatlanması olduğu aşıkardır. Sermaye cephesinin topyekûn saldırısının arkasında gerçekte geleceğe dair duyulan korkunun kendisi vardır.

Grev işçi sınıfının en önemli mücadele araçlarından biridir!

Sınıf mücadelesinde grev, işçi sınıfının üretimden gelen gücünü kullandığı en etkili eylemlerin başında gelmektedir. İster ekonomik-demokratik bir hak talebiyle olsun, ister siyasal bir hedefe yönelmiş olsun, iş durdurarak toplumsal yaşamdaki rolünü hatırlatan işçi sınıfı böylece karşısında bulunan güçlere baskın uygulamaya çalışır. Bu baskın ise doğal olarak üretimin durması ile birlikte sermaye

sınıfına malolacak ekonomik faturadır. Üretimin veya hizmetin yoğunlaştığı dönemler ise bu yanı sıra grevlerin en etkili oldukları dönemler olmaktadır. Bu nedenle bugün grevi demode ilan ederken bir grevin yol açacağı ekonomik faturayı korkuyla ifade edenler, aslında en baştan kendilerini yalanlamaktadırlar. Onlar, haftalardır kaybedecekleri milyon dolarlardan bahsederken, aynı zamanda grevin ne kadar da etkili ve güçlü bir silah olduğunu da itiraf etmektedirler. Bu nedenle grevin demode olmadığını ispatlamak için haftalardır sermaye sınıfının ortaya attığı argümanlara bakmak fazlasıyla yeterlidir.

Bugün sözkonusu konusu olan, bir toplu sözleşme sürecinde yaşanan tıkanma süreci ile gündeme gelen kısmi bir hak grevidir. Yani grev hakkının bugünkü yasalarda budanmış biçimidir. Bugün Türkiye’de resmi bir grev uygulamasını hayata geçirebilmek, deveye hendek atlatmaktan daha zor bir hal almıştır. 12 Eylül yasalarıyla işçi sınıfının tüm hakları gibi grev hakkı da güdükleştirilmiştir. Grev hakkı, sadece toplu sözleşme anlaşma sağlanamadığı takdirde en son aşama olarak gündeme gelebilmekte, bu hak ise Bakanlar Kurulu’nun yetkisiyle, sağlık ve milli güvenlik gibi gerekçelerle ortadan kaldırılabilir. Aynı zamanda grev hakkı bir dizi bürokratik yöntemle engellenmekte, greve çıkılacağına patrona önceden haber verilmesini zorunlu kılmaktadır. Bu uygulamalar sermaye sınıfı için grevleri etkisizleştirmede önemli birer silahtır. Yani bugün için grev hakkı diğer bir dizi sendikal hak ve özgürlük gibi iğreti bir oyuncuğa dönüşmüş durumdadır.

Emekçi sınıfı için ortak komite, birleşik direniş!

geçirilmesiyle olanaklıdır.

Saldırlara karşı birleşik direniş!

Özellikle THY örneğinde görüldüğü üzere, sermaye işçi sınıfına karşı topyekûn bir saldırı başlatmış durumdadır. Sermaye temsilcileri, burjuva yazarlar, hükümet temsilcileri hep birlikte THY çalışanlarının haklı ve kararlı mücadelesinin karşısına dikiliyorlar. Süreçler sertleştiği oranda benzer gelişmeler mutlaka diğer sektörlerde de yaşanacaktır. Zira, Telekom’da ve tekstil sektöründe bu birleşik saldırının ilk işaretleri de verilmiş durumdadır.

Sermaye cephesinin tek vücut davrandığı böylesi bir saldırıyı püskürtmek de ancak tek vücut haline gelmiş birleşik bir direnişle mümkün olabilir.

Bu birleşik direnişin ilk yaratılacağı alan ise hiç kuşkusuz şu anda saldırılarla karşı karşıya bulunan sektörlerdir. Sektörler arası ortak mücadeleyi sağlayacak, dayanışmayı güçlendirecek tarzda ortak grev ve direniş komiteleri oluşturulmalı, tabandaki işçiler birleştirilmelidir. Bu görev öncelikli olarak bu sektörlerdeki sendikalarda ve öncü işçilerdedir. Benzer süreçlerden geçen tüm sektörleri kapsayan ortak bir grev komitesi veya platformu bu süreci karşılamada oldukça güçlü bir ilk adım olacaktır. Herşeyden önce böyle bir adım uzun bir dönemdir yalnızlaştırılan, örgütsüzleştirilen işçi sınıfı açısından güçlü bir moral kazanım olacaktır.

Bugüne kadar grev ve direniş süreçlerinde her defasında açıklamalarla sınırlı kalan destek tutumlarına tanık olduk. Bu sefer bu sınır aşılmalı, eylem ve grevlerin ortak bir çatı altında sürdürülmesi için çaba harcanmalıdır. Böylesi bir çaba sonucunda açığa çıkacak enerji sendikal bürokrasinin uğursuz rolünü oynamasının önüne de önemli bir set olacaktır. Zira, Türk-İş Başkanı Salih Kılıç THY grevi ile ilgili yaptığı açıklamada, “grev olursa taraflar sonuçlarına katlanırlar!” diyerek, bu süreçte oynayacağı rolü ifade etmiş bulunuyor. Yine sermaye hükümetinin temsilcilerinin Türk-İş ile yaptığı görüşmenin ardından oldukça rahat davranmalarının gerisinde de bu tutumun olduğu su götürmez bir gerçek.

Sınıf dayanışmasını yükseltelim!

Grev sürecindeki işyerlerinin ortak bir duruş sergilemesi kadar önemli olan bir diğer olgu da sınıfın diğer bölüklerinin bu süreçte sınıf kardeşlerine vereceği destek olacaktır. Sermaye sınıfının topyekûn saldırısı karşısında işçi sınıfının topyekûn karşı koyuşu hayati önemdedir. Bu açıdan 15 Ağustos’ta yaklaşık 200 aydının ve kurum temsilcisinin imzasıyla yapılan “THY çalışanlarının yanındayız!” açıklaması, gecikmiş ama anlamlı bir adımdır. Bu adımların tüm bu süreçleri kapsayacak şekilde genişletilerek, sınıfın birleşik gücünün açığa çıkarılması sağlanmalıdır.

Etkili bir grev silahı için devrimci sınıf mücadelesi!

Bugünkü güdük haliyle bile gündeme gelen bir hak grevi sermaye sınıfına haftalardır adeta ecel terleri döktürmektedir. Ancak o, sadece çalışanların ekonomik taleplerini hedef almamakta, tam tersine, bu vesileyle tüm topluma, kendi çıkarlarının tüm toplumun çıkarları olduğu fikrini dayatmaktadır. Öyleyse bizlerin yapması gereken de, bu vesileyle bu iki sınıfın çıkarlarının hiçbir zaman ve hiçbir şart altında uyuşamayacağını anlatmak olmalıdır. Yani bugün için iğreti bir konumda bulunan sendikal hak ve özgürlüklerin genişletilmesi, politik grev, dayanışma grevi ve genel grev hakkını kazanmak için dişe diş bir mücadele yürütmeliyiz.

Bugün farklı sektörlerde eş zamanlı olarak gündeme gelen bu saldırılar ve sınıfın direnme isteği devrimci sınıf mücadelesinin yükseltilmesi için önemli bir olanaktır. Sermaye sınıfının saldırılarına, sendika bürokrasisinin ihanetine uğramadığı ve yükselmekte olan grev sesleri gerçek bir dalgaya dönüştüğü koşullarda, işçi sınıfının devrimci mücadelesini geliştirmenin imkanları artacaktır. Yükselcek bir sınıf ve kitle hareketi işçi sınıfının tarihsel devrimci misyonunun hatırlatılması için de önemli bir imkan olacaktır. Bu görev ise öncelikli olarak sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır.

Kadın vekiller kadın sorunuyla ne kadar ilgili?

Sermaye düzeninde çürüme derinleştiği, gericiлик gemi azya aldığı oranda, tüm sorunlar gibi kadın sorunu da ayyuka çıkıyor. Günümüzde bunun en çarpıcı ve bir o kadar dramatik örneği, töre cinayetleri. Devletin vurdumduymazlığı, yaptırımsızlığı, hatta bunlardan daha vahim olmak üzere desteği koşullarında hızla artan bu cinayetler, kadının bu sistemden ne bekleyebileceğinin de aynası oluyor.

Çürüdüğü oranda gericileşen sermaye düzeni, her tür toplumsal gerilik ve gericilikten de medet umuyor. Kadını denetim altında tutabilecekse eğer, feodal geleneklerin devamında hiçbir mahzur görmüyor. Bu gelenekler bu tür cinayetlerle malul olsa da. Sermayenin devleti de, düzenin bu ihtiyacına cevap vermek üzere, yasalarıyla koruyor bu ölümüne gericilikleri. Maktulün azmettirici ilan edildiği cinayet davalarında az katil serbest bırakılmadı. Böyle olunca da cinayetler birbirini izledi ve izlemeye devam ediyor.

Bu durum, hiç de meclisteki kadın sayısı ile ilgili bir durum değil. Öncelikle, kadını kadın koruyacak diye bir şey yok. Diğer yandan, burjuva meclise girenler, daha baştan, burjuva düzene hizmet etme yeminiyle giriyor. Bu kararlılık ve görev bilinciyle talip oluyor görevlere. Dolayısıyla, erkek ya da kadın, meclisteki vekillerin işi sisteme ve devlete ilişkin görevlerini yerine getirmektir.

Sermaye düzeninde kadına ikinci sınıf muamelenin en çarpıcı göstergelerinden biri yönetim dışı

tutulmasıdır. Tam da bu durumdan istifade, düzen partileri, seçim listelerinde kaç kadına yer verdikleri üzerinden propagandayla, kadınların oyuna talip olmaya çalışıyorlar. Son seçimler bunun son örneği oldu ve seçimlerde, meclise en fazla kadın taşıma demagojisiyle, kadın sorununda en gerici düzen partilerinin başını çeken dinci AKP, örneğin sosyal

demokrat CHP'nin önüne geçmiş oldu.

Kadın ya da erkek, AKP'li vekillerin kadın sorunuyla ilgilenmediğini söylemek yanlış olur elbette. Kadının kapanma özgürlüğü konusundaki mücadelenin başını onlar çekti, halen de çekiyorlar. Demek ki, AKP'nin özel ilgisiyle mecliste sayısı çoğalan kadınlar da, bundan böyle sorunu gündemde tutmaya, çözümü için üzerlerine düşeni yapmaya devam edecekler.

Ne var ki, hak ve özgürlük, yasaklara uyma hakkı ve özgürlüğü olarak değiştirilemez. Sonuçta kadının kapanması/kapatılması dini yasaklar gereği uygulandığına göre, asıl konu örtünme değil açılma yasağıdır. Kimi 'laik' liberaller bunu kişi (esasen de kadın) hak ve özgürlüğü kapsamında göstermeye çalışsa da, olay kadın sorununda kapsam dışı bırakılmak zorundadır.

Kadın sorunu da, sistemden kaynaklanan diğer tüm sorunlarda olduğu gibi sınıfsal bir öze ve içeriğe sahiptir. Yani, sermaye düzeni altında kadın sorununun merkezinde duran, esas olarak işçi ve emekçi kadındır. İşsizlik sorunundan eğitimsizliğe, eşitsiz ücret sorunundan cins olarak ezilmeye kadar bir dizi sorunla uğraşan onlardır. Ev işleri ve çocuk bakımı bir ikinci iş olarak omuzlarına yüklenen burjuva kadın değildir. Eğitimsiz kalan da, düşük ücretle çalıştırılmak istenen de, her krizde öncelikle evinin kadını olmaya yollanan da işçi ve emekçi kadınlardır. Burjuva sınıfın kadınları eğitim imkanlarından sınırsız yararlanıyor. Ev işleri için, çocuk bakımı için başka kadınları çalıştırıyor. İşinden atılma tehlikesi de yok, çoğu kendi işinin başında çünkü.

Böyle bir sistemde meclise taşınan kadının da bir burjuva kadın olacağı açıktır. Bir burjuva kadının da, kadın sorununa kendi sınıf penceresinden bakması kaçınılmazdır. Son seçimlerle oluşturulan mecliste sayısı artan kadın vekillerden, kadın sorununa ilgi bekleyenler, bu sınıfsal gerçekleri unutmamalı, boş beklenti içine girmemelidirler. Yeni hükümet oluşur oluşmaz, kabinede yer alan ve almayan, hükümette yahut muhalefette olan kadın vekillerin tutumları da ortaya çıkacaktır. Artan oy oranından aldığı cüretle, yeni kuracağı hükümetle, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere karşı saldırılarında daha pervasız davranacağı açık olan AKP'nin kadın vekillerinin, kadın sorununu daha da derinleştirecek bu saldırı programları konusunda en küçük bir muhalefet yürütmeyeceklerini bugünden söylemek hiç de yanlış olmayacağı gibi, muhalefet partilerindeki kadın vekillerin bile muhalefet etmeyeceği rahatlıkla söylenebilir.

Halen 'ana' muhalefet tahtını koruyan CHP'nin, önceki hükümet dönemindeki muhalefeti biliniyor. Sınıfa yönelik her saldırıda hükümeti destekleyen bir muhalefetti onun yaptığı. Töre cinayetleri artarak süregeldiyse, bunda sosyal demokrat CHP'nin kadın sorununa yaklaşımının da önemli bir payı vardır. Sınıfa saldırı destekçisi CHP, yoksullaştıkça sorunları derinleşen işçi ve emekçi kadınların durumundan da sorumludur.

İşçi ve emekçi kadın, sermayenin meclisinden ve kadın vekillerinden sorunlarına duyarlılık beklememeli, sorunlarının çözümü için örgütlenmeli ve mücadele etmelidir. Kurtuluşu kendi ellerindedir, kurtuluşu sosyalist işçi iktidarındadır.

Türkiye 2040'da çöl!

NASA'ya göre 2040 yılında Türkiye'nin büyük kısmı çöl olacak. Türkiye'de kapitalizmin yok ettiği sulak alanların boyutu küçümsenmeyecek kadar büyük. Yaklaşık 1 milyon 250 bin hektarlık kuruyan alan, Marmara Denizi'nin yüzölçümüne eşit. Sözkonusu kaybin Van Gölü'nün 3 katı, Türkiye'nin en büyük tatlı su gölü olan Beyşehir Gölü'nün 25 katı, ülkenin en önemli göllerinden olan Tuz Gölü'nün ise 9 katından fazla olduğu söyleniyor.

Erozyonla baraj göllerinin dibine yığılan topraklar barajların doğal ömrünü yüzde 50 oranında azaltırken, yüksek değerlerde hidrolojik enerji ve kullanma suyu kayıpları da meydana geliyor. Örneğin, dünya barajlarına erozyonla getirilip depolanan topraklar, enerji ve kullanma suyu bakımından yılda 6 milyar dolarlık bir zarara neden oluyor. Türkiye'de bunun tipik örneği Keban Barajı'nda görülüyor. Türkiye'de Altınapa, Bayındır, Buldan, Çaygören, Selevir, Çubuklu, Demirköprü, Hirfanlı, Karamanlı, Kartalkaya, Kemer, Kesikköprü, Seyhan, Sürgü, Yalvaç barajlarının ömürlerinin tahmin edilenden önce ya dolmuş ya da dolmak üzere olduğu vurgulanıyor. Bunlara ek olarak büyük umutlarla yapılan Keban, Karakaya ve Atatürk barajlarında da benzer tehlike gündemde.

Bu kayıpların telafisi ise neredeyse imkansız. Sulak alanları geri kazanmak, kuruyan gölleri eski haline getirmek için yüzlerce yıl gerekiyor. Örneğin Konya'da yeraltı su seviyesi giderek düşüyor. İçilebilir özellikteki temiz yeraltı suyu ile Tuz Gölü arasında kot farkı 15 metreye kadar indi. Önceden 50 metrenin üzerindeki farkın 15 metreye kadar inmesi tehlikeyi beraberinde getiriyor. Böyle giderse 5-6 yıl sonra Tuz Gölü'nden yeraltı suyuna doğru tersinden bir akış başlayacak ve temiz su tuzlu suyla karışarak tamamen bozulacak. Bu durumda da hayatın biteceği Konya Kapalı Havzası'nda yeraltı suyunun temizlenmesi için 1400 yıl gerekecek.

Toprak için de durum aynı. Verimli toprağın 1 santimetresi ortalama 500 yılda oluşuyor. Tarım yapılabilmesi için gereken minimum 40 santimetrelik toprağın oluşması ise ortalama 20 bin yılda gerçekleşiyor.

Ölçsüz ve plansız sanayileşmenin, yok edilen bitki örtüsünün ve rant hırsına kurban edilen ormanların faturası ile yüzyüzeyiz. Kapitalizm dünya üzerindeki hayatı yoketmeye devam ederken susan ve bunu izleyen insanlığa doğanın kestiği cezanın faturası çok ağır. Bunu değiştirecek tek güç ise işçi sınıfı ve onun iktidarındır.

Emperyalist-kapitalist sistem kadın sorununu çözemez, döne döne yeniden üretir...

Çözüm sisteme karşı mücadele içinde özgürleşmekte!

BM ile ilgili olarak basında, sıklıkla dünyada yaşanan çeşitli sorunları ele alması ve bu çerçevede bazı "çözüm" çalışmalarında bulunmasıyla ilgili haberler yer alır. Ancak bizler bunun sistemin imajını kurtarmak dışında bir işlevi olmadığını biliyoruz.

1981 senesinde Birleşmiş Milletler'in "Kadınlara Karşı Her Türlü Ayrımcılığın Önlenmesi Sözleşmesi" yürürlüğe girdi. BM'ye bağlı bir komitede kadınların yaşadıkları sorunlar konusunda çalışmalar yürütüyor. Kadınların yaşadıkları sorunları çözme ve önleme konusunda bir takım çalışmalarda bulunan bu

komite geçtiğimiz günlerde basında çıkan haber ile tekrar gündeme geldi. "Kadınlara Karşı Her Türlü Ayrımcılığın Önlenmesi Komitesi" bahsi geçen bu sözleşme ile kadın ayrımcılığının kaldırılması yönünde adım attıklarını ifade ediyor. Komiteye göre kadın sünneti, AIDS, kadına yönelik şiddet gibi konularda anlamlı mesafeler alınmış.

Yaşamın sorunları üzerine düşünen herkesin görebileceği gibi gerçeklerin böyle olmadığı ortadadır. Kadına yönelik şiddetin ve yoksulluğun, azalmak bir yana giderek artan boyutlara vardığını her gün basına yansıyan haberlerden dahi görebiliyoruz. Tabii ki bu komite bağlı olduğu BM kurumunun misyonuna uygun davranmaktadır. Zaten gerçekte niyetleri sorunu çözmek değil fakat en fazla kısmi bazı iyileştirmelerde bulunmaktır ki, bunu bile yapmamaktadırlar. Sorunların kaynağının sistem olduğu gerçeğini örten ve çözüm adına gerçekte çözümsüzlük üreten bu tür emperyalist örgütlenmeler ve girişimler ezilen sınıfa mensup kadınlarda bilinç bulanıklığı yaratmaktadır.

Kadınların yaşadığı şiddet sorununun aciliyeti ve ciddiyeti ortadadır. Bu sürekli bir mücadele konusu da yapılmak zorundadır. Kadınların yaşadığı şiddet sorununa daha yakından bakıldığında konunun önemi daha da iyi anlaşılacaktır. Şiddet, bir insana yönelik fiziksel ya da psikolojik olarak hükmetme ya da zarar verme olayıdır. Dünyanın her yerinde milyonlarca kadın şiddete maruz kalmaktadır. Bu, kimi zaman devlet şiddeti, kimi zaman aile, kimi zaman da ekonomik şiddet olabiliyor. Dünyanın farklı yerlerinde adları farklı milyonlarca kadın aynı kaderi paylaşıyor. Her gün milyonlarca kadın şiddet nedeniyle acı çekiyor, dahası öldürülüyor.

BM'e bağlı komitenin iddia ettiğinin aksine dünyada hala zorla evlendirme, genç yaşta evlendirme, kadın sünneti, satılmaya zorlama vb. örnekler çokça görülmektedir. Örneğin Kenya ve Mısır'da kadın sünneti yeni dönemlerde yasaklanmıştır. Kenya'da geçtiğimiz aylarda çıkarılan

bir yasaya göre 17 yaşından küçük kız çocukları, sünnet edilemeyecek ancak 17 yaş ve üstündeki kızlar isterlerse sünnet olabilecek. Mısır'da ise geçtiğimiz haftalarda 12 yaşındaki bir kız çocuğunun sünnet edilirken ölmesi, BM'ye bağlı komitenin çabalarıyla değil halkın tepkisini çektiği için tamamen yasaklanmıştır.

Kadın ölümlerinin sık görüldüğü bir diğer alan da "namus" adı altında işlenen cinayetlerdir. Örneğin Irak'ta, 17 yaşındaki Xatu Dua, 7 Nisan günü Behzan'da yüzlerce kişinin gözü önünde taşlanarak öldürülmüştür. Xatu Dua'nın suçu, Müslüman Sünni bir erkekle çıkmaktır. 12 Mayıs günü de Süleymaniye kentine bağlı Dokan kasabasında bir kadın, 19 yaşındaki Şewbo Raif Ali, 'eşini aldattığı' şüphesiyle elleri kırılarak ve taşlanarak öldürüldü. Şewbo'nunki ise sadece bir şüpheydi. Türkiye'de ise son 5 yıl içinde 480 kadın töre ve namus cinayetlerinin kurbanı oldu.

Kadınların maruz kaldığı şiddete son günlerden bir örnek olarak da İran'da kadınların yaşadıklarını örnek verebiliriz. İran rejimi 23 Temmuz'da 'iyi örtünmeyen' kadınlara ve Batılılar gibi giyinen erkeklere karşı yeni bir baskı kampanyası başlattı. Bunun belirtisi olarak da Tahran'ın büyük meydanlarına onlarca polis aracı yerleştirildi. Tahran'da baskı kampanyası nisan ayı başında başladı. Başlamasıyla birlikte binlerce kadın sokaklarda uyarı aldı ve yüzlercesi kılık kıyafet kanunlarına uymadığı gerekçesiyle gözaltına alındı. 150 bini aşkın kadının sorgulandığı, 200'ü aşkın kadının mahkemeye çağrıldığı ve 3 bin kadının 'sosyal güvenlik planı' çerçevesinde gözaltına alındığı basına yansdı.

Ezilen cins olarak kadınların maruz kaldığı şiddetin en kitlesel ve dehşet verici örnekleri ise emperyalist savaş ve işgal altında yaşananlardır. İkinci Dünya Savaşı sırasında Japon askerlerine seks kölesi olmaya zorlanan Filipinli kadınlar, ABD'nin işgali sonucunda Afganlı ve Iraklı kadınların yaşadıkları, akla gelen ilk örneklerdir. Afganistan'da ABD

tarafından eğitilip silahlandırılan Taliban'a ya da Kuzey İttifakı'na katılan "mücahit" güçlerin tecavüz, kaçırmaya, işkence ve zorla evlendirme gibi yollarla kadınlara yönelik saldırıları, asla unutulmaması gereken olaylardır. BM "Barış Gücü" askerlerinin tecavüzüne uğrayan Yugoslavyalı, Somalili ve Fildişi Sahili'ndeki kadınlar ve aynı coğrafyayı paylaştığımız devlet terörünün her çeşidini yaşamak zorunda kalan Kürt kadınlarının yaşadıkları asla unutulmamalıdır.

Kadınların yaşadıkları sorunlara değinirken yoksulluk sonucu yaşanan şiddete de değinmek gerekmektedir. Her dakikada bir kadının ölüm nedeni olan yoksulluk, ezilen sınıftan ezilen cins olan kadını daha çok etkilemektedir. UNICEF'in "Dünya Çocuklarının Durumu" hakkındaki 2007 tarihli raporunda, yapılan tahminlere göre, dünyada her yıl 500 bini aşkın kadın gebelik ve doğumla ilgili nedenler sonucu yaşamını yitiriyor, çok sayıda kadın da yaşamı boyunca sürecek sorunla karşılaşılıyor. Bütün anne ölümlerinin yaklaşık yüzde 99'unun "gelişmekte olan ülkeler" olarak nitelendirilen geri bırakılmış bağımlı ülkelerde meydana geldiğinin vurgulandığı raporda, Afrika ile Asya'daki anne ölümlerinin bu toplamda yüzde 90 paya sahip olduğu belirtiliyor.

Raporda, 2000 yılında meydana gelen anne ölümlerinin üçte ikisinin dünyanın en yoksul 13 ülkesinde görüldüğü, aynı yılda bütün anne ölümlerinin dörtte birinin Hindistan'da meydana geldiği anımsatılıyor. Raporda, Sahra Güneyi Afrika'da yaşayan her 16 kadından birinin gebelik veya doğum sırasında öldüğü belirtiliyor. Oysa "uygar" dünyada basit önlemlerle giderilebilecek türden nedenlerdir bunlar. Nitekim aynı nedenler sonucu olarak kapitalist ülkelerde yaşanan ölümler, yoksul ülkelerin yalnızca 4 binde biri kadardır! Annelerini yitiren bebeklerin ölme olasılıklarının da anneleri hayatta olan bebeklere göre 3-10 kat daha fazla olması da sorunun bir diğer boyutudur.

Eşitsizlik ve adaletsizlik üzerine kurulu "uygar" dünyamızda kadınların yaşadıklarına dair daha pek çok örnek verilebilir. Ancak sorun hiçbir şekilde örneklerini verdiğimiz BM'ye bağlı komitenin ve BM Genel Kurulu Başkanı Bahreynli kadın hukukçu Şeika Haya Raşid El Halife'nin sözünü ettiği kadar basit değildir. BM Genel Kurulu Başkanı Bahreynli Halife, kadınların yaşama koşullarını iyileştirmenin en temel yolunun eğitim olanaklarının geliştirilmesi ve yoksullaşmayla mücadele olduğunu belirtiyor.

Emperyalist-kapitalist sistemin bir sonucu olarak dünyanın her yerinde yaşanan, ama özellikle de bağımlı ülkelerin ezilen sınıflarına mensup kadınlarının daha çok yaşadığı şiddete ve yoksulluğa karşı tek seçenek, örgütlü devrimci mücadeledir. Bugün insanlığın ve dünyanın geleceğini tehdit eden, işgaller, yoksulluk, şiddet vb. birçok sorunun kaynağı olan bu sisteme karşı mücadeleden başka seçenek yoktur. Emekçi kadınların devrimci mücadele içinde gerçek kimliklerini bulacağı, kendilerini tehdit eden her türden sömürüye, baskıya, şiddete ve gericiğe karşı ayağa kalkma gücünü bulacağı apaçık bir gerçektir.

Formula 1 sermayenin uluslararası bir sirkidir!

Formula 1'in İstanbul ayağı, Formula 1 Petrol Ofisi Grand Prix adıyla 24-26 Ağustos tarihlerinde gerçekleştirilecek. Sermaye medyası bu işe çok sevinmemiz gerektiğini söylüyor. Onlara göre bu "500 milyon dolarlık bir tanıtım kampanyası"ymış. İstanbul'a turist akını bekleniyormuş. Öyle ki doluluğun yüzde yüze ulaşmasını bekleyen otelciler değişik fiyat politikaları izlemeye başlamışlar bile. Örneğin; Ceylan Intercontinental Hotel, normal dönemde 275 Euro olan standart oda fiyatını 475 Euro'ya yükseltirken, Ritz Carlton da 750 Euro'ya çıkarmış. Sheraton İstanbul ise fiyatını 330 Euro'dan 220 Euro indirmiş.

Şimdi niye sevinmemiz gerektiğine geri dönelim. Otel fiyatlarına bakıldığında işçi ve emekçileri ilgilendiren pek bir şey bulunmuyor. Öyle ya bu fiyatlar bir işçinin neredeyse bir aylık ücretinden dahi fazla. Turistlerin ödediği paranın da adresi belli olduğuna göre sevinecek bir şey yok. Medyanın bu mutlu yüzler parodisinin kaynağı ise yarışın Türkiye ayağı için seçilen isminde gizli. Yarışa ismini veren "Petrol Ofisi'nin" en büyük ortağı Türkiye'nin medya tekelinin patronu Aydın Doğan. Yani Aydın Doğan zengin olacak diye Türkiye'nin tamamının sevinmesi gerekiyor. Zaten ne televizyonda ne de gazetelerde bu pistin Ömerli Baraj Havzası'na yapıldığından bahseden yok. Kimse yapıldığı alanın orman statüsünden çıkarılıp mera yapılmasından da bahsetmiyor. Tekelci medya, sermayenin bu pahalı sirkinde maymunluk yapmayı tercih ediyor.

Formula 1 dünyanın bütçesi en fazla "sporu" olarak tanımlanıyor. Dünya çapında milyarlarca insanın izlediği bu organizasyonun ne olduğuna ise kimse karar verebilmiş değil. Birilerinin dünyanın en pahalı oyuncaklarıyla teknoloji yarıştırdığı bu "şeyin" spor olduğu bile tartışmalı. Temel hareket noktasının "mekanik ve elektronik" teknoloji harikası arabaların marifetlerinin sergileniyor olması bu organizasyonu spor olarak tanımlamayı iyice güçleştiriyor. II. Dünya Savaşı sonrasında Nazi vahşetinin sponsoru şirketler eliyle hızla hayata geçirilen yarışlar hep sermayenin

güdümünde gelişti ve hiçbir zaman amatör olarak yapılmadı. 1968 sezonunda ise Formula 1 "spora en büyük katkısı"nı yaptı ve sponsor kavramını sporla tanıştırdı. Lotus Imperial Tobacco şirketi amblemini arabalarının üzerine boyayarak sponsorluk kurumunun spora girişini sağladı.

Kusursuz ulaşmayı hedefleyen tasarımların boy gösterdiği; yaratılan pist ilahlarının, petrol, sigara, içki ve son yıllarda telekomünikasyon ile bilgisayar devlerinin parasıyla koltuğuna oturduğu bu güçlü araçların bu kadar sevilmesinin nedeni ise medya. Otomobil tekellerinin bu pahalı sirki son birkaç senedir özellikle canlı yayınlarla benzer bir şekilde Türkiye'ye de taşıdı. Önce düzenli kampanyalarla televizyonlarda ve yazılı basında boy gösteren "F1 çılgınlığı" geçtiğimiz senelerde de ete kemiğe bürünmüş bir şekilde İstanbul'a getirildi. Getiren kişi "kahraman" ilan edilirken, bu parsayı kapmak için herkes birbirini ezdi. Ancak halihazırda yaşanan su sıkıntısıyla birlikte, bir kez daha öğrendiğimiz gerçek, bu işin sorumlularının "kahraman" değil birer hain ve katil olduğudur. Onlar doğanın ve İstanbul'un önemli su kaynaklarından biri olan Ömerli Barajı su toplama havzasının katilleridir.

Formula 1 pistinin yapıldığı alan orman arazisiydi. Ormanların yasa gereği satılamayacağı ve kullanılamayacağı gerçeği Formula'nın patronu Bernie Ecclestone ricasıyla hızla değiştirildi. Bölge bir anda mera haline getirildi. Bunu "kişiyi özel mera"nın kiraya verilmesi izledi. Sihirli değnek o kadar hızlı çalışmıştı ki, bu alanın İstanbul'un su ihtiyacının %40'ını sağlayan Ömerli Barajı'nı besleyen su havzası olduğu gerçeği değiştirilemedi, sadece üzeri örtülebildi. İSKİ tarafından, suyu kirleteceğinden dolayı, verilen 'tesis kurulamaz' kararı da bu çerçevede yok sayıldı. Bu tesisin yapılabilmesi için Çevre Bakanlığı tarafından ÇED (Çevre Etki Değerlendirilmesi) onayı verilmesi gerekiyordu, ancak İstanbul Valiliği tarafından onaya gerek olmadığı karar altına alındı. Tüm bunlar bugün Türkiye'nin yaşadığı su sıkıntısı ile birlikte ele alındığında sıkıntının

müsebbibi de ortaya çıkacaktır. Kısacası sermaye doğayı hiçbir denge gözetmeksizin rant hırsına kurban etmekte ve bunun bedelini işçi ve emekçilere ödetmektedir. Zira Ankara'da halen su gelmeyen yerler işçi ve emekçilerin yoğun olarak yaşadığı bölgelerdir.

Arazi sorununu hızlı ve kolay bir biçimde çözüme kavuşturan sermaye, bundan sonrasını da aynı hızla çözdü. Pistin hem düşünsel hem de fiziksel olarak mimarı İstanbul Ticaret Odası pistin yapımı için gerekli olan parayı doğal olarak işçi ve emekçilerin cebinden çıkarttı. Bunun için işçi ve emekçilerin cebinden sermayeye 'turizm teşvik ve avantalari' adı altında aktarılan ödeneklerden yararlanmak gerekiyordu ve öyle de oldu. Hükümete yapılan başvuru Bakanlar Kurulu'nun pist alanını 'turizm bölgesi' ilan etmesiyle mutlu sona ulaştı. Formula 1'e, inşaat başladıktan 7 ay sonra geriye dönük olarak, 'turizm teşvik belgesi' verildi. Pist için toplam 153 milyon dolar harcandı. Ancak tüm bu kolaylıklar yetmedi. Formula 1 için Ecclestone'e hükümet tarafından 13.5 milyon dolar ödendi, 2012'ye kadar da her yıl bu para ödenmeye devam edecek.

İstanbul çapında kentsel dönüşüm adı altında yapılan sermaye talanı ne hukuk ne de doğal denge dinliyor. Kendi yasalarını bile ayakları altına almaktan çekinmiyorlar. Ancak konu "kamu arazisine yapılan gecekondular" olunca sermayeye açılan kapılar işçi ve emekçilerin yüzüne kapanıyor. Devlet polisiyle, jandarmasıyla azgınca gecekondulara saldırırken, Koç hiç kimseye sormadan orman arazisine üniversite konduruyor. Acaristanbul'a devlet ne tuhaftır ki giremiyor! Su kaynakları ve ormanlar, Formula 1 yarışlarına, tüm yasalar hiçe sayılarak feda ediliyor. İşte TC'nin varlık sebebini bu çelişki yeterince anlatıyor. Devlet, kendi varlığına uygun bir şekilde sermayenin hizmetinde çalışıyor.

24-26 Ağustos'ta İstanbul'un önemli su kaynaklarından Ömerli Barajı su toplama havzasında, yasal düzenlemelerde binbir ayrıcalık sağlanarak ve zamanında tamamlanabilmesi için de kamu kaynakları tümüyle özel şirketlerin emrine verilerek inşa edilen İstanbulpark'ta Formula 1 yarışları gerçekleştirilecek. Medya ve hükümet tarafından büyük bir kampanya eşliğinde tanıtılmaya devam eden bu organizasyonun ne kadar büyük bir iş olduğuna ilişkin söylevler bütün yurdu şimdiden kapladı. O kadar ki, sanki bu ülkede yaşanan açlığa, susuzluğa veya sefalete bu büyük organizasyon ilaç olacak. Türkiye tüm dünyada büyük "sportif" organizasyonların yapıldığı bir ülke olarak nam salacak. Böylece Türkiye'nin tanıtımına katkı yapılacak, milyonlarca dolar Türkiye'ye akacak, onbinlerce kişi Türkiye'ye gelecek.

Ancak gerçekler bu masalların ve süslü sözlerin uzağında kalıyor. Kimseye sağlıklı bir yaşamın kapısını açamayan, parası olmayanın hiçbir şekilde yapma şansı bulamayacağı bu spor süsü verilmiş sermaye sirki, tüm İstanbullular'ın sağlıklı su teminini olanaksız kılacak, büyük reklam kampanyasıyla yabancı otomobil markalarının Türkiye'yi istilasını sağlayacak ve otomobil satışlarını besleyecek. Hızın bu baş döndürücü kutsanması ile yeni trafik canavarları yaratacaktır.

Açık ki toplumsal muhalefetin sesi sermayenin provokasyonu karşısında güçsüz kalıyor. Bu resmin gösterdiği tek şey, sonuçta bu yarışta da kazananın sermaye, kaybedenin işçi ve emekçiler olacağıdır.

"Nükleere inat, yaşasın hayat!"

22 Temmuz 2006 tarihinde Sinop'ta düzenlenen "Nükleersiz Yaşam Şenliği"ne katılan Hacettepe Üniversitesi Jeoloji Mühendisliği öğrencisi Soner Balta, kardeşi Öner Balta ve Gazi Üniversitesi

Makine Mühendisliği öğrencisi Güneş Korkmaz Karadeniz'de boğularak yaşamlarını yitirdiler.

Nükleer Karşıtı Platform, üç gencin ölümlerinin 1. yıldönümünde yine Sinop'ta buluştu. Çeşitli kentlerden anma etkinliğine katılan nükleer karşıtları "Nükleere inat, yaşasın hayat!" sloganını haykırdılar. 12 Ağustos sabahı Sinop'a ulaşan eylemciler Uğur Mumcu Meydanı Atatürk Anıtı önünde toplandılar. 300 kişinin katılımıyla başlayan anmada Soner, Öner ve Güneş için saygı duruşu yapıldı. Ardından basın

açıklaması okundu. AKP hükümetinin gündeminde yer alan nükleer santral projesinin "enerji ihtiyacı"ndan değil siyasi bir tercihten kaynaklandığı söylendi. Küresel ısınmanın nükleer santral kurmak için bahane olarak kullanıldığına işaret edilerek, kaçak elektrik sorununun çözülmesiyle enerji sorununun çözülebileceği dile getirildi.

Basın açıklamasının ardından sahilde insan zinciri oluşturularak denize karanfiller bırakıldı ve Türkiye'nin en kuzey ucu olan İnceburun'a ve nükleer santral yapılması planlanan bölgeye bir gezi gerçekleştirildi.

Program, Tarihi Sinop Cezaevi'nde yapılan "Mücadeleleri ile ışık oldular" başlıklı panellerle devam etti. Geç saatlere kadar devam eden program "Anıları yol gösteriyor" isimli sinevizyon gösterimi ve şiir dinletisiyle son buldu.

Yoksulluğa mahkum, yozlaşmaya teslim olmayacağız!

Emperyalist barbarlığa, kapitalist sömürüye, faşist saldırganlığa karşı

Mamak 4. Kültür Sanat Festivali'nde buluşalım!

**İşçiler, emekçiler, gençler,
kadınlar;**

*Kapitalist sömürüye,
Emperyalist savaşa ve faşist
saldırganlığa,
Paralı eğitime ve sağlığa,
Barınma hakkımızın gaspedilmesine,
Yozlaşmaya ve işsizliğe karşı
"Bir bardak temiz su için bile sosyalizm"
demek için;
Mamak 4. Kültür Sanat Festivali'nde
buluşalım!*

Mamak Kültür Sanat Festivali, Mamak'ta her geçen yıl daha da büyüyen bir kardeşlik sofrasıdır. Gelin bu büyük kardeşlik sofrasını birlikte büyütelim.

Yoksulluğa ve yozlaşmaya karşı bir mücadele mevzisi olan Mamak Kültür Sanat Festivali'ne katılma çağrısına kulak verin! Bu çağrı Şeyh Bedrettin'den, Pir Sultan'dan, Denizler'e, İbrahimler'e, Mahirler'e ve onlardan bugüne dalga dalga büyüyen devrimci direniş kültürünü geleceğe taşıma çağrısıdır!

Bu çağrı düzenin çürümüş, kokuşmuş kültürüne karşı yeni bir dünya yeni bir kültür mücadelesini omuz omuza büyütme çağrısıdır!

Bu çağrı gündüzünde sömürülme gecesinde aç yatılmayan bir dünya özlemiyle sosyalizmin çağrısıdır...

Mamak 4. Kültür Sanat Festivali'ni emperyalist barbarlığın arttığı, kapitalist sömürünün derinleştiği ve faşist saldırganlığın dizginlerinden boşaldığı, kardeş halkların katledildiği siyasal bir süreçte örgütlüyoruz. Festival vesilesiyle sermayenin saldırılarına karşı "İşçilerin birliği halkların kardeşliği!" çağrımızı daha da büyüteceğiz.

İşsizlik, yoksulluk, açlık ve sefalet içerisinde her geçen gün kötüleşen yaşam koşullarımızın tek sorumlusu kapitalist sömürü düzeninin kendisidir. Bu sömürü düzeni karşısında örgütsüz olmanın bedelini çok ağır ödüyoruz. Kölece koşullarda yaşıyor ve çalışıyoruz. Örgütlü olmadığımız, birlikte davranmadığımız için çözümsüzlük, karamsarlık ve umutsuzluk içindeyiz. Bu son seçimlerde olduğu gibi çoğu zaman kendi cellatlarımızı kurtarıcı olarak görüyoruz. Geleceksizliğe mahkum ediliyoruz.

Bu umutsuzluk ve hareketsizlik işçi ve emekçilerin yaşamında ağır tahribatlar yaratmaktadır. Bir yandan kurtuluşu kendi dışımızda arayışımız, diğer yandan sefalet koşullarını yaratan sömürü düzeninin karşısına çıkarak "Artık yeter!" demediğimiz için yaşam koşullarımız daha da zorlaşmaktadır. Milyonlarca işçi ve emekçinin emeğini sömürenler, kanını içenler, aynı zamanda bizleri kendi kabuğunda korkularıyla yaşamaya mahkum etmeye çalışmaktadırlar. Gecekondularda sefalet koşullarında yaşamaya mahkum edilen işçi ve emekçilerin barınma hakları "Kentsel Dönüşüm Projesi" adı altında gaspetmek istemektedirler.

Kapitalist sömürü düzeni yalnızca bu saldırılarla yetinmiyor. Sağlıktan eğitime, emeklilik hakkından düşük ücretlere, çalışma koşullarına, sosyal güvenlik haklarının gaspına, özelleştirmelere kadar saldırmaya

devam ediyor. İşçi ve emekçilerin diş diş mücadelelerle kazandığı hakları bir bir gaspetmeye çalışıyor. Bu saldırılarla beraber daha büyük sömürü alanları açmanın hesabını yapıyor.

Emperyalist-kapitalist sistem daha fazla kâr uğruna dünyayı yıkıma ve savaşa sürüklemekte, on yıllardır kardeş ülkelere "demokrasi" götürmek yalanıyla halkların üzerine ölüm kasmaya devam etmektedir.

Ülkemizde ise sermaye iktidarı emekçi çocuklarının kanı üzerinden emperyalist ABD ile pazarlıklar yapmaya devam etmekte ve Ortadoğu'daki işgal sürecinin doğrudan ortağı olmaktadır.

Kapitalizm, doğal yaşamın yıkımının faturasını işçi-emekçilere ödetmeye çalışmakta ve son günlerde daha çok kâr hırsıyla en temel ihtiyacımız olan bir bardak temiz suyu bile ezilenlere fahiş fiyatlarla satmaktadır. Halka hizmet değil de cebine girecek paraları daha fazla önemseyen, insan ve doğa sağlığı yerine kendi çıkarlarını koruyan kapitalist sistem, doğal yaşamın yıkımının da bizzat sorumlusudur.

Emperyalist-kapitalist sistem bütün bu yıkım tablosunu yaratırken bizler çaresiz değiliz. Çözüm kendi ellerimizdedir, biraraya gelmektedir. Kurtuluşumuz mücadeledir. Bunun için Mamak 4. Kültür Sanat Festivali'nde hep birlikte buluşalım. Yeni bir dünya özleminin kültürel ve sanatsal birikimini hep birlikte paylaşalım. Ve güzel günlere birlikteliğimizi güçlendirerek yürüyelim.

24-25-26 AĞUSTOS'TA MAMAK 4. KÜLTÜR SANAT FESTİVALİ'NDE BULUŞALIM!

Mamak İşçi Kültür Evleri

24 AĞUSTOS CUMA

- * HASAN SAĞLAM
- * DERTLİ DİVANİ
- * KASIM AÇIKGÖZ
- * MAMAK İŞÇİ KÜLTÜR EVİ ŞİİR TOPLULUĞU
- * MAMAK İŞÇİ KÜLTÜR EVİ TİYATRO TOPLULUĞU SOKAK TİYATROSU
- * BELGESEL GÖSTERİMİ

25 AĞUSTOS CUMARTESİ

- * KAVEL MÜZİK GRUBU
- * YÜREK İŞÇİLERİ ŞİİR TOPLULUĞU
- * MAMAK İŞÇİ KÜLTÜR EVİ TİYATRO TOPLULUĞU "SINIR" (MUZAFFER İZGÜ)
- * MAMAK İŞÇİ KÜLTÜR EVİ ÇOCUK TİYATROSU "EN BÜYÜK KİM?"
- * BELGESEL GÖSTERİMİ

26 AĞUSTOS PAZAR

- * ALİ EKBER EREN
- * GRUP YAKAMOZ
- * MAMAK İŞÇİ KÜLTÜR EVİ TİYATRO TOPLULUĞU SOKAK TİYATROSU
- * MAMAK İŞÇİ KÜLTÜR EVİ ŞİİR TOPLULUĞU
- * BELGESEL GÖSTERİMİ

Yer : Tekmezar Hacı Bektaş-ı Veli Parkı

Saat: 19:00

Mamak İşçi Kültür Evi : Tıp Fakültesi Cd. 255/B Tuzlucaıyır

Mamak İşçi Gençlik Kültür Evi: Açıkalın 1. Cd. No: 219 Şirintepe

BM: "Kosova bölünebilir!"

Eski Yugoslavya'da "Balkanlaştırma" devam ediyor!

Yasal olarak Sırbistan'a bağlı bir vilayet statüsünde görünen Kosova, 8 yıldan beri "BM şemsiyesi" altında emperyalist işgal orduları tarafından yönetiliyor. Her tür zorbalık ve çirkefin kol gezdiği bu coğrafyada birbirine kırdırılan halkların dayanışma bilinçleri tahrip edildiği için, emperyalist işgalcileri "kurtarıcı" görebiliyorlar.

Oysa eski Yugoslavya'yı paramparça eden emperyalist güçlerin önceliği halkların köleliğini kalıcılaştırıp, hegemonyalarını devam ettirmektir. Gerek ABD ile batılı müttefiklerinin, gerekse Sırbistan'ın tarafında görünen Rusya'nın izlediği politikalar benzer hesaplarla şekillenmektedir.

8 yıllık işgalin ardından geçtiğimiz Mart ayında Kosova'ya yeni bir "statü" belirleme sürecini başlatan emperyalistlerin uygun gördükleri "çözüm", halklar arası düşmanlığı daha da pekiştirmek, coğrafyadaki parçalanmışlığa yeni halkalar eklemek şeklinde oluyor.

"Çözüm için formül bulmak"la görevlendirilen Birleşmiş Milletler Kosova özel temsilcisi Martin Ahtisaari, "Kosova için tek uygun seçeneğin bağımsızlık" olduğu önerisini içeren bir rapor hazırlayarak, BM şemsiyesi altına sığınan işgalcilerin kirlî niyetlerini ortaya koydu.

"Özel temsilci"nin hazırladığı rapor Washington'daki savaş çetesi tarafından hararetle desteklendi. BM'nin başındaki çete işbirlikçisi Ban Ki Moon da rapora ilk destek verenler arasındaydı.

Bu arada konuyla ilgili açıklama yapan Kosova Başbakanı Agim Çeku da, "tam bağımsızlık dışında hiçbir şeyin kabul edilemeyeceğini" öne sürdü. Oysa bu sözleri sarfeden kukla Başbakan'ın başında bulunduğu "hükümet", işgal ordularının namlularının gölgesine sığınmış, iradeden yoksun bir organizasyondan ibarettir.

Sırbistan yönetiminin itirazına rağmen BM Güvenlik Konseyi'nin gündemine gelen ve Kosova'ya "bağımsızlık" öngören karar tasarısı, veto hakkı bulunan Rusya'nın karşı çıkmasıyla engellendi. Batılı emperyalistlerin bu itiraza önerdikleri çözüm ise parçanın da parçalanması şeklinde oldu.

Kosova'nın gelecekteki statüsünü belirleme hakkını kendinde gören emperyalist haydutlar, Kosova'yı Arnavutlar-Sırlar şeklinde bölmekten sözetmeye başladılar. Bu "çözümü" öneren AB temsilcisi diplomatlar, tarafların kabul etmesi halinde, bölgenin Sırlar ve Arnavutlar arasında bölünmesi de dahil tüm seçeneklerin uygulanabileceğini söyledi. Bu seçeneğin uygulanması durumunda, eski Yugoslavya toprakları on parçaya ayrılmış olacaktır.

Komünistler önderliğinde faşizme karşı mücadele içinde birbirine kenetlenen Balkan halkları, on yıllar boyunca kardeşçe birarada yaşadılar. Ne zaman ki emperyalistlerin bölgeye el attılar, halklar arası birlik de parçalanmaya başladı. Gerici kıskırtmaların karşılık bulmasıyla birbirini boğazlamaya başlayan halklar arası uçurum fazlasıyla derinleştirildi. Bu uğursuz tabloya son vermek için, Balkan halklarının bir kez daha anti-emperyalist/anti-kapitalist mücadele içinde birleşmeleri gerekiyor.

Dünyadan...

Endonezya'da öğretmenlerin eylemi

Endonezya'nın batısındaki Nusa Tenggara kentinde 17 bin öğretmen hükümet binasının önünde gösteri yaptı. Öğretmenler 46 bin öğretmen için prim taleplerinde bulundular. Endonezya'da kendi mesleğinin yanısıra geçinebilmek için motorları ile taksicilik yapan öğretmenlerin sayısı azımsanmayacak kadar çok.

Grupo Mexico madenlerinde grev yasağı

Meksika'da 3 ayrı maden ocağında (Sonora eyaletindeki Cananea Bakır, Zacateca'deki Sank Martin ve Guerrero eyaletindeki Taxco'da küçük bir maden ocağında) daha iyi çalışma koşulları için 30 Temmuz tarihinde başlayan grev mahkeme tarafından yasal olmadığı gerekçesiyle yasaklandı. Maden işçilerinin 24 saat içinde işbaşı yapması kararı verildi. Sendika ise grevi bitirmeye niyetli görünmüyor.

Bosna'da çelik işçilerinin grevi yasaklandı

Bosna'da Mittal Steel Zenica'daki 3.300 çelik işçisi 1 Ağustos'ta asgari ücretin %25 (yaklaşık 1,83 dolar) artırılması, gece ve fazla mesai ücretlerinin yükseltilmesi için greve gittiler. Grev iki gün sonra mahkemenin tüm gerekli koşullar yerine getirilmediği iddiası ile yasaklandı. Grev Bosna'da 1995'teki savaştan bu yana yaşanan en büyük grev.

Arnavutluk'ta grev

Yaklaşık 60 maden işçisi, haftasonu meydana gelen toprak kaymasında bir arkadaşlarının hayatını kaybetmesi üzerine 13 Ağustos günü greve başladılar. İşçiler daha güvenli çalışma şartları talep ediyorlar. Arnavutluk'un kuzeyindeki Bulkiza madeninde meydana gelen kaza, son bir ay içindeki kazalar zincirinin son halkası oldu. Kazalarda üç kişi öldü ve çok sayıda madenci yaralandı.

Suyu savunanlar "terörist"!

El Salvador'da suyun yerel belediyelere devredilerek desantrilize edilmesi ve özelleştirilmesi programının Amerikan Kalkınma Bankası tarafından 1998'de verdiği kredilerin karşılığı olarak istenmesi ülkede su kaynaklarının talanına yol açtı.

Ülkede suyun özelleştirilmesi plan ve uygulamalarına karşı 2 Temmuz'da onbinlerce işçi ve emekçinin katıldığı bir protesto gösterisi düzenlenmiş, polis gösteriye vahşice saldırmıştı. Çıkan çatışma sonucu gözaltına alınanlardan 33 kişi tutuklandı. Tutuklu işçilerin "anti-terör

yasasıyla" yargılanmasına karşı El Salvador Su İşçileri Sendikası (SETA) ve Uluslararası Kamu Hizmetleri Ağı'nın (PSI) yürüttüğü kampanyalar ve kitle protestoları sonucunda tutuklanarlardan 20 kişi 20 Temmuz'da bırakıldı.

Böylece emperyalistlerin "terör" ve "terörist" tanımlamalarıyla hangi kesimi hedeflemiş olduğu açığa çıktı. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin anti-terör yasalarıyla hakkını savunanları, neo-liberal politikalara karşı olanları, hak ve özgürlükler mücadelesi yürütenleri hedeflediği bir kez daha görüldü.

BM Irak'ta etkin role hazırlanıyor

İnsan haklarıyla ilgili "evrensel beyanname"ler yayımlayan Birleşmiş Milletler, kapitalist/emperyalist düzenin bir bütün olarak insanlığın haklarını hoyratça ayaklar altına alan icraatlarına karşı herhangi bir itiraz yükseltmemektedir. Hal böyleyken, çoğu zaman haydutça saldırıların ardından, "yaraları saran tarafsız kurum" görünümüne bürünebilmektedir.

BM'nin Irak işgali karşısındaki tutumu, bu kurumun emperyalist/siyonist güçlerle giriştiği suç ortaklığını gözler önüne seren çarpıcı bir örnektir. Ülkenin yakılıp yıkılmasını, bir milyon insanın katledilmesini, iki milyonu aşkın Iraklı'nın mülteci durumuna düşürülmesini seyreden BM, bu vahşete dair göstermelik de olsa herhangi bir eleştiride bulunmamıştır. Buna karşın bu kurum gelinen yerde işgal ordularının kanlı icraatlarını temizleme işiyle görevlendirilmiş bulunuyor.

2003 yılında Bağdat'taki merkezine bomba yüklü

bir araçla düzenlenen saldırı sonucu, Bağdat temsilcisi dahil 22 çalışanını kurban veren BM, bu saldırıdan sonra Irak'taki icraatlarını asgari düzeye çekmişti. Şimdi ise, ABD-İngiltere ikilisi tarafından hazırlanan, diğer Güvenlik Konseyi üyeleri tarafından da kabul edilen bir karar tasarısıyla, yeniden Irak'ta etkin bir rol üstlenmeye hazırlanıyor.

Güvenlik Konseyi'nin aldığı 1770 No'lu kararla BM Irak Destek Gücü'nün (UNAMI) görev süresi bir yıl daha uzatılırken, çalışan sayısı artırıldı, görev alanı genişletildi. Bu karara göre, koşullar elverdiği ölçüde UNAMI, "Irak hükümeti ve halkına siyasi diyalog ve ulusal uzlaşma, seçim ve referandum, anayasal ve adli reform, tartışmalı iç sınırlar, sınır güvenliği, enerji ve mülteci meselesi, bölgesel diyalog, genel nüfus sayımı, insan hakları ve ekonomik yapılanma gibi konularda danışmanlık, mali destek ve yardım sağlayacak."

Irak bataklığında çırpınan ABD emperyalizminin bir takım işlerini BM'nin sırtına yüklemesi, geçici olarak savaş kundakçılarını belli ölçüde rahatlatır. Ancak içinde çırpındıkları bataklıktan çıkabilmelerine pek katkı sağlayamaz. Kaldı ki, BM'nin işgalci zorbaları rahatlatmak için sırtlamaya hazırlandığı işleri başarması da pek olası görünmüyor.

İşlevleri farklı gibi görüne de hem işgal orduları hem BM, kapitalist emperyalist düzenin etkin güçleridir. Her ikisi de halkların köleleştirilmesi uğruna çaba harcıyor. Cellat son model silahlarıyla, "melek" celladın üstüne örttüğü kanatlarıyla boy gösteriyor ezilen halkların önünde.

Emperyalist/siyonist baskı ve tahakküme maruz kalan ezilen hakların özgürleşebilmesi için tekeller kapitalizmin bu her iki görünümüne, cellatlara ve "melek"lere karşı kararlılıkla direnmeyi zorunlu kılmaktadır.

"Demokrasi" yoksa silah var!

Emperyalist işgalin sürdürüğü Irak'ta, hem askeri açıdan bir üstünlük kuramayan hem de siyasi açıdan bir istikrar sağlayamayan ABD, İngiltere'nin de çekilme planları yapması üzerine zor duruma düşmüş durumda. Özellikle Kuzey'deki karışıklıkla uğraşan Amerikan işgal kuvvetleri Güney'in güvenliğini büyük ölçüde İngiliz kuvvetlerine bırakmıştı. Ancak Güney'de de işlerin İngilizler için iyi gitmediği, İngilizler'in neredeyse kışlarından çıkamayacak durumda olduğu söyleniyor. Irak işgaline destek veren ülkelerin birer ikişer çekilmesi ve Birleşmiş Milletler'den bir türlü istediği desteği alamayan ABD sorunu Irak'a asker yağmakta buluyor.

Tüm bu gelişmeler yaşanırken ABD, bölgede kendine yakın bulduğu Sünni güçleri silahlandırmaya başladı. Dün rejimlerini değiştirmeyi planladığı Sünni bloğu açıktan silahlandırmaya başladı. ABD önümüzdeki 10 yıl içinde İsrail'e 30, Suudi Arabistan'a 20, Mısır'a 13 milyarlık silah yardımında bulunacak. Bu silahların bir kısmını satacak, bir kısmını ise hibe edecek. ABD, sefil çıkarı için İran'a karşı yandaşı olan "ılımlı İslam" ülkelerini kullanmaya hazırlanıyor. Böylece bölgede kargaşa yaratarak kirli planlarını uygulamaya çalışacak. Kapitalizmin pazarında herşeyi kâra çevirmeye çalışan emperyalist güçler Ortadoğu'da yarattıkları istikrarsızlığı da silah satışı ile ranta çevirmeyi planlıyorlar.

ABD bölgedeki işbirlikçi rejimleri bir kez daha silahlandırarak halkları birbirine kırdırmaya çalışıyor. Filistinliler'e de sözde barış vaadederek kanlı planlarını uygulamaya hazırlanıyor. Yıllarca İran'ı Saddam Hüseyin'le oyalayan emperyalist Batı ve ABD, şimdi İran'ın karşısına başka ülkeleri çıkararak kendi petrol düzenini kurmaya, İsrail'in güvenliğini sağlamaya çalışıyor. Ancak emperyalist güçler ne kadar çabalarsa çabalasın son sözü direnen halklar söyleyecek.

Irak'ta katliama onay!

Amerikan askeri mahkemesi, Haditha'da 24 sivilin öldürülmesi suçlamasıyla yargılanan iki deniz piyadesini akladı.

Haditha'da bir deniz piyadesinin yola yerleştirilen bombanın patlaması sonucu ölümü üzerine olay yerine giden askerlerin Iraklı sivillere ateş açması ile başlayan olaylarda onlarca kişi öldürülmüş birçok kişi de yaralanmıştı. 5 Amerikan askerinin 7 Kasım 2005'de yaşananlardan dolayı yargılanmaya devam ettiği davada Amerikalı yetkililer sivillerin ölümünü kabul ederken, bunun o sırada savaşın sıcaklığında oluşan kaotik ortamdan (!) kaynaklandığını öne sürdüler.

Dava öncesi bir televizyon programında yaptığı konuşmada kongre üyesi ise deniz piyadelerinin kendilerine açılan ateşe karşılık verdiği tezini de reddederek konuşmasına şöyle devam etti: "En yüksek makamdan bana verilen bilgilere göre, bu olayda, hiçbir ateş açma, karşı karşıya gelme, ya da askeri bir durum söz konusu değil. Deniz piyadesinin ölümü bomba patlaması sonucu. O noktadan itibaren ise, hem taksinin içine, hem de evlere ateş açılması söz konusu."

ABD'nin Irak'taki katliamlarına yeni bir onay anlamına gelen mahkeme sonucu emperyalist barbarların "demokrasi" anlayışını bir kez daha gözler önüne seriyor. Önce kurşunlarıyla düzlediği yolu sonra kanunlarıyla süsleyen emperyalist güçler "demokrasi"nin en kanlı yüzünü Irak halkına gösteriyor. Irak'ta yaşanan katliamın, tecavüzün ve işkencenin hesabı tutulamıyor. Tüm dünyanın gözü önünde süren bu "demokratik" katliamın hiçbir alanda karşılığı yok. ABD ne uluslararası hukuk ne de insan hakları dinliyor. İşte "yeni dünya düzeni" ve onun adaleti!

İşgal bebekleri öldürüyor!

Irak'ta işgalin faturasını en fazla kadınlar ve çocuklar ödüyor. İşgalin başlamasının ardından Irak'ta bebek ölümlerinde ciddi anlamda artış var. Bebek ölümlerinin en önemli nedeni kirli suların yol açtığı aşırı su kaybı ve ishal.

Kuşkusuz bu duruma yol açan ise, işgalle birlikte ülkenin alt yapısının çökmüş olması ve ülkede temiz su bulunamaması...

Birleşmiş Milletler Çocuklara Yardım Fonu (UNICEF), Iraklı kadınlara bebeklerini inek ya da soya sütüyle hazırlanan formül mamalar yerine, anne sütüyle beslemeleri çağrısında bulunuyor. Çünkü bu mamalar da kirli sularla karıştırılarak hazırlanıyor

UNICEF'in Irak'taki temsilcisi Roger White "Anne sütü yerine verilen mamaların kirli sularla karıştırılması ve bu kirli mamaların çocuklara verilmesi, çocuğun anne sütünden mahrum kalmasıyla birleşince bağışıklık sistemleri gerektiği gibi gelişmiyor" diyor.

Yapılan araştırmalara göre Iraklı kadınların ancak dörtte biri çocuklarını anne sütüyle besleyebiliyor.

Amerika, Irak'ın tüm değerlerini olduğu gibi gelecek nesillerini de yok ediyor.

Şangay İşbirliği Örgütü'nden askeri tatbikat

ABD dünyayı kendi isteğine uygun bir şekillendirmeye çalışırken, emperyalistler arası kutuplaşmalar ABD'ye karşı yeni oluşumların önünü açıyor. Karşılıklı güç gösterileriyle sessiz sedasız süren bu çekişmede belirleyici unsurun askeri güç olması kapitalizmin savaşa olan ihtiyacını bir kez daha gözler önüne seriyor.

Orta Asya'da Amerika'nın etkisine alternatif olarak yükselen Şanghay İşbirliği Örgütü, özellikle Rusya cephesinden askeri alanda NATO'ya alternatif bir güç olarak tanımlanmaya çalışılırken, diğer güçlü üyesi Çin'in ise örgütü daha çok ekonomik amaçlı gördüğü ifade ediliyor. Çin ve Rusya'nın öncülüğünde 1996'da bölgesel güvenlik ve işbirliği amacıyla kurulan ŞİÖ'ye ilk olarak Kazakistan, Tacikistan ve Kırgızistan üye oldu. Bu nedenle Şanghay Beşlisi olarak kurulan örgüte 2001'de Özbekistan'ın da dahil edilmesiyle 'Şanghay İşbirliği Örgütü' ismi verildi.

Rusya'nın son dönemlerde İran'ı da örgüt bünyesine çekerek teşkilatı daha da NATO karşıtı bir örgüt haline getirmeye çalıştığı söyleniyor. ABD'ye alternatif olma çabası örgütün saklamadığı temel bir yönelim. ŞİÖ, Temmuz 2005'teki zirvesinde ABD'ye bölgedeki üslerini boşaltması çağrısında bulunmuş, Özbekistan'ın bu yöndeki girişimi sonrası Washington, Afganistan operasyonu sırasında

yerleştiği Hanabad Üssü'nden Kasım 2005'te çekilmişti. Kırgızistan da topraklarındaki Amerika üssü Gansi'nin boşaltılması için tarih belirleme çabası içinde. Buna karşın Ermenistan, Tacikistan ve Kırgızistan'da askeri üsleri bulunan Rusya, Taşkent ile askeri uçaklarının Özbekistan'daki Navoi Askeri Üssü'nü kullanması konusunda anlaşma imzalamıştı. Uzmanlar bu anlaşmayı, Moskova'nın bölgedeki askeri varlıklarını genişletme çabasının bir adımı olarak yorumlamıştı.

Rusya, Çin, Kırgızistan, Kazakistan, Özbekistan ve

Tacikistan'ın üyesi olduğu ŞİÖ'ye bağlı birlikler "Barış Misyonu 2007" adı verilen, son yılların en kapsamlı askeri tatbikatını gerçekleştiriyorlar. Tatbikat, Amerika'ya karşı gövde gösterisi olarak yorumlanıyor. Örgütün iki ana unsuru Çin'in ve Rusya'nın tatbikata katılımı dikkat çekiyor. Üye ülke genelkurmay başkanlarının katılımıyla Çin'in müslüman Uygurlarının yaşadığı Sincan bölgesinde başlayan tatbikat, 11-17 Ağustos tarihleri arasında ise Rusya'nın Kazakistan sınırına yakın Çelyabinsk bölgesinde devam edecek. Tatbikata, çoğu Rusya ve Çin'den olmak üzere yaklaşık 6 bin asker, 500'e yakın askeri muharebe aracı, 100'e yakın askeri uçak ve helikopter katılıyor. Özbekistan, Kazakistan, Kırgızistan ve Tacikistan'dan da askeri birliklerin yer aldığı tatbikata Rusya'dan 2 bin, Çin'den ise bin 600 asker iştirak ediyor. 'Terörle mücadele' amaçlı askeri tatbikatta havadan asker indirme, keşif, kuşatma, düşman ordusunun takviye birliklerine darbe gibi sahneler canlandırılacak.

Tatbikat devam ederken Şanghay İşbirliği Örgütü liderleri 16 Ağustos'ta Kırgızistan'ın başkenti Bişkek'te biraraya gelecek. ŞİÖ Bişkek Zirvesine onur konuğu olarak, Türkmenistan ve Afganistan liderleri ile BM Genel Sekreteri Ban Ki-moon davet edilirken, zirveye İran, Hindistan, Moğolistan ve Pakistan da gözlemci statüsünde katılıyor.

Buzda emperyalist kapişma!

Dünya üzerinde emperyalistlerce paylaşılmamış neredeyse hiçbir alan kalmadı. Kalanlar da zaten kimsenin işine yaramayacak alanlar. Emperyalist kudurganlık öyle bir boyuta vardı ki, savaşlarla belirledikleri sınırları yine emperyalist işgal ve savaşlarla yeniden çiziyorlar.

Ancak henüz hiçbir devletin egemenliğine girmemiş Kuzey Kutup Dairesi için kıyasıya bir yarışma başladı. Zengin yeraltı kaynaklarına sahip olduğu tahmin edilen bölge için Rusya, Kanada, ABD ve Danimarka arasında egemenlik kavgası yaşanıyor. Uluslararası yasalara göre hiçbir ülkenin kontrolünde olmayan bölge üzerinde 4 ülke de hak iddia ediyor.

Bölgede buzulların altında bulunduğu tahmin edilen petrol, maden ve doğalgaz yataklarını ele geçirmek için başlatılan yarışta Rusya bir adım önde görünüyor. Rusya, Kuzey Kıta sahanlığının kutuplara kadar ulaştığını iddia ediyor. Rusya iddialarını kanıtlamak amacıyla bölgeye gönderdiği araştırma ekibinden iki milletvekili ve bir bilim adamı, derinlerde bilimsel araştırma yapmak ve deniz tabanına Rus bayrağını dikmek amacıyla iki mini denizaltı ile dalış yaptı. Buzulların altında 4 bin 260 metre derinlikteki deniz yatağına titanyum bir bayrak dikildi.

Deniz Hukuku Sözleşmesi, devletlere bazen daha da genişletilebilen 200 deniz mili uzunluğunda bir ekonomik bölgeye sahip olmalarına izin veriyor. Bu alanı genişletmek

için bir ülkenin denizaltındaki kaya tabakası yapısının, topraklarındaki jeolojik yapıya benzer olduğunu ispat etmesi gerekiyor. Rusya da buna uygun olarak bölgede denizaltında bulunan ve Lomosonov Sıradıkları olarak bilinen jeolojik oluşumun kendi karasal topraklarının bir uzantısı olduğu görüşünü dile getiriyor. BM bu iddiaya dair henüz bir görüş bildirmedir.

Bu adım, bölgedeki kaynakları ele geçirmeye çalışan diğer ülkelerin büyük tepkisini çekmiş durumda. İlk tepki ABD ve Kanada'dan geldi. Washington, Rusya'nın eyleminin hiçbir yasal zemini bulunmadığını savunurken Rusya ise buna pek aldırmaz etmeden daha önce reddedilen kıta sahanlığıyla ilgili başvurusunu 2009'da yeniden Birleşmiş Milletler gündemine taşımaya hazırlanıyor.

Rusya'ya göre Kuzey Buz Denizi'nde 10 milyar ton civarında petrol ve doğalgaz rezervi bulunuyor. Rusya'nın ilgisi bundan kaynaklanırken, diğer ülkeler bu buzdan bölgeyi Rusya'ya kaptırmaya çok niyetli değil. Bu gelişmenin ardından Kanada Başbakanı Stephen Harper, kutba 3 günlük bir tur düzenledi. Ülkesinin kurmayı planladığı askeri tesisler için de incelemede bulundu. Washington'un da yakın dönemde Kanada'yı izlemesi bekleniyor.

Emperyalistler yokettikleri doğal dengenin en güzel örneklerinin yaşandığı kutuplarda şimdi bir çekişme içerisine girdiler. Bölgede var olduğu iddia edilen doğal kaynakların buzulların erimeye başlaması ile kullanılabilir hale geleceği ise başka bir gerçek.

Dünyada müslümanlara yönelik şiddet artıyor

ABD Irak işgalini meşrulaştırmak için türlü hileye başvurmuştu. Bunlardan biri de Bush'un ağzından çıkan "haçlı seferi" sözü oldu. Gaf olduğu söylenerek üzeri kapatılmaya çalışılan söylem Sovyetler'in ardından "düşman"sız kalan ABD'nin 11 Eylül'le beraber yeni korkunun adresini göstermişti. Adres müslümanlardı.

Tüm dünyada müslümanlar fişlenirken İslam şiddetin kaynağı ve bu dine inanan herkes de "terörist" ilan edildi. Aslında bu ayrışma tarafların işine de geldi. Bir yandan gericilik siyasal ve askeri bir güç olarak dünyada söz sahibi olurken, ABD'ye de soğuk savaş paranoyasını devam ettirme ve elde silah fethetme şansını verdi.

Bu şoven rüzgar dünyanın her yanında bir şekilde karşılığını buldu. Hollanda'da faşist Özgürlük Partisi'nin lideri Geert Wilders, müslümanların kutsal kitabı Kuran'ın yalnızca piyasada satışının yasaklanmasının yetmeyeceğini, ev ve camilerde okutulmasının ve bulundurulmasının da yasak kapsamına alınması gerektiğini söyledi. Bu yasakla, şiddete başvuran ve bunun kaynağını Kuran'dan aldığını savunan radikal görüşlü müslümanlara iyi bir mesaj verileceğini ifade etti.

Bu faşist söylemin etkisi henüz azalmıştı ki, İngiltere'de, Londra Merkez Camisi'nin imamı saldırıya uğradı. İngiltere'deki Müslümanlar Konseyi adlı örgüt, saldırının son aylarda artan şiddet olaylarından biri olduğunu belirtti ve İngiliz toplumunda müslüman karşıtlığının tırmandığına dikkat çekti.

Emperyalistler dinsel gericiliği kullanarak halkları kışkırtmaya ve birbirine kırdırtmaya devam ediyorlar.

Savaşta gıdasını alan tüccarlar

Abu Sehmuz Demir

Son birkaç haftadır Ortadoğu coğrafyasında yaşanan gelişmelere göz attığımızda, karşımıza savaşta gıdasını alan tüccarların çok yönlü pazarlıkları çıkıyor. Bölgenin Irak eksenli devam eden belirsiz süreci ve bu süreci ABD, İsrail ve bölge devletleri olmak üzere uluslararası güç merkezlerinin kendi lehlerine çevirme stratejileri çok yönlü olarak bölgeye dayatılıyor. Tabir yerindeyse, bu savaş tüccarları şeytanla yatıp şeytanla kalkıyorlar. Irak'taki serseri terör Şatt ül-Arap'tan Bağdat'ı aşarak, bereketli Mezopotamya topraklarının kadim Kürt kentlerinden Kerkük, Erbil, Musul vb. gibi yerlerde yönünü arayarak, günlük hayatta zemin bulmaya çalışıyor. Uluslararası güçlerin yanı sıra bölgenin gerici devletleri süreçten kendilerine vazife çıkararak, Mezopotamya'nın kadim Kürt halkına yönelik yok etme politikasında ısrarcılığı sürdürüyorlar.

Hal böyle olunca da, Mısırlı ıslahatçı aydın din adamı Muhammed Abdu'nun, Kavalalı Mehmet Ali Paşa'ya yönelik "Yaşatmayı hiç bilmedi ama öldürmeyi hep becerdi" belirlemesi bugün bölgenin gerici devletlerinin başında bulunan yöneticilere de uymaktadır.

Özellikle Türk devletinin Güney Kürdistan'a "giririm, yakarım ve saldırırım" gibi Kürtleri hakir gören kibirli, ırkçı ve şoven politikalarının bölgenin istikrarına hiçbir faydası olmayacağı gibi, halklar arası kin ve nefreti de körükleyecektir. Ortadoğu'ya hiçbir zaman dost olmayan Türkiye, İsrail gibi "en iyi Arap ölü Arap, Araplar'dan olsa olsa Yahudilere hizmetçi olur" mantığı ile hareket ederek, "Türk olmayanların Türk vatanında bir hakkı vardır, o da hizmetçi olmaktır, köle olmaktır" anlayışı ile Ortadoğu'daki zenginliğe hiçbir zaman tahammül göstermemiştir. Kendi dışındaki uluslara düşmanca yaklaşan Türk devleti, geçmişte olduğu gibi bugün de birçok kirli ittifakın kapılarını aralamaktadır. Bölge gerici devletlerinin, bölgenin sorunlarına şom yaklaşımları devam ettiği müddetçe, bırakın bölgenin içerisinde bulunduğu sorunların çözülmesini, var olan sorunların daha da derinleşmesi için birbirlerine yaslanarak, kirli bir sürecin değirmenine su taşıyorlar. Böylece bölgenin gerici devletlerinin bu gerici ve yayılmacı politikaları bölgede gözü olan güçlerin politikalarına da zemin hazırlıyor.

Son günlerde tekrar Türkiye'ye çağrılan veya gönderilen Nuri El-Malik'i, Türkiye ile İran arasında Kürtler konusunda devam eden pazarlığa müdahil olmaya çalışıyor. El-Maliki Ankara görüşmesinden sonra ayağının tozu ile İran Mollaları ile görüşmek için Tahran'a gitti ve Tahran'ın Ankara'ya ilettiği

ABD, İsrail ve bölgenin gerici rejimlerine göre, geçtiğimiz yıl İsrail'in Hizbullah'la girdiği savaş halen tamamlanmış değil. Bundan dolayı İsrail basını, Lübnan'da "yeni bir savaş kaçınılmaz" çerçevesinde psikolojik bir savaş sürdürüyor. İsrail bu psikolojik savaş ile, Lübnan'da kırılmaya hazır fay hatlarını yeniden yoklayacaktır. Çünkü ülkenin içerisinde bulunduğu kriz nedeniyle, Lübnan gün geçtikçe tehlikeli bir sürece doğru ilerliyor.

mesaj ile Ankara'nın İran Mollalarına ilettiği mesajı getirdi ve götürdü. Bu üçlünün gündemi her ne kadar Irak'taki gelişmeler, kaos ve güvensizlik ortamı olarak yansıtılsa da, ağırlıklı olarak Kürtlerin geldikleri süreç ve bölgede elde ettikleri imkanlar olup, ileriye yönelik olarak Kürtler gelişip kökleşmeden nasıl boğarız hesapları yapılıyor. Arap sultacılığının bir parçasından kurtulan Kürtler yeniden nasıl Kasr-i Şirin sürecine dahil edilebilir gibi mantıksız hesaplar ve stratejiler oluşturulmaya çalışılıyor.

Ortadoğu coğrafyasının bu yakasında bu kirli pazarlıklar devam ederken, coğrafyanın batı yakasında da Filistin halkına yönelik bir diğer kirli pazarlık revaçta. Bu pazarlığın tüccarları olan Batılı emperyalist merkezler, İsrail Siyonizmi ve Arap yarımadasındaki köhnemiş kabile hanedanları, kendi geleceklerini ve koltuklarını korumak için Filistin davasının güdükleştirilmesine çalışıyorlar. Buna rağmen, "bir dönemin devrimcisi" olarak görünen ve Oslo sürecinin mimarlarından olan, bu süreçle ilgili yazdığı 600 sayfalık kitabının hiçbir yerinde işgalden söz etmeyen Mahmud Abbas, emperyalist ve gerici güçlerin bölgeye yönelik stratejik planlarına karşı uyum siyaseti izlediği içindir ki, Filistin halkı nazarında güvenilirliğini adım adım yitirmektedir. Nitekim Faruk Kaddumi, Londra'da yayınlanan el-

Kudüs gazetesine verdiği bir demeçte, Mahmud Abbas için, "O hiçbir zaman devrimci olmadı. Silahlı mücadele ve direniş konusunda hiçbir şey bilmez. Biz Beyrut'ta mağaralarda, siperlerde, kanallarda savaşırken o bizim yanımızda bulunmadı" diyor.

Gelinen son süreçte İsrail'in özellikle Gazze'ye yönelik uyguladığı ve 1.4 milyonluk Filistinli'yi açlık ve susuzlukla terbiye etmeyi amaçlayan insanlık dışı vahşi uygulamalarının yanı sıra, İsrail'in Gazze'ye yönelik yeni işgal planına M. Abbas'ın bir itirazı yok. Geçmişte FKÖ'ye karşı Batılı emperyalist güçlerin, İsrail'in ve bölge gericiğinin yanı sıra siyasal İslamcıların yaptıkları ortaklığı bu kez El Fetih'den Mahmud Abbas ve ekibi yerine getiriyor. Oysa bundan birkaç gün önce, Ariel Şaron'dan sonra en çok Filistinli kanına eli bulaşmış olan savunma bakanı Ehud Barak, Mahmud Abbas'ın "ortaklığını güvenilmez" olarak tanımlayarak, "Filistinlilerle yakın bir gelecekte barışın hayal olduğunu" ve "en azından 5 yıl içerisinde bir barışın mümkün olmadığını ve Batı Şeria'daki kontrol noktalarını ellerinde tutmayı sürdüreceklerini" (10 Ağustos '07, Yedioth Achronot gazetesi) söylüyordu. Buna rağmen Filistin yönetimi Filistin halkının arzularını gözardı ederek Tel-Aviv'in isteklerini yerine getirirse de, siyonist yayılmacı ideolojinin önünde "özgür Filistin" gibi bir reçete bulunmuyor.

Sonuç itibarıyla, Filistin'de yapılan 2006 seçimlerinden bu yana Hamas'ın yola getirilmesi için sürdürülen uluslararası kuşatmayla inişli çıkışlı bir sürece giren Filistin mücadelesi El-Fetih ile Hamas husumetine dönüştürülmüş durumda.

Bu süreç içerisinde gerçekleştirilen Şam, Kahire ve Mekke görüşmeleri Filistin sorununa geçer akçe olmadı. Dahası İsrail "İran sınırlarımıza dayanıyor" gerekçesiyle yeni bir saldırı ve işgal hareketine zemin hazırlıyor. ABD'nin İsrail'e 30 milyar dolar tutarında hibe olarak vermek istediği silahlar da göz önüne alındığında, İsrail önümüzdeki süreçte, Hamas'a yönelik kuşatma ve İran cephesinden kopartma stratejisini hayata geçirmeye ve hatta Hamas'ın yanı sıra başka alana saldırmaya çalışacaktır. Eğer önümüzdeki süreçte Hamas'ı bertaraf edemezse, Filistin'de Hamaslı bir sürece muhatap olmak zorunda kalacaktır. Yani İsrail, Arapların oluşturduğu deniz ortasında kendini sağlama alabilmek için saldırgan ve yayılmacı bir zeminde ısrar etmeyi sürdürecektir.

ABD, İsrail ve bölgenin gerici rejimlerine göre, geçtiğimiz yıl İsrail'in Hizbullah'la girdiği savaş halen tamamlanmış değil. Bundan dolayı İsrail basını, Lübnan'da "yeni bir savaş kaçınılmaz" çerçevesinde psikolojik bir savaş sürdürüyor. İsrail bu psikolojik savaş ile, Lübnan'da kırılmaya hazır fay hatlarını yeniden yoklayacaktır. Çünkü ülkenin içerisinde bulunduğu kriz nedeniyle, Lübnan gün geçtikçe tehlikeli bir sürece doğru ilerliyor. Artı bu ülkede, eğer bir terslik olmazsa, Cumhurbaşkanlığı seçimleri önümüzdeki haftalarda başlayacak. Şimdiki Cumhurbaşkanı Emil Lahud'un görev süresi Kasım'da doluyor ve yeni Cumhurbaşkanı'nın Maruniler'den seçilmesi gerekiyor. Batı merkezleri, İsrail ve bölgedeki müttefikleri bu süreci kendi lehlerine çevirmek için Lübnan'da fay hatlarının ibreleriyle oynayacaklardır. Bundan dolayıdır ki Hizbullah da, sorunların çözülmesi için sorunun muhataplarına çağrılar yapıyor, ulusal birlik hükümetinin bir an önce kurulması çağrısını yineleyip duruyor.

14 Ağustos '07

Filistin, Irak ve Lübnan'da mikro ve kanton devletler kuruluyor... / 3

Balkanlaşma ve iç savaş sarmalında Ortadoğu

Volkan Yarasır

El Fetih-Hamas: Direnişten işbirliğine ve çürümeye...

Filistin Ortadoğu'nun parçalanma sürecine paralel bir iç çürüme ve parçalanma yaşıyor.

Hamas'la El Fetih arasındaki gerilim, Hamas'ın 2006 Ocak ayında genel seçimleri kazanmasıyla artmıştı. Gerilim kısa bir süre sonra hızla silahlı çatışmaya ve iç savaşa dönüştü.

El Fetih liderliğinin ve kadrolarının yolsuzluk ve rüşvetle anılması, Oslo "barış" sürecinin yarattığı hayal kırıklığı, Filistin'e gönderilen dış yardımların, halkın yaşadığı ağır sefaletle rağmen ya zimmete geçirilmesi ya da güvenlik aygıtına ayrılması Filistin halkını başka arayışlara itti.

Bir zamanlar Filistin kurtuluş hareketinin en önemli gücü kabul edilen El Fetih'in bu noktaya gelmesi şaşırtıcı değildi. Çünkü burjuva milliyetçi bir hareket gelebileceği sınıra ulaşmıştı ve aslına rücu ediyordu. El Fetih'in bütünüyle çürümesi için bir süreç gerekiyordu, İsrail ve ABD de bunun farkında olarak son derece sistemli hareket etti.

2000 yılının sonbaharı bu bağlamda yeni bir moment oldu. 2. İntifada başladı. 2. İntifada'nın başlamasıyla Filistin, politik ve ekonomik ablukaya alındı. İsrail devasa askeri gücüyle El Fetih'e saldırdı. Arafat, Ramallah'daki karargahına sıkıştırıldı ve ölümüne kadar bu karargahta mahkum edildi. El Fetih'e ait güvenlik güçleri etkisizleştirildi. Sistemli şekilde El Fetih zayıflatıldı. Bu süreç bir yanıyla da Hamas'ın bu konuma gelmesinin zeminlerini açtı. Hamas'ın "alternatif olarak" algılanmasına İsrail dolaylı destek verdi.

Hamas 1960'ların sonunda Gazze'de ortaya çıktı. İsrail seküler nitelikli ve ulusal karakterli FKÖ'yü dengelemek için Hamas'ı destekledi. 1970'lerde Hamas'a finansal olanaklar sundu ve güçlenmesinin önünü açtı. Yeni açıklanan belgelere göre Mossad, örgütün içinde yaygın istihbarat ağı oluşturdu. Hamas bir dönem sonra güçlenerek kontrolden çıktı ve kendi içindeki İsrail ajanlarının büyük bir kısmını tasfiye etti.

FKÖ'nün en etkili gücü El Fetih'in İsrail karşısındaki başarısızlığı, İsrail'in sürekli provokatif eylemleri Hamas'ın gelişmesini ve yaygın bir örgütlenme oluşturmasını sağladı. El Fetih'in yolsuzluk ve rüşvet batağında hızla çürümesi, Hamas'ı kitleler gözünde alternatif kıldı. Hamas'ın Arap ülkelerinden aldığı finansal destekle oluşturduğu eğitime, sağlığa ve yoksulluğa yönelik örgütlenmeler, halkın içine nüfuz etmesini sağladı ve Hamas halk nezdinde muteber bir yere geldi. Ayrıca Oslo sürecinin çökmesi, Arafat'ın iki devletli çözüme onay vermesi El Fetih'i zayıflatılan faktörler olarak öne çıktı. Bu süreci reddeden ve İsrail'i tanımayan Hamas hızla popülerleşti.

İran Devrimi'nden sonra başlayan İslami dalganın gelişimi, 1990'larda devletçi "sosyalizmin" çöküşüyle yeni bir yükselişe geçti. ABD'nin Irak'ı

işgal etmesiyle bu dalga önemli bir ivme kazandı. Başta Ortadoğu olmak üzere tüm İslam coğrafyasında, siyasal İslam ya iktidar ya da en önemli bir muhalif güç haline geldi. Hamas tüm bu faktörlerden beslendi ve güçlendi. Yine tüm bu faktörler zaafalarını ve şekilsizliğini yaratacaktı.

Genel seçimleri Hamas'ın kazanması uluslararası siyasal arenada tam bir şok etkisi yarattı. ABD, İsrail ve (biraz temkinli bir tavırla) AB bu gelişme karşısında Filistin'in destabilizasyonu yönünde adımlar attı. Filistin halkının "yanlış demokratik" yönelimi "düzeltilmeye" çalışıldı. Filistin'in en temel ihtiyaçlarını içeren ekonomik ambargo uygulanmaya başlandı. Arkasından hemen siyasal ambargo devreye sokuldu. Filistin halkı "yanlış tercihten" dönmesi için açıklıkla cezalandırıldı ve terbiye edilmeye çalışıldı.

ABD ve İsrail, Hamas'ın yaratacağı senkronize problemlerden rahatsız oldu. Hamas'ın başarısının hem moral, hem diplomatik, hem de politik sarsıcı etkileri olabilirdi. En başta Hamas'ın yarattığı meşruiyet hızla kriminalize edilmeliydi. Ve bu yönde provokatif adımlar atıldı. Diplomatik ve politik blokajlarla Hamas hükümeti, kriminal bir vaka konumuna getirilmeye çalışıldı.

1993 Oslo sürecinden başlayarak FKÖ ya da onun en etkili yapısı El Fetih, ABD emperyalizminin giderek gözde partneri olmaya başlamıştı. İsrail ve ABD Hamas'ın denetlenemez yükselişinden, daha "militan" mücadele çizgisinden ve bunun Filistin halkı içinde yarattığı moral etkiden rahatsızdı. Tarihin paradoksu işliyordu. Bir dönem FKÖ'ye karşı kullanan, korunan ve önü açılan Hamas'ın şimdi gelişimi engellenmeye çalışılıyordu ya da gelişmesi kontrol edilerek manipüle edilmesi amaçlanıyordu. Bu yönde başarılı da olundu. Filistin'de gerçekleştirilen provokasyonlar sonucu iç gerginlik artırılarak iç savaşın koşulları yaratıldı. Ayrıca Hamas ABD tarafından terörist ilan edildi.

Gazze ve Batı Şeria fiili bir hapisaneye çevrildi. Sağlık, eğitim, kamu hizmetleri ve alt yapı kurumları İsrail tarafından bombalanarak çökertildi. Filistin abluka altına alındı. ABD ve İsrail, bu süreçte El Fetih'e dayatmalarda bulundu. Hamas'ın inisiyatifini daraltan taktiklere girişti. Ayrıca gerilimin artması yönünde sistemli provokatif eylemlerde bulundu. CIA, Mossad ve bazı Arap ülkelerinin istihbaratları, başta Mahmud Abbas ve El Fetih önderleriyle birlikte Hamas'ın zayıflatılması ve etkisinin azaltılması yönünde operasyonlara girişti. Birçok El Fetih'li bu program çerçevesinde CIA ve Mossad tarafından özel eğitime alındı.

Gizli servislerin faaliyetlerini, başkanlık muhafızları adı verilen birimin silahlandırılması ve teknik kapasitesinin yükseltilmesi izledi. Bu arada ABD, El Fetih'e 50 milyon dolarlık dış yardım yaptı. Aynı süreçte daha önce Nikaragua ve El Salvador'da karşı devrimci kontraları örgütleyen, silah ve para temin eden, gerçekleştirdikleri katliamlardan birinci derece sorumlu olan kontr

gerilla uzmanı, ABD güvenlik danışmanı Elliott Abrams, Filistin'de kontra faaliyetleri örgütlemesi için devreye sokuldu.

Hamas'la El Fetih'in karşı karşıya gelmesi de uzun sürmedi. İki yapı arasındaki gerilim önce silahlı çatışmaya, daha sonra iç savaşa dönüştü. Böylece Filistin topraklarında uzun zamandan beri yaşanan kirlenme en üst boyuta ulaştı. Hamas ve El Fetih'te biçimlenen çeteleşme, Filistin davasını ayaklar altına aldı.

Çatışmalar Mekke zirvesinde hız kesti. Zirvede (Hamas'la El Fetih arasında) "birlik hükümeti" kuruldu ama hükümet ne ABD ne de İsrail hükümeti tarafından tanındı. Mahmud Abbas önce ABD'ye "birlik hükümet"inin gerekliliğini anlatmaya çalıştıysa da hızla geri adım attı.

Oslo anlaşmasından bu yana "dış yardımlarla" ve özellikle ABD'den gelen "yardımlarla" varlığını sürdüren El Fetih ya da Filistin Yönetimi tam bir bürokratik kasta dönüştü. Rant ve patronaj ilişkilerinin kirlendiği ve çürüttüğü bu yapı bırakın Filistin halkı için mücadele etmeyi, Filistin halkına karşı bir organizasyon haline geldi. ABD ve İsrail'in bölgeye ilişkin projesine uygun, yeni Filistin'in dizaynına aktif katıldı ve elde ettiği rantı bırakmamak ve iktidarda kalmak için elinden gelen her şeyi yapmaya başladı. Özellikle Hamas'ın etki gücünü kırmayı hedef olarak belirledi. Kendi dışındaki Filistinli örgütleri kontrol altında tutarak Filistin'in tek resmi temsilciliğine soyundu. Bunun anlamı ise daha fazla Amerikan dolarıydı.

ABD ve İsrail birlik hükümetinin bozulması yönünde ekonomik, diplomatik ve askeri blokajlar devreye soktu.

Aynı dönemde Suudi Arabistan'ın önderliğinde Arap devletlerinin bir araya gelmesiyle Arap Barış Planı hazırlandı.

Filistin sorununun nihai çözümü karşılığında, Arap devletleri tarafından İsrail'in tanınacağı açıklandı. İsrail bu açıklamaya ilk anda sıcak baktı. Plan, İsrail'in 1967 sınırına çekilmesini, Batı Şeria, Gazze ve Doğu Kudüs'ü kapsayacak bir Filistin devletinin kurulmasını hedef olarak belirlemişti. Ayrıca dünyanın her tarafına yayılmış Filistinli mültecilere geri dönüş hakkının tanınmasını ve tam barışın tahsis edilmesini içeriyordu.

İsrail, ilk yaklaşımını ABD'nin devreye girmesiyle terk etti. Mahmud Abbas ve Filistin Yönetimi'yle bu meselenin özel olarak görüşüleceği açıklamasıyla plan, fiilen işlevsizleşti.

Bu süreç bir yanıyla da Hamas-El Fetih koalisyonunun çöküşü doğrultusunda gelişti.

El Fetih liderliği ABD ve İsrail'in planlarına angaje olarak, Hamas'a karşı saldırıya geçti ve çatışmalar yeniden yoğunlaştı. El Fetih yarattığı fiili durumdan güçlenmeyi ve yaşadığı iç problemleri aşmayı hedefliyordu. Fakat Hamas, El Fetih'in saldırısına karşı ani ve beklenmedik bir saldırıyla cevap verdi ve kısa sürede Gazze'nin tüm kontrolünü eline geçirdi.

El Fetih de ABD ve İsrail'in desteğiyle Batı Şeria'da hakimiyetini kurdu.

Mahmud Abbas hemen olağanüstü hal ilan etti ve birlik hükümetinin lağvedildiğini açıkladı. Hamas bu açıklamaları reddetti. Abbas, Batı Şeria'da IMF'nin geçmişte Filistin danışmanlığını yapan ve ABD'de eğitim almış Salam Fayyad başkanlığında yeni bir hükümetin kurulduğunu ilan etti.

Böylece zaten bölünmüş, parçalanmış ve toprakları işgal edilmiş Filistin'de biri Gazze'de diğeri Batı Şeria'da olmak üzere fiilen iki mikro devlet yaratılmış oldu. ABD'nin Ortadoğu'ya ilişkin geliştirdiği Balkanlaşma politikası ve bu politikanın sonucu olarak mikro devletler ya da kanton devletler "inşa etme" projelerinden biri Filistin topraklarında gerçekleşiyordu.

ABD Batı Şeria'daki El Fetih yönetimini askeri ve mali olarak destekleyeceğini açıkladı. İsrail ise el koyduğu yüzlerce milyon dolarlık vergileri El Fetih yönetimine devredeceğini açıkladı. Batı Şeria'daki seküler nitelikli, Gazze'nin şeriata dayalı mikro devletlerine vurgular yapıldı. İsrail ve ABD, Gazze'ye yönelik blokajı sürdürdü ve ambargo politikalarını ağırlaştırdı. El Fetih/ FKÖ Yönetimi ödüllendirilirken Gazze cezalandırılarak "terbiye" edilmeye çalışıldı, çalışılıyor. Gazze "sosyolojik deney" alanına çevrilerek halk adeta kobaylaştırıldı. Gazze halkının açlıkla, sefaletle köleleştirilmesi, onurlarının kırılması ve Hamas'tan kopması hedefleniyor.

Anlaşılan o ki Gazze'deki "sosyolojik deneyler" son derece vahşice uygulanmaya devam edecek. Hatta bu yeni durumun Ortadoğu'da gerçekleşebilecek inisiyatif dışı gelişmelerde uygulanacak taktikler konusunda ABD ve İsrail'e politik laboratuvarlık yapması büyük bir olasılıktır. Gazze uluslararası kamuoyunda "hiç ülke, olmayan ülke" konumuna getirilmeye çalışılıyor. Tıpkı Afganistan ve Irak'ta olduğu gibi. Burada ne yaşanırsa yaşansın (açlık, ölüm, katliam, işkence) artık her şey kanıksanmıştır.

Önümüzdeki süreçte ABD ve İsrail'in Mahmud Abbas yönetimine emperyalist "barışı" dayatması kaçınılmaz gibi gözüküyor, bu bir yanıyla da yeni işgaller ve saldırılar anlamı taşıyor.

Yakın geçmiş, El Fetih'in verdiği bütün tavizlere rağmen ABD ve İsrail tarafından aşağılandığını gösterdi. İsrail 2005 yılında Batı Şeria'da yeni yerleşim bölgeleri inşa etmeye başladı. Bu bölgelerin, yapımı süren utanç duvarının bitmesiyle ilhak edilmesi hesaplanıyor. İlhak, Batı Şeria'nın % 47'sini kapsıyor. İlhak politikaları ve utanç duvarıyla Filistin toplumunun gettolara ve askeri bölgelere hapsedilmesi amaçlanıyor.*

İsrail utanç duvarının tamamlanması için zaman kazanmaya çalışıyor. Mahmud Abbas yönetiminin kendi güdümünde hareket etmesi İsrail'e büyük avantajlar sağlıyor. Gazze'deki ve Batı Şeria'daki iki mikro devletin varlığı Filistin davasını kirletirken, Siyonist politikaları güçlendiriyor.

Fakat işler beklendiği gibi de gitmeyebilir. Batı Şeria'da Hamas'ın ciddi bir etkiye sahip olması, Gazze'dekine benzer bir gelişmenin (en pespaye işbirlikçiliğin kitleler nezdinde yarattığı atmosferin de etkisiyle) Batı Şeria'da da yaşanmasını beraberinde getirebilir.

Bu durumda İsrail'in topyekün saldırıya geçme olasılığı yüksektir.

Ama Filistin ve davası artık kirletilmiştir. Ancak Filistin halkının ayağa kalkmasıyla ve tüm bu asalak, çürümüş, çeteleşmiş yapılanmalardan ve örgütlerden kurtulmasıyla yola devam edilebilir. İntifada ruhu yeniden kazanılabilir.

Onun dışında Filistin, emperyalist politikaların yeni deney alanı olarak kullanılacaktır. Bu da kan, gözyaşı, ölüm ve her şeyden öte onursuzluktur.

Ortadoğu'da şeytanın tırpanı: Mikro devletler, mikro milliyetçilik ve dincilik

ABD yönetimi, Lübnan'a binlerce bombanın atılmasını ve binin üzerinde insanın katledilmesini Yeni Ortadoğu'nun "tanıtım kokteyli" olarak gördü ve Lübnan'daki siyasal ortamı "yapıcı kaos" olarak tanımladı. Bu "yapıcı kaos"un bölgenin bütününe sarması yönünde adımlar atılmaya başlandı.

Irak'ta bataklığa saplanan ABD, hem iç politik dengeler, hem de Ortadoğu'da yaşanan sürecin etkisiyle yeni strateji oluşturma çabalarına girişti.

Ortadoğu'nun bir kan gölüne çevrilmesine neden olacak projeler hayata geçirilmeye başlandı. ABD bu yönde özellikle kendine bağlı işbirlikçi ülkeleri devreye sokmaya çalışıyor. Öte yandan bir paradigma vardiyası içine girerek "tek kutupluluk" paradigmasını ve bu paradigmayı oluşturan temel argümanları terk etmeye başladı. Bölgenin kolektif sömürgecilik tarzında yeniden dizayn edilmesi yönünde girişimlere başladı. Özellikle bu girişimler, Lübnan'da yaşandığı gibi bir dizi gerilimin ve provokatif gelişmenin önünü açabilir.

NATO'nun yeni dönem misyonlarındaki değişimleri de bu sürecin bir parçası olarak okumak gerekir.

NATO'nun 28-29 Kasım 2006 Riga toplantısında küresel askeri tahakkümün yeni biçimlenişini ortaya koyacak kararlar alındı. Zirvede yeni askeri-politik strateji tartışıldı ve NATO'nun Avrasya'daki rolü, aktüel planda Afganistan'daki ilişkileri ele alındı. Riga zirvesinde NATO'nun önümüzdeki 10-15 yıllık stratejisi belirlendi. Strateji kapsamında Acil Mukabele Gücü'nün (NRF) operasyonel yeteneğinin artırılması kararı verildi.

2002 Prag zirvesinde 25 bin askerle kurulma kararı alınan NRF, ancak 2004 yılında 6 bin dolayında askerle göreve başladı. Kriz anında 15 ile 30 gün içinde harekete geçebilme yeteneğine sahip NRF, yeni kararlarla dünyanın her yerinde savaşmaya hazır tutulacak konuma getirildi. NATO bu öncü askeri gücüyle bir yandan Rusya ve Çin gibi rakip emperyalist güçlerin hamlelerini kırmayı, diğer yandan emperyalist projelere karşı direnecek halkları ve toplumsal patlamaları engellemeyi, kontrol altına almayı hedefledi.

NATO, bu askeri dönüşüme bağlı olarak müdahale alanını Transatlantik hattının dışına taşıdı. Zaten Afganistan işgaliyle bu yönde adımlar atılmıştı. 2004 NATO İstanbul zirvesinde "Akdeniz diyalogu" metni çerçevesinde Kuzey Afrika ve Doğu Akdeniz ülkeleriyle temasa geçildi. Bu zirveyle Akdeniz ve çeperindeki coğrafyalar NATO'nun fiili müdahale alanı içine alınmış oldu. Ayrıca NATO'nun Asya'da etkin bir güç olması yönünde Güney Kore, Japonya, Avustralya ve Yeni Zelanda'nın üyeliğe katılması hedeflendi. Bunun yanında kıta Avrupa'sında Soğuk Savaş döneminde etki alanı dışındaki ülkeler; Arnavutluk, Hırvatistan, Makedonya, Bosna-Hersek, Karadağ ve Sırbistan'ın üyeliğe alınması gündeme geldi. Ardından Ukrayna ve Gürcistan'ın üyeliği devreye girecek. Ermenistan'ın bu sürece dahil edilmesi düşünülüyor.

Rusya'nın bu ülkeler üzerindeki nüfuzunun kırılmasına bağlı olarak bu ülkelerin üyeliğe kabulü hedeflendi. Şimdilik ilişkiler "yoğunlaştırılmış işbirliği programı" çerçevesinde yürütülerek, NATO'ya üyelik zeminleri hazırlanıyor. Bundan sonraki süreçte, Kafkas bölgesi ve Türki Cumhuriyetlerde Rusya'nın nüfuzunun kırılması yönünde "yeni kadife devrimler" yani kapitalist stabilizasyon programları gerçekleştirilebilir, ayrıca farklı komplolar, kontrgerilla operasyonları ve iç savaş politikaları devreye sokulabilir.

NATO'nun yayılma ve genişleme alanına

bakıldığında ilginç bir tablo ortaya çıkıyor.

NATO emperyalist hegemonyanın savaş aygıtı ve küresel bir askeri güç olarak bir yandan Doğu ve Güneydoğu Asya'yı genişleme kapsamı içine alarak, öte yandan Kuzey Afrika'dan Kafkas coğrafyasına ve Karadeniz çeperine kadar olan coğrafi alanı da etki alanı içinde tutarak; Ortadoğu, Hazar bölgesi ve Kafkaslar'daki enerji kaynakları, enerji yolları, kıymetli madenlerin güvenliğinden sorumlu savaş örgütü konumuna geliyor.

Ayrıca bir işçi cehennemi ya da ucuz işgücü deposu olan Güneydoğu Asya'da uluslararası tekellerin güvenliğini sağlamak için bu bölgedeki Güney Kore, Japonya, Avustralya ve Yeni Zelanda'nın NATO üyeliğine alınması gündeme getirildi. Bu ülkelerin NATO üyeliğine alınmak istenmesinin bir başka nedeniyse, Güneydoğu Asya hatta Orta Asya'da Rusya ve Çin'in hegemonyasını daraltmak ve zayıflatmaktır.

NATO, dominant güçleri olan ABD ve İngiltere'nin ya da Anglo-Amerikan emperyalizminin Ortadoğu, Avrasya, Orta Asya, Güneydoğu Asya ve Kuzey Afrika'ya yayılma stratejisine uyumlu bir konumlanış içine girerek, bu stratejinin ya da küresel tahakkümün savaş aygıtı olarak misyon yükleniyor. Bu süreç içinde birçok çelişkiyi ve çatışkıyı taşımaktadır. Avrupa Birliği'nin başat ülkeleri olan Almanya ve Fransa'nın tavrı, Çin ve Rusya'nın hatta Japonya'nın yönelimleri süreci etkileyecek ve belirleyecektir.

Bu arada kolektif sömürgecilik yönünde Almanya ve Fransa merkezli AB'yle girilen ilişkiler önem taşımaktadır. Afganistan savaşının giderek NATO savaşı haline dönüşmesi, Taliban direnişine karşı savaşan NATO güçlerinde daha çok Avrupa Birliği'nden gelen askerlerin yer alması dikkat çekmektedir. Ayrıca Lübnan'a gönderilen UNIFIL ağırlıklı olarak AB ülkelerinden gelen askeri birliklerden oluşturuldu.

(Devam edecek...)

* Utanç duvarı, Filistinlilere tarihi topraklarının sadece % 12'sini bırakırken, bu toprakların % 78'i İsrail işgali altında kalıyor. Duvardan dolayı Kudüs'te yaşayan 200 bin Filistinli fiilen hapisanede yaşamaya mahkum oluyor. Utanç duvarı sömürgeci Siyonist politikaların bir simgesi olarak yükseliyor ve Filistin'i kalbinden vurarak, parçalıyor. Duvarın, İsrail toplumunun kolektif bilinçaltına hitap eden ve İsrail devletinin korkunun üzerinden kendini meşrulaştırmasını sağlayan yönleri bulunmaktadır. İsrail devleti kolektif paranoya yaratarak, siyonist politikalarını hayata geçirmek istiyor. Duvar, işgal altındaki toprakların Araplardan arındırılması ve İsrail'in "saf ve arı" bir Yahudi devletine dönüştürülmesi yönünde önemli bir adımdır. Sharon'un Kadima'yı kurduktan sonra izlediği "tek taraflı barış" politikasının ve İsrail'deki bazı siyasi kanatların savunduğu "ılımlı" politikaların özü de buraya dayanmaktadır. İsrail nüfusu 7 milyondur ve nüfusunun bir bölümü Arap'tır. Bunun dışında yalnızca Batı Şeria'da 3,5 milyon Filistinli yaşamaktadır ve bu sayı hızla artmaktadır. Bu demografik tablo İsrail devletinin özel manipülasyonlarıyla bir korku zemini olarak gösterilmektedir. İsrail toplumu bu ve benzeri korku figürleri, simgeleri ve olgularıyla giderek bir paranoya toplumuna dönüşmektedir. Siyonist politikalar paranoyadan güç alırken, paranoya siyonist politikalarla daha da kökleşmektedir. Duvar bu yönüyle, siyonist politikalara zaten içkin olan öjenist politikaların alenileşmesinin simgesi olacaktır. Duvarın ötesi bir taraftan ucuz emek rezerv alanına dönüşürken, diğer taraftan ırkçılığın, diskriminasyonun ve ötekileştirmenin simgesi haline gelecektir.

Kavel Müzik Grubu'yla devrimci sanat üzerine konuştuk...

“Yeni bir dünya, yeni bir kültür iddiasıyla yola çıktık!”

- Kavel Müzik Grubu olarak çalışmalarınızı ne kadar zamandır sürdürüyorsunuz?

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi 5. yılına girdi. Bizler işçiyiz. Bu nedenle düzenli olarak Çiğli İşçi Kültür Evi'nin çalışmalarına katılıyorduk. İlk başta üç işçi olarak bir müzik grubu oluşturma kararı aldık. İki yıl boyunca İşçi Kültür Sanat Evi müzik grubu olarak etkinliklere çıktık. Müzik çalışmaları düzenli bir hale geldi. Kendini aşan bir çalışma sistemi oluşturduk. İki yıl belli bir yol aldıktan sonra grubumuza bir isim koymaya karar verdik. Yaklaşık 5 yıldır Kavel Müzik Grubu olarak çalışmalarımızı sürdürüyor, etkinliklere katılıyoruz.

- Grubunuza neden Kavel adını verdiniz?

Bilindiği gibi Kavel Kablo Fabrikası, 29 Ocak 1963 yılında bir direnişe tanıklık etmiş ve sendikalaşma hakkını kazanmıştı. Bizler de Kavel işçilerinin haklı mücadelesinde gösterdikleri kararlılık ve direniş ruhundan besleniyoruz. Bizler kendimizi barlarda-kafelerde varetmek derdinde değiliz. Bizler mücadele alanlarında boy verdik ve böyle olmaya devam edeceğiz. Yapılan her eyleme, her etkinliğe sesimizle ve yüreğimizle katkı sunmaya çalışıyoruz. Nerede bir eylem, nerede bir direniş varsa, Kavel Müzik Grubu, Kavel işçilerinin direnişi ruhuyla, mücadele ruhuyla orada olacak.

- Müzik tarzınızdan bahsedebilir misiniz?

Biz devrimci bir müzik grubuyuz. Bizim iddiamız “Yeni bir dünya, yeni bir kültür” yaratmak. Emperyalist-kapitalist sistem insanlara bireysel kurtuluşu empoze ediyor. Emperyalizmin yoz kültürünün dayatıldığı bir ortamda, emekçileri gerçekten insanca yaşayabilecekleri bir dünya olabileceği gerçekliğine yeniden inandırmak için devrimci müzik yapıyoruz. İşçi ve emekçilere empoze edilen umutsuzluğa alternatif olarak, onların gelecek umutlarını taze ve diri tutan bir müzik ve sanat anlayışıyla hareket ediyoruz.

Burjuvazi her alanı kendi sınıfsal çıkarına göre şekillendiriyor. Yasaları, eğitimi, sanatı, ekonomiyi vb.

herşeyi... Biz de kendi sınıfsal çıkarlarımız doğrultusunda sanat yapıyor ve sanatı en etkili bir şekilde yapmaya çalışan devrimci sanatçıları örnek alıyoruz. Ayrıca bu sistemde sanat ayrıcalıklı bir elitin işidir. Kültür ve sanatın dar bir elitin işi olmaktan çıkarılıp, kitlelerin olağan toplumsal etkinliği haline geleceği, bütün sınıfsal ayrıcalıklarından kurtulmuş, kelimenin gerçek anlamıyla özgür olacak bir toplum ve sanat için mücadele ediyoruz. Biz arabesk müzik gibi ruhumuzda faça izleri bırakan ezgilerle uğraşmıyoruz. Biz umudu, kavgayı, insan olmanın erdemini anlatan ezgiler yapıyoruz. Enstrümanlarımızın buna hizmet etmekten başka bir amacı yok. İşçi ve emekçileri müziğimizle mücadeleye davet ediyoruz.

Biz Grup Kavel olarak, her türlü milliyetçiliğe, gericiliğe ve faşizme karşı proleter kültür ve sanatın en önemli özelliklerinden birisi olan enternasyonalist dayanışmayı da ezgilerimizde ifade ediyoruz. Farklı dillerden halk ezgilerini, etnik müzikleri bozmadan yorumlamaya çalışıyoruz. İçinden geçtiğimiz süreçte emperyalist ABD ve siyonist İsrail tarafından Ortadoğu’da uygulanan katliama, Kürt halkına yönelik imha ve inkar politikalarına karşı “Yaşasın halkların kardeşliği!” şiarı altında söylenecek ezgileri yorumlamanın anlamlı olacağını düşünüyoruz.

- Bundan sonraki hedefleriniz nelerdir?

Üç yılı aşkın bir süredir emek harcıyoruz. Bu emeğin karşılığını almak için eğitime ihtiyacımız var. Bunun ilk adımlarını atmış bulunuyoruz. Bunun dışında Kavel’in kendi besteleri var, bunları geliştirmeye çalışıyoruz. Ayrıca bir tanıtım CD’si çıkarmak gibi bir hedefimiz var. Daha uzun vadede, daha profesyonel bir çalışma ile işçi ve emekçilere ulaşmak istiyoruz.

- Her yıl Mamak’ta İşçi Kültür Evleri’nin gerçekleştirdiği kültür ve sanat festivaline katılıyorsunuz. Festival hakkında ne düşünüyorsunuz?

Yerel bir çalışmanın ürünü olan Mamak Festivali önüne koyduğu hedefler doğrultusunda, deneyimleri ile birlikte güçlenerek ilerlemektedir. Düzenlenen festival de işçi sınıfının sermayeye karşı vermiş olduğu savaşta kültürel alanda kazanılmış bir mevzinin ürünüdür. Birçok şey gibi festival de bizler için amaç değil araçtır. Ve bizler İşçi Kültür Evleri olarak bir yıllık çalışmamızın ürünlerini bu festival aracılığı ile işçi ve emekçilere ulaştırıyoruz. Yanısıra Kültür Evleri çalışanları olarak zengin deneyimlerle bir sonraki yıla sağlam adımlarla hazırlanıyoruz. Ayrıca festivalimiz devrimci müziğin, devrimci sanatın, devrimci tarzın ve anlayışın kitlelerle paylaşıldığı ve onlara maledilebildiği bir etkinliktir. Bizim gerçekleştirdiğimiz festival kitleleri eğlendirme, para kazanma amaçlı değildir; tersine sistemi teşhir etmeyi amaçlayan, politik içeriği güçlü bir etkinlik olarak gerçekleşmektedir. Biz de Grup Kavel olarak kendi ürünlerimizi kitlelerle paylaşma imkanı buluyoruz. Kitlelerin bu tür devrimci içerikli festivallere ilgi göstermesi festivalin başarısının bir göstergesidir. Bunun devamı biz devrimcilerin ortaya koyduğu çabayla gelecektir.

- Son olarak neler söylemek istersiniz?

Bizler “Yeni bir dünya, yeni bir kültür” iddiasıyla ortaya çıktık ve bugüne kadar bu iddiamızın arkasında eksikliğiyle-fazlasıyla durduk. Bu röportajı okuyanlara şunu söylemek istiyoruz: Her şeyi yozlaştıran, bencilleştiren, çürüten, bedeller ödenerek yazılmış ve söylenmiş ezgi ve marşları içki şişelerine sıkıştıran bu sisteme karşı “Yeni bir dünya, yeni bir kültür” iddiamızı birlikte büyütelim.

Son olarak Kemal Özer’in şirinden bir parça ile bitirmek istiyoruz:

“Haydi bir türkü söyleyelim,
değişen sözcüklerle bir türkü,
ezgisi daha önce bilinmeyen,
bir türkü söyleyelim hep birlikte...
kuruyan dudakları ıslatmak için,
soğuyan alınları ısıtmak için,
bir daha söyleyemeyecek olan,
kızlar için söyleyelim, oğullar için,
herkes dağılıp gittikten sonra,
bir başına kalanlar için söyleyelim...
tırpanı parladığı zaman acıların,
yüreklere biçilen analar için...
her şey sussa bile biz söyleyelim,
gözler alışsa bile gördüklerine,
kararmaya yüz tutsa da ateşin belleği,
bitince başlayalım yeniden söylemeye...
haydi hep birlikte bir türkü...”
- Teşekkür ederiz.

OSİM-DER’de seçim değerlendirmesi

OSB-İMES İşçileri Derneği 11 Ağustos günü “Seçimler sonrası siyasal atmosfer ve önümüzdeki görevler” başlığı ile bir panel gerçekleştirdi. Panelde güncel siyasal tablo tartışıldı. Seçimler öncesi süreç ve bugün açığa çıkan tablonun bir değerlendirmesi yapıldı. Seçim sonuçları ile birlikte tek başına hükümete gelen AKP’nin ve sermaye sınıfının bundan sonraki süreçte işçi sınıfına yönelteceği saldırıların altı çizildi. Açığa çıkan tabloda işçi sınıfının ve sınıf devrimcilerinin sorumlulukları tartışıldı.

Sınıfı bekleyen saldırılar kapsamında bugün gündemde olan TİS süreçleri tartışıldı. THY,

Telekom gibi işletmelerde ve tekstil sektöründe TİS’lerde yaşanan grev süreçleri anlatılarak bu çerçevede sınıf devrimcilerine düşen görevler vurgulandı.

Ayrıca “Bin Umut” adaylarının meclisteki tablosu ve DTP tabanında yaşanan kaymanın politik karşılığı tartışıldı.

Panelde sermayenin azgınlaşacak saldırılarına karşı sınıf mücadelesinin ve dayanışmasının yükseltilmesi vurgusu öne çıktı. Panel soru-cevap bölümüyle birlikte canlı tartışmaların yapıldığı verimli bir atmosferde gerçekleşti.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

“Bu makine de faşistleri öldürür!”

ABD’de büyük bunalım yıllarında elinde gitar Amerikan folk müziğini yoksullar için söyleyen bir adam dolaşıyordu. İşçi sınıfının ve tüm ezilenlerin isyanını kendi bildiği dille müziğine yansıtan Woody Guthrie (asıl adı Woodrow Wilson Guthrie) daha 15 yaşında trenlerde dolaşmaya başlamıştı. Tüm deneyimini gitarıyla gezdiği işsiz ve göçmen kamplarındaki insanlarla paylaştı. Bir yandan müziğini yaşatmaya diğer yandan da ailesini geçindirmeye çalışan Woody Guthrie gitarına “this machine kills fascists” (bu makine faşistleri öldürür) yazmıştı. Müziğin efsane ismi II. Dünya Savaşı’ndan etkilenerek bu sözü yazmıştı. Yaptığı müziğin insanları birbirine yaklaştıracaklarını ve bunun faşizmin panzehiri olduğunu düşünüyordu. Buna uygun bir duruşla üretim yapıyordu.

O’nun arkasından birçokları geldi. Bunlardan biri olan ve Rage Against The Machine, ardından Audioslave gruplarında gitar çalmış Tom Morello da gitarına Guthrie’ye ithafen “bu makine de faşistleri öldürür” yazdı. Morello daha önce Rage Against The Machine grubuyla New York borsasının tarihinde ilk kez erken kapanmasına neden olan konseri vermişti. Benzer bir şekilde çaldığı gruplarla beraber Zapatistalara destek vermekten savaş karşıtı gösterilere katılmaya dek varan birçok konsere katıldı. Tom Morello’yu ağzına polisin attığı gaz bombasından korunmak için bağladığı eşarpla eylemlerde görmek mümkün. Los Angeles’ın dünyanın en pahalıları arasına girebilecek otellerinde çalışanların sendikal hakları için yaptıkları gösteri esnasında tutuklanan Morello, tutuklanmadan hemen önce şöyle demişti: “Onlara destek olduğumuzu göstermek için buradayız, onların sendikalaşmasına yardım etmek, bu otellerin sahiplerinin kazandığı milyon dolarların yanında

fakirlik sınırının altındaki ücretlerini yükseltmek için buradayız”.

Tom Morello, The Nightwatchman adını kullandığı ilk solo albümüne ‘One Man Revolution’ adını vermiş. Albümle aynı ismi taşıyan şarkıdaysa; “Tek kişiyim ben/ Tek kişi/ Tek kişilik bir devrimim/ Havana’nın caddelerinde/ Sarıldılar bana, öptüler beni/ Playboy Mâlikhanesi’nde/ Listede yoktu adım” diyor. Şarkı şöyle devam ediyor: “Kâbuslarımda/ Caddeler alev alev yanıyor/ Rüyalarımda da öyle/ Los Angeles’ın sokaklarında/ Tanırlar beni/ Bilirler adımı”. Albümündeki şarkılar içinse “2007 yılında işçi sınıfı mücadelesine dair yazılması gereken şarkılar olduğunu düşünüyorum. Mesela ‘Union’ (Sendika) şarkısı” diyor. Şarkının sözleri şöyle: “Nereleri daha çok acıyacaksa oraya vur/ Seni besleyen eli ısır/ Birkaç uyarırlar seni/ Sonra gözetim altına filan alırlar/ Ceza da verirler belki/ Ama biliyorum ben nerede durmam gerektiğini/ Grev hattının en önünde benim yerim/ Kendi yaşadıkları dönemde savaşan Joe Hill ve Caesar Chavez gibi...”

Tom Morello kendini bir sosyalist olarak

tanımlıyor. Ancak yaptığı “tek kişilik devrim” şarkısının soldaki böylesi bir örgütsüzlük atmosferi ile çelişiyor olmasını da bir röportajında şöyle cevaplıyor: “Çocukluğumdan beri hem rock gruplarında, hem de her türlü sol örgütlenmede aktif rol aldım. Ama insan bazen tek başına hareket ettiğinde kendini daha rahat ve özgür hissediyor. Mesela Rage Against The Machine zamanlarında herhangi bir hayır konserine çıkmaya karar verebilmek için grubun biraraya gelip tartışmasını beklemek zorundaydım. Katılmaya karar verdiğimizde de bu fazla masraflı ve gösterişli bir hal alıyordu. Şimdi bir yerden çağırıldıklarında elime gitarı alıp gidiyorum! ‘tek kişilik devrim’ dediğim bu... Çok kişisel şarkılar da yazabilirsin, ülkenin köpeklere yem edildiğini görmene rağmen, gayet burnu havalarda, kendinden memnun takılabilir, bilgisayar oyunu oynamayı tercih edebilirsin. Ama Beyaz Saray’da bir savaş suçlusunu otururken, buna karşı bir şey yapmazsan, geceleri nasıl uyuyabilirsin ki?”

Morello tüm dünyaya saran kapitalizme karşı duruşunu da şöyle özetliyor: “Rock yıldızlarının ellerindeki etkileme gücünü ve paralarını, daha pahalı yeni otomobiller almak yerine Afrika’da açlığı durdurmaya kullanmalarını olumlu bulurum. Ancak ben daha devrimci bir duruşun yanındayım, reformist değil.”

Kapitalizmin tüm “hükümdarlık” gösterilerine rağmen bugüne kadar sokaklarda “Yaşasın kapitalizm” sloganlarını hiç duymadık. Sokakları hala daha güzel günler için umut besleyenlerle doluyor ve onların seslerine ev sahipliği yapıyor. İşte bu yüzden burjuvazinin korkusu hala yaşıyor. Dünyanın her köşesinden kapitalizme karşı sesler yükselmeye devam ediyor. Kapitalizmin ürettiği herşey sabun köpüğü gibi kaybolurken ona karşı duranların herşeye rağmen yaşamaya ve direnmeye devam ettiğini görüyoruz. Tom Morello da gitarıyla ve müziğiyle kapitalizme ve onun yarattığı yıkıma kendi cephesinden bir yanıt vermeye çalışıyor.

Festivali birlikte örgütlüyoruz!

Bu yıl emperyalist barbarlığa, kapitalist sömürüye ve faşist saldırganlığa karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği çağrısıyla birleştirdiğimiz 4. Mamak Kültür Sanat Festivali’nin çalışmasını yoğun bir çalışmayla sürdürüyoruz. Yoksulluğa ve yozlaşmaya karşı Mamak’ta dalgalanan bir mücadele bayrağı olan festivali Mamaklı işçi-emekçilere maletmeye dönük bir planlama ile hareket ediyoruz. Bir yandan atölye çalışmalarını başlatırken, diğer yandan birlikte örgütlenme çağrısı yapan materyallerimizi devreye soktuk. 2 bin çağrı bildirisini emekçilerle birebir konuşarak dağıttık. Atölye çalışmalarını da büyük ölçüde başlattık. Mamak İşçi Gençlik Kültür Evi’nde gençlik toplantıları örgütlü bir tarzda ilerliyor. Festivalin daha işlevli bir kitle aracı olabilmesi üzerinden canlı tartışmalar yapıyor, gençliği devrime kazanma bakışıyla çalışmayı örgütlüyoruz.

Birebir gerçekleştirilen birlikte örgütlenme çağrısını Kızıl Bayrak gazetesinin dağıtımı ile birlikte yapıyoruz. Gazetemizi festival

çalışmasını bütünleyen bir araç olarak değerlendirmiş durumdayız. Bu hafta yaklaşık 350 gazeteyi Mamaklı işçi ve emekçilere ulaştırmış olduk.

Ev ziyaretlerinde ve dağıtımlarda seçim sonuçları, genel olarak sermayenin saldırıları ve festival üzerine tartışmalar yapıyoruz. Birçok olumlu yanıtı daha şimdiden aldık ve birçok emekçiyi festivalin örgütlenme sürecine katmaya başladık.

Festivalin politik gündemlerini işleyen ve festivale çağrı yapan 10 pankartı bölgeye astık. Bütünlüklü bir festival çağrısıyla çalışmayı örgütlüyoruz.

Geçmiş yılların da deneyimi üzerinden Mamaklı emekçiler bu yıl festivali daha ileri bir düzeyden sahipleniyorlar.

4. Mamak Kültür Sanat Festival Komitesi

Kadın kermesi 22 Ağustos’ta!

Mamak İşçi Kültür Evleri’nin yoksulluğa ve yozlaşmaya karşı yükselttiği mücadele çağrısı olan festivalin en önemli özelliklerinden birisi de birlik ve dayanışma kültürünü faaliyetin içerisinde var edebilmesidir. Bu yanıyla Mamak İşçi Kültür Evleri Kadın Komisyonu emekçi kadınlara dönük yürüttüğü çalışmasını festival sürecinde birlik ve dayanışma kermesi ile sürdürecektir.

Bencilliğin ve bireyciliğin düzen tarafından aşılandığı bir süreçte Mamaklı emekçi kadınlar birlik ve dayanışma kermesini sahiplenerek güçlü bir dayanışma ağı oluşturmaya başladı. 4. Mamak Kültür Sanat Festivali ile üç yıllık deneyimi daha ileri bir düzeye taşımak hedefiyle bu yıl kadın komisyonu olarak bir kez daha “Birlik ve Dayanışma Kermesi” düzenliyoruz.

Ev ziyaretleri ile kermes davetiyelerimizi dağıtıyor ve afişlerimizi yapıyoruz. Ayrıca bu yıl festivali Mamaklı emekçi kadınların bir kürsüsü haline getirmeyi hedefliyoruz. Mamak İşçi Kültür Evleri Kadın Komisyonu olarak 22 Ağustos’ta düzenlemeyi düşündüğümüz kermeste emekçi kadınların tüm katkılarını sergileyecek ve sohbetler gerçekleştireceğiz.

Mamak İşçi Kültür Evleri Kadın Komisyonu

Kölelik istemiyorsak birlik olalım!

Bizleri köle gibi gören patronlar düşük ücretleri dayatıyorlar. Bunun bir örneğini biz de yaşadık. Patron ustabaşı aracılığıyla 6. ayda zam yapmayacağını söyledi. Biz de bunun üzerine öğle yemeğinden sonra arkadaşlarla konuştuk ve zam istemek konusunda onları ikna ettik. Biz patronun yanına konuşmaya gitmeden onun haberi oldu, hemen ertesi gün bir toplantı yaptı. Şirketin durumunun iyi olmadığını, borçlarının olduğunu, işyerinde herşeyin senetli olduğunu, bizlerden verim alamadıklarını, fason çalıştıkları fabrikanın da onlara zam yapmadığını, kendilerinin de bizlere zam yapma imkanlarının olmadığını anlattı. “Bizler de sizlere para kazandırmak isteriz” dedi. Bizlerin onlara maliyetimizin 410 Ytl’lik ücretlerimiz olmadığını, sigorta ve yemek masraflarıyla bir milyarı bulduğunu söyledi. “Yapacağımız en iyi şey herşeye rağmen %5 zam olacak” dedi.

Sonra sözü bizlere verdi. Bir arkadaşımız bizlerin

de durumunun kötü olduğunu, borçlarımızın olduğunu, onlardan daha kötü durumda olduğumuzu anlattı. Hemen karşılık olarak “bizlerin yapabileceği bu” diyerek isteyen işten ayrılabilceğini söyledi. Başka bir arkadaş işçiyi işten atmanın kolay olduğunu, asıl işin işçilerin hakkını vermek olduğunu ekledi.

Daha sonra sözü ben aldım. Patrona borçlarımızı bizler için mi yaptığını sordum, trilyonluk yazlık yaparken, işyerine milyarlık makineler alırken bu borçları düşünmesi gerektiğini söyledim. “Bizleri bir makinede değil üç makinede 10-12 saat vardiyalı çalıştırırsanız verim alamazsınız” dedim. “Fason çalıştığımız fabrika size zam yapmıyor ama yaptığımız iş sayısı üç-dört katına çıkıyor, para kazanamıyorsanız kapatın, zararına iş yapmayın, işçilerin birine sorun bakalım sizden memnunlar mı” dedim. Tüm bu gerçekler karşısında bir tek kelime söyleyemedi.

İşçilerden bazıları toplantı sonrası, “Hiç kimse bu durumdan memnun değil ama bu koşulları birçoğu kabul etti, hiç yoktan iyiyidir. Zaten devlet de bu kadar zam verdi” dedi. Kimisi de daha iyi bir iş bulabilmenin imkanlarına bakmaya ve işten ayrılmaya karar verdi. Bazıları içinden patrona küfretti, bazıları da daha az çalışmaya başladı.

Tüm bunlar tekil tepkiler. Zaten onlar bizleri yalnızlaştırmaya, bireysel davranmamızı sağlamaya çalışıyorlar. Bizleri böyle güçsüz görüyor ve istediklerini dayatıyorlar. Bizlerin yapması gereken örgütlü bir şekilde hareket etmek.

Doğu Sanayi Sitesi’nden bir metal işçisi

Patronlar kârlarının peşinde!

Ben devrimci bir işçi olarak çalıştığım işyerinde faaliyet yürütmeye başladım. Bunun için çalıştığım fabrikaya belli yayınlarla seslenmeye başlamıştık. Yaptığımız çalışmanın tam anlamıyla karşılığını alamadık da, işyerinde duyarlı işçilerin olması nedeniyle kısmen bir sonuç ürettik.

Fabrikada yaşadığımız sorunlara karşı geçen gün arkadaşlarımız bildiri dağıttılar. Dağıtımın ardından yaşanan olaylar bizden ne kadar korktuklarının bir göstergesiydi. Önce bildiri dağıtan arkadaşlarımızı engellemeye çalıştılar. İşçilerden arkadaşlarımızı ve bildirilerimizi sahiplenilenler oldu. Daha sonra patronun yönetim kadrosu bildiri alan işçilerin isimlerini güvenliğe yazdırarak engellemeye çalıştılar. İşçilerin bu olaydan çekinmeleri nedeniyle fabrikada belli bir sessizlik yaşandı. Akşama doğru patron işçilerle toplantı yapmaya karar verdi, bir saat erken paydos ettik.

Patron sözlerine Türkiye’deki ekonomik sistemin ne kadar alçak ve kaypak olduğundan bahsederek başladı. Ardından kendi yaşadığı sorunları anlatmaya koyuldu. Yaptığı anlaşmaların ve işlerinin bozulmasından, çektiği ekonomik sıkıntılardan bahsetti. Bu yüzden işçilerin parasını veremediğini anlattı. Fabrikada ücretler zamanında ödenmiyor. Bütün işçilerin içeride birikmiş parası vardır ve yıllardır patron bu durumu düzeltteceğini söylüyor. Bu konuşmaların ardından patron işçilerden kendisini zor durumda bırakacak bir şeyler yapmamasını istedi ve herkesin durumunu düzeltteceğini söyledi.

Ardından AKP hükümetinden bahsetti ve önümüzdeki dönemin daha iyi geçeceğini ama herkesin sabırlı olmasını gerektiğini söyledi. Kendisinin AKP’li olmadığını, ancak hükümetin daha iyiye gideceğini ve üretimin artacağını söyledi. Kendisinin de eskiden bir komünist olduğunu, ancak bu işlerden eline hiçbir şey geçmediğini, hiç kimseye faydası olmadığını anlattı. İşçilerin yaşadığı sıkıntıları anlattığını ve bunları gidereceğini ifade etti ve işçilerden sabretmelerini istedi. İleride işlerin daha iyi olacağını, umudumuzu yitirmememiz gerektiğini söyleyerek konuşmasını tamamladı.

Patronun anlattıklarının TÜSİAD’ın söylediklerinden hiçbir farkı yoktu. Yıllardır işçileri köle gibi çalıştıran patron birden işçilerin yaşadığı sıkıntıları farketmişti! Tabii ki işçilerin hareketlenmeye, tepki göstermeye başladığı bir zamanda anlamıştı bunu. AKP gibi sermaye uşağı bir partinin yapacaklarından övgüyle söz ederek işlerin açılacağını söylüyordu. Acaba işler gerçekten kapalı mıydı? O zaman niye 5 yıldır fabrika hiç işsiz kalmamıştı? 5 yıldır işçilerin bütün kazanımlarına saldıran bir düzen partisinden işçiler ne bekleyebilirdi ki? Kendisinin de eski bir komünist olduğunu söyleyen patron o fabrikayı acaba nasıl kurmuştur?

Ama biz ne patronun, ne onun partisinin ne de onun sömürücü düzeninin işçilere hiçbir şey vermeyeceğini biliyoruz. Bir kez daha haykırıyoruz; sonuna kadar mücadele edeceğiz!

Devrimci bir metal işçisi

İzmir: “Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!”

F tipi cezaevlerinde yaşanan olumsuz koşullar, keyfi uygulamalar ve tedavileri yapılmayan tutsaklarla ilgili suç duyurusunda bulunmak üzere 14 Ağustos günü İzmir’de bir eylem gerçekleştirildi.

Devrimci ve demokrat kurumlar Bayraklı Adliyesi önünde biraraya geldiler. Eylemde “Sağlık hakkı ihlaline son! Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!” pankartı açıldı. Basın açıklamasının ardından suç duyurusunda bulunuldu. Açıklama şu sözlerle son buldu: “*İnsanlık onurunun ayaklar altına alındığı hapishanelerde hastalıklar da zulmün bir aracı olarak kullanılmaktadır. F’siyle, L’siyle, D’siyle peşpeşe inşa edilen hapishanelerde ‘sessiz imha’ politikalarına son verilmesi ve hasta tutuklu hükümlülerin serbest bırakılması için buradan bir kez daha çağrıcı oluyoruz.*”

BDSP, DHP, ESP, İCİ, KÖZ, Partizan, ÇHD, İHD, SDP tarafından örgütlenen eylemde “İçerde, dışarıda hücreleri parçala!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “Tecrit ölümdür, izin verme!” sloganları atıldı. Eyleme 30 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Sefaköy’de film gösterimleri

Her cumartesi gerçekleştirdiğimiz film gösterimlerine devam ediyoruz. 11 Ağustos günü Sefaköy İnönü Parkı’nda gerçekleştirdiğimiz film gösterimi yoğun ilgi gördü.

Film gösterdiğimiz alana “Uyuşturucuya mahkum, yozlaşmaya teslim olmayacağız!/Sefaköy İşçi Kültür Evi” yazılı pankart astık. Yaklaşık beş haftadır süren etkinliğe katılım güçlü oldu. Bu hafta “Vizyontele” isimli filmi gösterdik. Gösterim sırasında birçok kişiyle konuşma fırsatı yakaladık. İşçi ve emekçi aileler film gösterimlerini beğendiklerini ve İşçi Kültür Evi’nde oluşturacağımız komisyonlarda yer almak istediklerini ifade ettiler.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı gösterim her hafta cumartesi günleri devam edecek.

Sefaköy İşçi Kültür Evi

Mücadele Postası

İHD yöneticilerine hapis cezası

İHD İstanbul Şubesi 8 Ağustos günü yaptığı yazılı açıklama ile 2005 yılında Adana'da düzenlenen 19 Aralık mitingi nedeniyle İHD Adana Şube yöneticilerine verilen 2 yıl 8 aylık hapis cezasını eleştirdi.

Yapılan açıklamada, Şube Sekreteri Mustafa Bağcıoğlu ve Şube Saymanı Hüseyin Beyaz hakkında verilen 2 yıl 8 aylık hapis cezası kınandı. "Halkı kin ve nefrete tahrik etmek"le suçlayan mahkemenin verdiği cezanın Yargıtay tarafından onanması durumunda şube yöneticilerine hapisane yolu gözükeceğinin ifade edildiği açıklama, "Bizler daima haklı bulduğumuz yolda yürümeye, özgürlüğünden yoksun bırakılmaya çalışılan arkadaşlarımızın yanında olmaya devam edeceğiz!" sözleriyle son buldu.

İsyan günlüğü

I

Uğultusunda akan günlerin
şarapnel vurgunu sanki ömrüm.
Vurulursa hergün
Bağdat ortasında kalbim.
Niye bu kin
düşmanlık niye?
Ekilmedi mi tohumları
eşitliğin ve kardeşliğin;
kısacık Paris Komünü'nde?
Ve sonra...
Başı dumanlı dağlarında
berekatli sulak ovalarında,
1917 Ekim'inde:
-Kurulmadı mı Sovyetler?
Paylaşmadı mı insanlık
hep birlikte her şeyi?
Niye kana bulandı şimdi
bu topraklar, bu ırmaklar?

II

Söyle!
Neden, niye?
Devriliyor hergün
bitmiş günlerin
takvim yaprağı gibi
körpeçik iğde dalları?
İşte bu yüzden, kan-kırmızıdır
gelincik tarlaları.
Aaahh... Bağdat!
Kaç yaralı ömrün çılgılığı?
Ve kaç ölünün isyan günlüğü?

Rahime Henden

Matematik Köyü'ne baskılar

Ali Nesin'in girişimleri ile İzmir'in Selçuk ilçesinde açılan, TÜBİTAK'ın desteklediği ve Alexander Borovik gibi dünyaca ünlü profesörlerin katıldığı Matematik Köyü, 15 Temmuz gününden bu yana devletin türlü baskı ve tacizi ile yüzyüze.

İlk olarak açılış ardından inşaat ruhsatı olmadığı gerekçesiyle öğrencilerin el birliği ile inşa ettiği yapılar mühürlenmişti. Ormana kurulan çadırlarda devam eden eğitim ise sık sık jandarma tacizleriyle bölündü, elektrik ve suyun kaçak olduğu gibi gerekçelerle sık sık baskınlar düzenlendi.

Son olarak ise Selçuk Cumhuriyet Savcılığı TCK'nın 263. maddesine dayanarak Matematik Köyü hakkında soruşturma başlattı. Kuran kurslarının engellenmesi amacıyla hazırlanan 263. madde, kanuna aykırı olarak eğitim kurumu açan kişiler hakkında üç aydan bir yıla kadar hapis cezası öngörüyor. Maddenin bugüne kadar kuran kurslarına karşı uygulanmamış olması ise laiklik simsarlarının gerçek yüzlerini bir kez daha ortaya koyuyor.

Matematik Köyü bileşenleri devletin tüm baskı ve tacizlerine rağmen çalışmalarını sürdürmekte kararlı görünüyor.

Bizden korkuyorlar!

Merhaba yoldaşlar. Ben Uğurcan. Gülsuyu'nda oturuyorum. Bu sene ilkokul 5'e geçtim. Yaz tatilinde babamın ve amcamın yanında çalışıp harçlığımı kazanıyorum. Daha önce de bizim gazeteye *Kızıl Bayrak*'a yazı yazdım. Aslında her hafta yazı yazacaktım ama yazamadım.

Ben bir konudan bahsedeceğim. Gülsuyu'nda cuma günleri devrimciler ortak yürüyüş düzenliyor ve bu yürüyüşlere polis saldırıyor. Geçen cuma günü de 1200 polis gelip Heykel'de durdu. Heykel'den geçerken bir yaşlı

teyze komişere dedi ki, "Siz 1200 kişisiniz, onlar 150 kişiler, onlara böyle müdahale etmeye utanmıyor musunuz". Polis de yaşlı teyzeye sinirli bir şekilde "hadi git işine!" diye bağırdı. Polisler bizlerden korktuğu için 150 kişiye 1200 kişi ile panzerle geliyor, her yere gaz bombası atıyorlar. Biz mahallemizde polis istemiyoruz. Çünkü polis burdaki esrarıcıları, tinercileri ve kötü kişileri koruyor. Onları istemeyenleri ise gaz bombası atarak dövmeye çalışıyor. Biz bunlara izin vermeyeceğiz, mahallemizi koruyacağız.

İHD: "301'e hayır!"

İHD İstanbul Şubesi, 301. maddenin kaldırılması için meclis başkanına ve bağımsız milletvekillerine mektup gönderdi.

10 Ağustos günü Galatasaray Postanesi önünde biraraya gelen İHD'liler "301'e hayır! Yasaksız, korkusuz, tehditsiz, konuşulsun! Düşünceye özgürlük!/İHD Düşünceye Özgürlük Komisyonu" pankartı açtılar.

Açıklamada, düşünce özgürlüğünün diğer özgürlüklerin olmazsa olmaz koşulu olduğu, düşünce özgürlüğünün, bilim ve sanat, basın ve iletişim, siyasal parti, sendika, vakıf ve dernek kurma hakkı, ülke yönetimine katılma özgürlükleriyle içiçe geçmiş temel özgürlükler olduğu vurgulandı. Türk Ceza Yasası, Sıkıyönetim Yasası, Devlet Güvenlik Mahkemeleri Kuruluş Yasası, Terörle Mücadele Yasası, Siyasi Partiler Yasası, Basın Yasası, Dernekler Yasası, Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası, YÖK Yasası başta olmak üzere düşünceyi yasaklayan veya sınırlayan yasalar olduğu belirtildi.

Açıklamadan sonra Meclis Başkanı'na ve bağımsız milletvekillerine mektup atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

BarışaRock 24-26 Ağustos'ta

Bu yıl 24-26 Ağustos tarihleri arasında 5.si düzenlenecek olan BarışaRock (Karşı Festival) öncesi festivalin programına ve düzenlenme amacına ilişkin bir basın açıklaması yapıldı. 9 Ağustos günü saat 18.00'de Galatasaray Lisesi önünde yapılan açıklamada; festivalin dünya çapında artan savaşlara, ırkçılığa ve küresel ısınmaya karşı bir çizgide gerçekleştirileceğine dikkat çekildi ve "Savaşa karşı, karşı-festival!" sloganı atıldı.

24-25-26 Ağustos tarihlerinde Sarıyer Mehmet Akif Ersoy Piknik Alanı'nda düzenlenecek ve üç gün sürecek olan festivale bu yıl 30 tiyatro grubu katılacak. Girişlerin ücretsiz olacağı festivalde Karşı Sanat Çalışmaları çerçevesinde "BarışaRock Fotoğraf Sergisi" olacak. Festivalde 90'ı aşkın grup sahne alacak. Bulutsuzluk Özlemi, Feryal Öney, Çar Nawa, Cahit Berkay-Zan, Bülent Ortaçgil, Moğollar, Zardanadam, Anima festivalde sahne alacak gruplardan bazıları.

Kızıl Bayrak/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

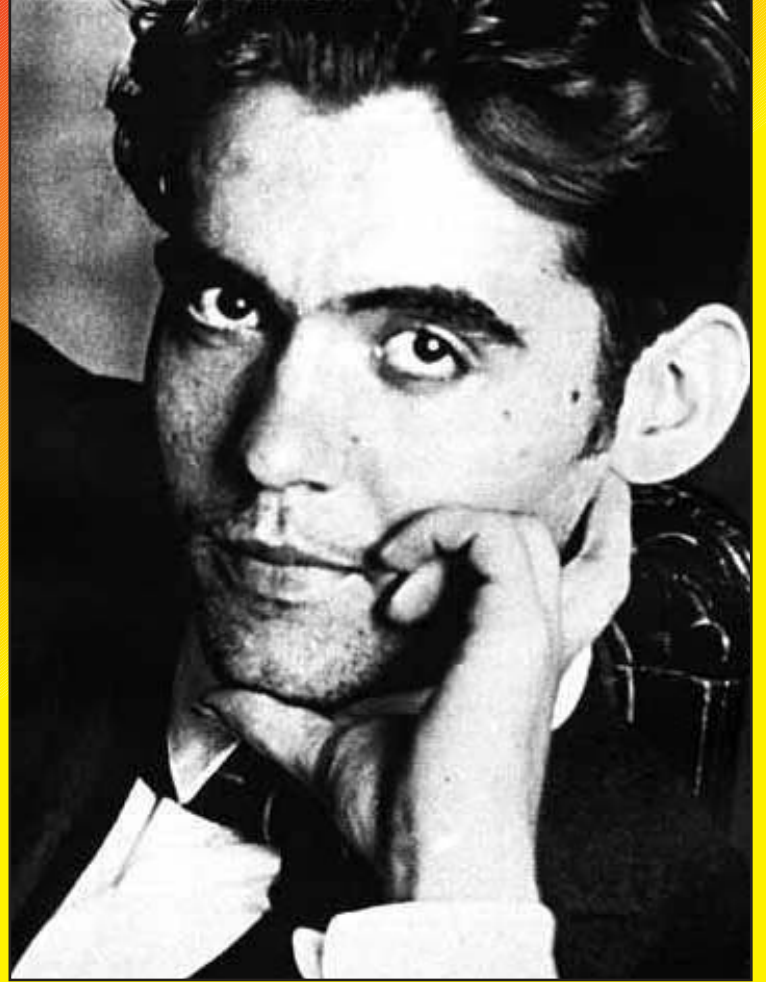

*“Biliyorum, nasıl korktuğunu ölümden,
Ama onursuz bir yaşamdı,
Seni daha da korkutan.
Ve uzlaşmadın iktidardakilerle,
El uzatmadın karışıklık peşinde koşanlara,
Ne de unuttun ayıpları,
Bırakmadın otlar bitsin kötülüklerin üstünde.
Selam sana!”*

Proleter sanatın çalışkan işçisi Bertold Brecht 14 Ağustos 1956'da sonsuzluğa uğurlandı...

*“Ölürsem
açık bırakın balkonu.
Çocuk portakal yer.
(balkonumdan görürüm onu.)
Orakçı ekin biçer.
(balkonumdan duyarım onu.)
Ölürsem
açık bırakın balkonu!”*

**İspanyol ozan Federico Garcia Lorca
Franko faşizmi tarafından
19 Ağustos 1936'da kurşuna dizildi...**

**Devrimci sanatçılarımızı
saygıyla anıyoruz...**